

**GUDS
VREDES SKÅLAR**
av
N.P. WETTERLUND

Andra upplagan

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté 1990

Förord av N.P. Wetterlunds skriftkommitté

I fjärde Mosebok (11:25–30) berättas om hur Herren tog av den ande som var över Moses och gav till de 70 äldste som samlats kring uppenbarelsetältet. När anden föll på dem, står det vidare, började de profetera. Sedan följer ett viktigt förbehåll: »Vilket de sedan inte mer gjorde». Varför blev deras profetbana så kort? En förklaring kan vara att det ansvar för Israels knotande menighet som de uttagits till att dela med Moses blev dem för tungt. Gud hade sått bland tistlarna. Världens, i detta fall det pressande ökenlivets, bekymmer kvävde det livgivande flöde som Den helige ande öppnat. Den gåva som borde använts till att göra det heliga folket mer fullkomligt stannade vid en enstaka extatisk upplevelse. Hur många välmående gudsmän har inte gått samma öde till mötes?

Men berättelsen slutar inte därmed. Två av de män som kommenderats till uppenbarelsetältet hade av någon anledning stannat kvar i lägret. Även på dem föll anden. Och trots att de inte befann sig på den plats där Gud bestämt att Han skulle möta sitt utvalda folk började de profetera. Detta gjorde Josua så upprörd att han bad Moses tysta dem. Men Moses svarade bara: »*Skall du så ivra för mig? Ack att istället allt Herrens folk blev profeter genom att Herren lät sin Ande komma över dem*». En förhoppning som blev en möjlighet genom Herren Jesus försoningsverk mer än tusen år senare.

När vi ger ut N.P. Wetterlunds böcker på nytt är det inte för att bevara minnet av en stor författare och hans förtrogenhet med det profetiska ordet. Skälet är att vi tror att de ord som Gud lät säga genom honom är aktuellare än någonsin. Wetterlunds avsikt var inte att utropa sig till orakel, och inte heller att spruta svavel. Istället ville han att den profetiska insikten skulle bli varje Jesu efterföljares egendom, liksom Mose önskade att »allt Herrens folk blev profeter». Att så var fallet framgår av följande utdrag ur »Guds Vredes Skålar»: »Ty bliven I riktigt förtrogna med profetians ande, så att han såsom segervinnare och brudtärnande bor i eder, då ger han eder en orubblig visshet om ett gott slut både för eder själva och för edert folk. Det må se hur mörkt och omöjligt ut som helst, han trycker dock in i edra andars djup en absolut visshet och tillförsikt om seger och lycklig utgång till sist. Denna profetiska visshet är en oändligt dyrbar skatt särskilt i tider av överflödande synd och brist, nöd och kval, tårar och strid i både edert eget och folkets liv.»

Citatet kan med fördel kompletteras med ett par verser ur Andra Petrusbrevet (1:20–21): »*Och framför allt skall ni tänka på att man aldrig kan tyda en profetia i skriften på egen hand. Ingen profetia har förmedlats genom mänsklig vilja, utan drivna av helig ande har människor talat ord från Gud.*»

Alla försök att med det mänskliga förnuftet som enda ledstjärna sätta tidens tecken i samband med bibelns profetior är alltså dömda att misslyckas. »Mina barn, detta är den sista tiden», skrev Johannes för snart 2000 år sedan (1 Joh 2:18), och på den vägen är vi fortfarande. Tid och stund för »Herrens dag» är förbehållet Guds vishet i hela dess mångfald, men vi vet att den ska komma »som en tjuv om natten», när folk säger: »Allt är lugnt och tryggt». Då ska katastrofen plötsligt komma över oss »som värkarna när en kvinna ska föda». Varje dag är en nådatid, och därefter bör varje kristen inrätta sitt liv. Vi får aldrig tröttna på att öva oss i gudsfruktan, vara ljusets söner och döttrar, hålla kläderna vita, och i hjärtinnerlig kärlek be för världens frälsning. Så lär oss Bibeln, och så lär oss Wetterlund.

Men i de sista dagarna ska människorna »bära fromheten som en mask men inte vilja veta av dess kraft» (2 Tim 3:5). Wetterlund varnar för läror om

en yttre Kristus, där buden inte är arklagda i hjärtat. Dessa hör »skökan» till och motarbetar den sanna kristendomen. Till sin sorg konstaterar han att flertalet kristna, i statskyrkan som i frikyrkorna, är förgiftade av denna skökristendom.

Ändå förskonades Wetterlund från den kyrka som låter sina präster och pastorer vara såväl frånskilda som praktiserande homosexuella, som godtar fria aborter, som slutat predika att tio Guds bud är till för att efterlevas, och som i allt väsentligt lierat sig med världen.

Den som vill stå som »segervinnare på kristallhavet» går en svår tid till mötes. Risker för avfall ökar med tilltagande laglöshet. Wetterlunds skrifter är utomordentlig uppbyggelselitteratur för var och en som i sitt hjärta hungrar och törstar efter rättfärdighet.

Wetterlund var bibelkunnig som få. Trots det, eller kanske just därför, var han noga med att hans slutsatser skulle prövas enligt skriftens instruktioner. I förordet till sitt huvudverk »Andens Lag» skriver han så här: »'Andens Lag' bör läsas i Kristi ande och prövas i Kristi ande. Blott så kan den helige Ande trots bokens många brister dock giva just det lilla, som kommit på författarens lott att framföra. Guds församling behöver varje sådant bidrag från var och en av sina lemmar.»

Profetgåvan ska förgå, men kärleken upphör aldrig. Wetterlund skildrar målande det underbara slutresultatet av Guds fruktansvärda domar, som alla är länkar i kärlekens kedja: »Alla folk skall komma och tillbedja inför dig. — Och detta resultat är just vad vi *vill* och *måste* vänta av vår Gud. Ty om blott några tusen troende skulle bli frälsta, men tusentals miljoner andra människor bli en evig helvetes brasa, då vore Guds skapelse ett bedrövligt fiasko, ja, ett så dumdrigt vägstycke, att vi måste avsky en sådan Gud.»

* * *

»Guds Vredes Skålar» ingick ursprungligen i »Andens Lag». Men det visade sig att sidantalet blev alltför omfattande att hantera för tryckeriets utrustning. Därför utgavs »Guds Vredes Skålar» separat 1913. Vår förhoppning är att den här boken ska leda dig till att även bekanta dig med »Andens Lag». Vi har för att underlätta läsningen bifogat förklaringar till några av Wetterlunds ovanliga men bibelgrundade uttryck. Stavning och många verbformer är ändrade i enlighet med nutida norm, medan boken för övrigt är oförändrad. Sidhänvisningarna gäller bokutgåvan av »Andens Lag», upplaga 1, 2 och 4.

Bibelcitaten är hämtade från professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var den bibelöversättningen som Wetterlund använde.

Till dem som medverkat till att denna bok kunnat publiceras: Ett varmt tack!

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté

Beträffande Wetterlunds övriga skrifter: Se skriftkommitténs hemsida www.npwetterlund.se

Guds Vredes Skålar

av

N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

Inledning – Guds vredes skålar	1
I. Förberedande syner	5
1. Segervinnarna på kristallhavet.....	6
2. Sju änglar med sju plågor	13
3. Elden och röken i templet.....	18
II. Skålarna.....	23
Vredens första skål.	23
Brudtärnorna.....	28
Den Allsmäktiges verk.	28
Den Allsmäktiges vägar.....	28
Den Allsmäktiges fruktan.....	29
Den Allsmäktiges bud.....	29
Vredens andra skål.....	30
Vredens tredje skål.	35
Vredens fjärde skål.	40
Vredens femte skål.	43
Vredens sjätte skål.	47
Vredens sjunde skål.	52
Skålarnas slutakt	62
Ordförklaringar och sidhänvisningar	66

»Guds Vredes Skålar» ingick ursprungligen i »Andens Lag». Men det visade sig att sidantalet blev alltför omfattande att hantera för tryckeriets utrustning. Därför utgavs »Guds Vredes Skålar» separat 1913.

Sidhänvisningar i »Guds Vredes Skålar» är till sidor i bokutgåvan av »Andens Lag». Motsvarande sidor i de digitala pdf-filerna av »Andens Lag» listas på sid 67–68.

Guds vredes skålar

Det är »Guds vredes sju skålar», på vilka vi här riktar uppmärksamheten. Om dem läser vi i Uppenbarelsebokens 15:e och 16:e kapitel. Dessa kapitel är alltså vår text. Och den skall vi anföra i det följande. Men först några inledande tankar om skålarnas plats i profetian samt om deras tid, uppgift och utgångspunkt.

Vredens skålar står inom den 7:e basunen. Ty den ljud redan i det 11:e kapitlets 15:e vers och omfattar den återstående delen av Uppenbarelseboken. Denna basun inbegriper alltså hela den väldiga världsutveckling, som omtalas från och med nämnda vers och till bokens slut.

Att så är hör vi tydligt av den ängel, som kungör den 7:e basunen (Upp 10:7). Ty han säger, att i den basunens tid »är Guds hemliga rådslut fullbordat», alltså frälsningen fullt genomförd ända intill nya himlar och en ny jord.

Samma sak hör vi också av de 24 äldste. Ty då basunen ljudit, faller de ned inför Gud; och i de ord de då uttalar sammanfattar de basunens innehåll, som sträcker sig intill den allmänna vedergällningen i den yttersta domen (11:16–18).

Vredens skålar har alltså sin plats inom den 7:e basunen eller: de står upptagna på dess profetiska program. De är Guds domar under en viss tid inom denna basun. Och vilken den tiden är, skall vi strax se.

Sedan de 4 första basunerna hade ljudit och deras förberedande domar fullbordats, såg Johannes en örn flyga mitt på himlen (8:13). Och han hörde denna örn utropa de tre följande basunerna såsom tre »ve». Ty så ropade han: *Ve, ve, ve dem, som bo på jorden, för de övriga basunrösterna från de tre änglar, som ännu skola basuna.*

Märk, att det var en örn, som ropade 1). Det påminner om Herrens ord: *Där åteln är, dit skola örnarna församla sig* (Matt 24:28). Den 5:e basunen ljud; och örnarna kom under bilden av »gräshoppor ur avgrundens brunn» (9:1–11). Det var folkvandringarnas örnar. De kastade sig över åteln, som var det fallfärdiga västromerska riket. Detta Rom, som nu fyllt sitt syndamått, föll för den 5:e basunens förskräckliga örnfolk år 476. Detta var det första ve (9:12). Och det skakade hela världen, så att människorna sökte döden utan att finna den (sid 1194–1198) 2).

Därpå ljud den 6:e basunen; och örnarna kom under bilden av tvåhundra millioner ryttare (9:13–21). Det var Muhammeds fasansfulla örnfolk, vanligen kallat turkarna. De kastade sig över åteln, som var det östromerska riket med dess fallfärdiga kristna folk. Detta rike föll för den 6:e basunen. Det var det andra ve. Och det skakade och förskräckte hela världen under flera hundra år.

För dessa två ve föll alltså hela det romerska riket, som är det 5:e världsriket eller vilddjurets 5:e huvud 3).

1) Det ord i grundtexten, som är översatt med ordet »ve», heter »ouai» (läs: uai). Och de lärde säga, att en hungrig örns skri har en tydlig ljudlighet med detta ord.

2) Hänvisningar till sidor är till sidor i »Andens Lag», bokutgåvan.

3) Om vilddjuret och de 7 världsriken se Kap. 2 i Andens Lag.

Nu kommer det tredje ve (11:14). Den 7:e basunen ljuder (11:15). Vilken domsuppgift har då denna basun? Naturligtvis att störta de två sista världsriken, nämligen det 6:e, i vars slut vi lever, och det 7:e, det antikristiska, som nu hotar att bryta in. Dessa riken är den nya åteln. Över dem kastar sig de nya örnarna. Vredens skålar för fram dem. Ty med dessa skålar är »Guds vrede fullbordad» (15:1).

Skålarnas tid sammanfaller alltså med det 6:e och det 7:e världsríkets tid; det får vi också tydligt se i det följande. Och deras uppgift är att vara den 7:e basunens ve. De är alltså det tredje ve, som ända från väst-Roms fall, då det 6:e världsríket börjar, utför en kedja av domar, vilka så småningom undergräver och till sist störtar båda dessa riken.

Nu ett ord om skålarnas utgångspunkt. Att känna den är av största vikt. Ty i den ligger nyckeln till skålarna. Utan densamma är de olösliga gåtor. Men med densamma är de mycket lätta att förstå. Det får vi se vid förklaringen över dem.

Vad är då skålarnas utgångspunkt? Jo, den visades för Johannes i en särskild syn. Ty märk: Så snart den 7:e basunen ljudit och de 24 äldste i få ord sammanfattat dess innehåll, då får han se en högst märklig syn. Den beskriver han så: *Och Guds tempel i himmelen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel* (11:19).

Märk: Guds förbundsark blev synlig i hans tempel.

Vad ligger i förbundsarken? Jo, förbundets lag, Guds bud. Här har vi skålarnas utgångspunkt. Den är Guds lag.

Vredens skålar är lagens förbannelse. Den följer lagöverträdelsen trognare än skuggan sin kropp.

Men nu säger någon: »Detta förstår jag icke; ty visserligen öppnades templet och arken blev synlig; men det nämnes ju icke ett enda ord om skålarna eller om deras samband med arken». – Jo du, det är just vad som nämnes och det i ett språk, som kommer hela jorden att darra. Ty ögonblickligen efter det att dörren öppnats och arken blivit synlig, fick Johannes se en ny syn. Och den var fruktansvärd. Han beskriver den så: *Då kommo ljungeldar och röster och tordön och jordbävning och starkt hagel* (11:19).

Sålunda: I samma ögonblick som arken blev synlig, kom åskvädret och jordbävningen. *De sätts alltså i omedelbart samband med den synliga arken.*

Vad är då detta åskväder och denna jordbävning och detta starka hagel? Jo, de är just en bild av lagens förbannelse eller av Guds splittrande, piskande, nedbrytande, undergrävande och ikullvråkande domar, som lägger de två världsríkerna i ruiner därför, att de är byggda på – lagöverträdelsen.

Detta ser vi tydligt av vredens 7:e skål. Där uppnår åskvädret, jordbävningen och haglet en så förfärande styrka, att hela den lagöverträdande världen vräkes överända, så att ingen enda av dess härliga »öar» och intet enda av dess fasta »berg» finnas kvar (16:17–21).

Sålunda är ovädren och jordbävningen detsamma som vredens skålar, vilka alltså i Johannes andra syn sätts i omedelbart samband med arken, som följaktligen är skålarnas utgångspunkt.

Till dessa »ljungeldar, röster, tordön» o.s.v., vilka ord vi ofta påträffar i Uppenbarelseboken, återkommer vi vid den 7:e skålen, där vi för sista gången möter detta förfärande bildspråk.

Sålunda har Gud på ett alldeles särskilt sätt gjort sin ark »synlig» under den 7:e basunens tid, i vilken vi lever. Därmed har han på ett alldeles särskilt sätt riktat vår uppmärksamhet på förbundets lag, som är hans bud. Han har anordnat en högtidlig »utställning», ja, en världsutställning: han har utställt sina bud inför hela världen till att på ett särdeles noggrant sätt beskådas, behjärtas och efterlevas under den sista basunens tid.

Men varför utpekar Gud sin lag på detta särskilda sätt under den 7:e basunens tid?

Jo, därför att under den tiden skall, enligt ängelns kungörelse, Guds frälsningsråd fullbordas »i enlighet med det glada budskap, som han har förkunnat för sina tjänare profeterna» (10:7).

I grundtexten står så: Såsom Gud har förkunnat evangelium för sina tjänare profeterna ⁴).

Alltså har Gud förkunnat det nya förbundets evangelium för profeterna. Men varför pekar han då på arken under nya förbundets tid? Eller: vad har evangelium att göra med lagen i arken? Jo, du – *denna lag och detta evangelium är samma sak!*

Denna sanning inskräper profeterna med aldrig sviktande ihärdighet, samstämmighet och kraft. Och Hebreerbrevet sammanfattar deras lagevangelium i dessa ord:

Detta är det förbund, som jag skall sluta med dem i kommande dagar:

Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem;

och:

Deras synder och deras orättfärdiga gärningar skall jag aldrig mer komma ihåg

(Hebr 10:16–17; jfr Jer 31:33; Jes 2:2–3; Mik 4:1–2 och sid 285–287, sid 271–276).

Detta är alltså det evangelium, som Gud har förkunnat för profeterna och som de har förkunnat såsom det nya förbundets evangelium. Det består däri, att arkens lagar läggs i hjärtat och skrivs i sinnena, varmed följer en så fullkomlig förlåtelse, att Gud aldrig mer kommer synden ihåg. Denna lagläggning och lagskrivning och denna förlåtelse *är* det nya förbundet. Ja, så står där: »Detta är det förbund, som jag skall sluta med dem i kommande dagar». Hör du, läs om de orden, och läs så: Detta *är, är, är, är* det nya förbundet. Och var så innerligt snäll och låt det vara vad det är, nämligen arkens lagar lagda i ditt hjärta och skrivna i dina sinnen i förening med en fullkomlig förlåtelse. *Så* är du nytestamentligt frälst, nämligen frälst genom det lagevangelium, som Gud förkunnat för profeterna. Ja, då är du en livs levande *ark*. I dig är den utställda arkens lagar nytestamentligt *arklagda* såsom livs levande hjärtelagar och sinneslagar.

---

4) Eväggelisen = förkunna evangelium

Och det är just detta arkens lagevangelium, som under den 7:e basunen skall genomföras i hela världen ända intill nya himlar och en ny jord, där arkens rättfärdighet bor.

Därav kommer det sig, att Guds förbundsark så högtidligt utställs till att *beskådas* och *behjärtas* under basunens tid, och det vid vite av »ljungeldar och röster och tordön och jordbävning och starkt hagel», eller vid vite av vredens skålar.

Den gammaltestamentliga förbundsarken stod i det allraheligaste i Jerusalems tempel. Och i den förvarades lagens tavlor (1 Kon 8:1–9). Men den ark, som Gud har utställt till beskådning under den 7:e basunens tid, är den *nytestamentliga* arken, i vilken profeternas lagevangelium ligger förvarat eller arklagt.

Vad är då den nytestamentliga arken? Naturligtvis Kristus, som genom sin lagfullbordan in i döden så arklagt alla Guds lagar i sig, att de blivit ande och liv, det är evangelium i honom, och så att han kan lägga dem såsom levande andelagar eller såsom »**Andens lag**» (Rom 8:2) i människornas hjärtan och skriva dem i deras sinnen 5).

Den ark, som Johannes såg i Guds tempel, var blott en bild; liksom åskvädret och jordbävningen och nästan allt vad han såg och beskrev i Uppenbarelsboken var blott bilder. Även det tempel, som han såg i himlen, och vars allraheligaste öppnades, så att han kunde se arken i det, var blott en bild. Ty himlens allraheligaste i dess fulla verklighet kan ingen skåda utan att vara förvandlad till andelekamlig likhet med detsamma. – Om Uppenbarelsbokens syner gäller det, att Gud »genom sin ängel tecknade dem för Johannes» (Upp 1:1). 6)

Den utställda förbundsarken är alltså utgångspunkten icke blott för lagens förbannelse, som är vredens skålar, utan också för lagens välsignelse, som är profeternas lagevangelium. Guds bud är på nytestamentlig grund välsignelsens bud, ty de är välsignelsens ande och liv i den välsignade, som är Kristus. Ur dessa evangeliibud framväller en flod av lagvälsignelse över den människa, som har dem arklagda i sitt hjärta, en flod av evigt liv i all hennes tid och i alla evigheter. Men utanför Guds bud framväller lagförbannelsens flod i tid och evighet. I Guds bud ligger Guds himmel – utanför Guds bud ligger helvetet.

Hela den 7:e basunen välver sig kring den utställda arken, som betyder Kristus. Alla, som icke se och behjärta densamma till frälsning genom Guds och profeternas lagevangelium, faller under skålarnas dom.

Människorna rasar med sina mångahanda utställningar och reser för att se dem. Men den stora världsutställningen i Guds tempel vill de icke se; och så grips de av skålarnas domar.

Allt väl på vår jord flyter ur hållna bud – allt ve på vår jord flyter ur brutna bud.

På Guds bud hänger det. Budhållning gör världen till Guds rike; budsläppning gör världen till Satans rike, över vilket vredens blixtrar

5) Att arken i det himmelska templet är en bild av Kristus, som alltså är den nytestamentliga arken, det är en gammal lära. Se t.ex. »Büchners Concordans» under ordet ark.

6) I grundtexten står: »esämanen» = tecknade, meddelade genom tecken- och bildspråk. Ängeln målar, visar himmelska tavlor, vad man kallat himmelska »tableaux vivants», »levande tavlor». Se Uppenbarelsboken av prof. Myrberg, sid 52 f.

flammar och vredens åskor ljungar och som läggs i spillror av vredens jordbävning.

Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som håller Guds bud och Jesu tro. (Upp 14:12)

Vi har nu inledningsvis sagt några ord om skålarnas plats i profetian samt om deras tid, uppgift och utgångspunkt. Vi har sett, att deras plats är inom den 7:e basunen, att deras tid sammanfaller med det 6:e och det 7:e världsríkets tid, att deras uppgift är att krossa och tillintetgöra dessa ríken, så långt de är byggda på lagöverträdelse, samt att deras utgångspunkt är arken i Guds tempel.

Vi övergår nu till vår text. Den utgörs, som vi vet, av det 15:e och 16:e kapitlet. I det förra har vi blott förberedande syner; i det senare själva skålarna. Alltså får vår framställning två huvudavdelningar, nämligen: förberedande syner, och: skålarna. Sålunda:

I

Förberedande syner

Och jag såg ett annat tecken i himmelen, stort och underbart: sju änglar med sju plågor, som bliva de sista, ty med dem är Guds vrede fullbordad (v.1).

Och jag såg liksom ett kristallhav, blandat med eld, och dem som vinna seger över vildjuret och över dess bild och över dess namns tal, stå på kristallhavet med Guds harpor (v.2).

Och de sjöng Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång, sägande:

Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och rätta äro dina vägar, du folkens konung. Vem skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Ty du allena är helig, och alla folk skola komma och tillbedja inför dig. Ty dina domar hava blivit uppenbara (v.3, 4).

Sedan såg jag, att vittnesbördets tabernakels tempel i himmelen öppnades (v.5).

Och de sju änglarna med de sju plågorna kom ut ur templet, klädda i rent och skinande linne och omgjordade kring bröstet med gyllene bälten (v.6).

Och ett av de fyra livsväsendena gav de sju änglarna sju gyllene skålar, fulla av Guds vrede, hans som lever i evigheternas evigheter (v.7).

Och templet blev uppfyllt av rök från Guds härlighet och från hans makt, och ingen kunde gå in i templet, förrän de sju änglarnas sju plågor hade nått sin fullbordan (v.8).

Här har vi de förberedande synerna. De är tre: segervinnarna på kristallhavet (v.2–4); sju änglar med sju plågor (v.1, 5–7); samt elden och röken i templet (v.8). Alltså:

1

Segervinnarna på kristallhavet

Vad menas med dessa segervinnare? Den frågan besvarar texten tydligt och klart med en av dessa fina vinkar, som vi ofta möter i profetian.

Ty märk! Först såg Johannes 7 änglar med 7 plågor. Men strax försvann denna syn, och segervinnarna stod inför hans ögon. Och sedan han sett dem och hört deras sång, framträder återigen de 7 änglarna inför honom.

Sålunda: först de 7 änglarna, därpå segervinnarna, sedan återigen de 7 änglarna. *Alltså införas eller inramas segervinnarna i de 7 plågoänglarnas syn.* Vad menas då med segervinnarna? Naturligtvis Guds församling eller Herrens heliga här på jorden under de 7 plågornas eller skålarnas tidevarv.

Det 15:e och det 16:e kapitlet ställer inför oss en av de hemskaste tavlor, som finns i profetian, nämligen vredens fasansfulla skålar, som till sist bryter ned hela den laglösa världen. Men mitt på denna tavla står en härlig syn: **De sjungande segervinnarna på kristallhavet.** De är den sjuka världens friska hjärta, som under den svallande kärlekens sång bär den sjufalt plågade mänskligheten inför Gud och icke släpper den förr, än den ligger på knä inför »folkens konung» (v.4).

I kapitlet näst före vår text står de 12 gånger 12 tusen »jungfrurna» med Lammet på Sions berg. De är Guds församling ända från pingstdagen och intill tusenårsriket (sid 1062–1066). Segervinnarna i vår text är *samma* församling, men blott under de två sista världsriken, som är skålarnas tidsskede.

I liknelsen om de 10 jungfrurna har Herren framställt segervinnarna under bilden av de 5 visa, som med brinnande lampor möter brudgummen, då han kommer till bröllopet. De är alltså icke bruden, utan brudtärnorna, som under skålarnas svåra tid skall tjäna mänskligheten och bedja fram och lida fram och sjunga fram henne, tills hon faller såsom brud i brudgummens famn för »tusen år» och otaliga evigheter. 7)

Brudtärnorna på kristallhavet är segervinnare. Ty så beskrivs de: *»Jag såg dem, som vinna seger över vilddjuret och över dess bild och över dess namns tal, stå på kristallhavet med Guds harpor.»* Dessa hemska syndamakter är allt ont under skålarnas tid. Brudtärnorna *»vinner seger»* över dem. 8)

Dessa segervinnare är »jungfrurna utan vank» (14:5). De är de i mönstringens stund ostraffliga »Smyrnenser och Filadelfier». 9)

Varje sådan jungfru är en levande förbundsark med Guds segerlagar lagda i hjärtat och skrivna i sinnena. Då hon vaknar om morgonen,

7) Om brudtärnorna se författarens bok: »De sju domstolarna», sid 21–30.

8) Så översätter Myrberg m.fl. Ty i grundtexten står: »segrande och hållande Guds harpor», alltså icke blott en seger, som en gång är vunnen, utan som alltjämt pågår i det dagliga livet. Därpå ligger vikten. – Om vilddjurets bild, märke, namn och namns tal se »Andens Lag» sid 958–998; jfr. sid 742–760.

9) Om den ostraffliga församlingen i Smyrna och i Filadelfia, där mönstraren på Patmos icke hade något att anmärka, se sid 710 f. och 859 f. i »Andens Lag».

vänder hon sin andes ögon mot den högtidliga utställningen i Guds tempel, och hon tar icke sin blick från Kristus-arken. Och hon ser på den så, att hon står ark inne i denna ark. Och därmed är hon oövervinnelig.

Lagläggningens hemlighet är evangelii hemlighet, och den är även brudtärnans djupaste hemlighet; i den ligger hennes kraft, i den står hennes jungfrustånd, det bergfasta på Sions berg.

Men utanför lagläggningen står vilddjuret, bilden, märket, namnet och talet. Och de härskar oemotståndligen över var och en, som icke är en levande ark i den levande Kristus-arken.

Om du känner dig för svag mot dessa makter och besegras av dem, då är felet blott detta: du är icke förbundsmässigt laglagd och lagskriven. Med andra ord: du har icke genomgått en förbundsmässig nyfödelse, en pingstfödelse, i vilken människan blir så laglagd och lagskriven att hon är en livsark i Livets Ark.

Segervinnarna »stå på kristallhavet». 10) Vad menas då med detta hav? Det ser vi i det 4:e kapitlet, som handlar om skaparen och skapelsen. Där läser vi så: »Inför tronen brunno sju eldslampor, som äro de sju Guds andar; och framför tronen var liksom ett hav, spegelklart likt en kristall» (4:5–6). Alltså är »kristallhavet» en bild av Guds skapelse såsom genomlyst och genomträngd av Guds sjufaldige ande, sålunda en bild av skapelsen sådan den skall bli en gång på den nya jorden (sid 1–33).

Men den nya jorden finns redan till i den gamla jorden. Allt skapat har ett oförgängligt väsen i sig. Därför »suckar hela skapelsen samfällt och är stadd i födslovånda» (Rom. 8:22) ¹¹⁾.

Den gamla jorden går alltså havande med en ny jord. Och sålunda finns den senare till i den förra såsom det barn, som skall födas. Också känner och ser Herrens heliga något nytt, var de går eller står. Det glimmar av »kristall» i allt skapat.

Nu sägs det om segervinnarna, att de står på kristallhavet. Därmed är sagt, att de har skapelsen *under* sig och inte *över* sig. De är det skapades herrar och icke dess slavar. Intet avguderi finns hos dem; det första budet i arken har lyft dem upp ur det. Och så gör det skapade sin rätta tjänst: det drar icke ner, utan bär upp.

Segervinnarna har genom lagläggningen stigit uppöver tingens förgängliga väsen. De har stigit in i och upp på det skapades evighetsväsen, som är kristallväsendet. Så blir kristallhavet för dem detsamma som Sions berg. Ty i allt skapat står detta berg högt över alla jordens förgängliga höjder.

Betrakta en blomma med förstabudsblick – hon möter dig med en blick, som lyfter dig högt över hennes förgängliga väsen och fägring. Ja, blomman lyfter dig upp till sin skapare. – Inandas hennes doft med förstabuds-lungor; och du lyfts upp i kristallhimlens rena och klara höjder högt över jordens stinkande sumpmark (sid 9 f.).

Vad var det du mötte i blomman? Jo, hennes oförgängliga »kristall», som är ett med Sions höga och härliga berg.

---

10) Så översätter Myrberg m.fl.

11) Enligt grundtexten.

Lyssna till tingen med förstabudsöra, tala om dem med förstabudstunga; ta i allt skapat med förstabudshand, gå på vår jord med förstabudsfot – och du »står på kristallhavet».

Men kristallhavet i vår text är icke det rena och klara hav, som Johannes såg framför tronen, utan det är »blandat med eld». – Vad är det för en eld? Tydligtvis en eld, som skapelsen tänder till sitt självförsvar mot fientliga makter.

Ur folkhavet uppstiger det första vilddjuret (13:1) och ur folkjorden uppstiger det andra vilddjuret (13:11)¹²). Dessa djur grumlar och orenar havet och fördärvar jorden. De är de fientliga makter, som inkommit i skapelsen. Och dem möter hon med eld.

I allt skapat har Gud nedlagt naturlagar för dess normala bestånd och utveckling. Hos människan är dessa lagar framför allt Guds bud, som är skrivna i hennes hjärta, varom samvetet bär vittne. Och de kan aldrig utplånas, blott till en tid nedtystas. De ligger i hjärtedjupet, även då hjärtat är ett vilddjurshjärta. De ligger där som en eld, vilken det oförstörbara människoväsendet tänder åt sina fördärvare.

Och i den lägre skapelsen finns otaliga naturlagar, som motsvarar samvetslagen hos människan, och som tänder otaliga eldar åt skapelsens fördärvare. Naturlagarna tar en förfärande hämnd. I varje orenad droppe av kristallhavet inlägger de en eldsglöd. Så blir kristallhavet blandat med eld. – Till denna eld återkommer vi i den andra »förberedande synen».

Elden i kristallhavet har segervinnarna kommit uppöver. Ty de har genom lagläggningen och lagskrivningen kommit uppöver de två vilddjuren och »segrar» över dem. Därmed står de över den eld som skapelsen tänder åt dessa djur.

Men därmed är icke sagt, att segervinnarna icke har någon kännning av denna eld. Den tillfogar dem visserligen icke ett »den heliga hämndens» lidande, men dock ett lidande. Ty denna eld är naturlagarnas förbannelse, som blivit ett allmänt världsöde, vilket ger sig till känna i otaliga o-ordningar i människovärlden och i naturen.

Segervinnarna ingår i hela skapelsens nöd såsom i sin egen. De känner lidande människor och lidande djurs och växters suckar och suckar med dem; de känner deras tårar och gråter med dem.

Och de ingår i skapelsens heliga hämndeeld och tar hand om densamma och driver upp den till en världsbrand, som i skållarnas eld lägger hela den lagbrytande vilddjursvärlden i aska. Därom mer längre fram.

Segervinnarna på kristallhavet sjöngo Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång.

Men nu säger du måhända: »Vilken besynnerlig sammanställning: Moses och Lammet! Vad har Moses att göra där?»

Jaså, du har redan glömt utställningen i Guds tempel! Jaha, det är just den man glömmer. Man vill ha bort Moses från Lammet, så att man får ett laglöst Lamm. Och det är skökans och trollpackans Lamm. Och

---

¹²) Vad folkhavet och folkjorden är, får vi närmare se i det följande.

med det har hon fördärvat och förtrollat alla kristna folk. *Alla folk blevo förvillade genom din trolldom* (18:23). 13)

Nej, se på Guds utställning. Han har utställt arken. Och den är först Moses' ark. I den låg hans lag. Och där låg den ända tills denna lag blev arklagd i Kristus såsom Guds och profeternas lagevangelium.

Och »Moses» släpper dig aldrig, förrän du tagit hans lag sådan den ligger i Kristus-arken, eller förrän du tager »Moses» sådan han gått upp i Kristus.

Moses' lag har du över dig såsom din tuktomästare till Kristus, ända tills du tar denna lag såsom din **frälsomästare** i Kristus. 14)

Därför står Moses vid sidan av Lammet. Och där står han, så länge det ännu finns en enda själ på vår jord att tukta fram till Kristus. Och var så snäll och låt honom stå vid Lammets sida och gör icke såsom de flesta troende gör: sparka bort honom.

Segervinnarna på kristallhavet sjöng Moses' och Lammets sång. Alltså har Moses och Lammet en gemensam sång. Vilken den är, ser vi i vår text; där står den; och den är blott två verser: den 3:e och den 4:e. Men vilket djupgående och vittfamnande innehåll! Till det återkommer vi vid den första skålen. Här gör vi blott några små antydningar.

Om du vill ha någon överskrift över Moses' och Lammets sång, så skriv dessa ord: **Folkfrälsningens sång.**

Ty just om folkfrälsningen handlar den. Det ser vi tydligt. Den utmynnar nämligen i dessa ord: »**Alla folk skola komma och tillbedja inför dig.**»

Men hur kan denna sång kallas Moses' sång? Inte sjöng han den? Jo, det gjorde han visst och sant. Ja, han gjorde aldrig annat än sjöng den. Ty han sjöng den icke blott då, när han prisade Gud för sitt folks frälsning från egyptierna (2 Mos 15:1 f.), utan han sjöng och gnolade den sekundligen i hela sitt liv. Ty alla hans tankar, ord och verk gick ut på *folkfrälsning*, nämligen Israels frälsning från syndens Egypten. Och hans bönesång blir hörd. »*Hela Israel skall bliva frälst*» (Rom 11:26). Och dess frälsning »*blir liv från de döda*» (v.15). Den blir alltså begynnelsen till en allmän folkfrälsning, ja, just den varom folkfrälsningens sång i vår text handlar. 15)

Och hur kan denna sång kallas Lammets sång? När sjöng han den? Jo, han sjöng den i varje sekund i hela sitt liv ända in i döden. Ty han var alla folks frälsare från syndens Egypten. Och i avskedets stund lade han folkfrälsningens stora sak på lärjungarnas hjärtan i dessa ord: *Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gå fördenskull ut och gör alla folk till lärjungar* (Matt 28:18–19).

Och Moses och Lammet sjunger sin sång än idag. De sjunger den tillsammans med segervinnarna på kristallhavet. Ty i segervinnarnas mitt står alltid Lammet. Se, jag är med eder alla dagar intill världens

13) Om skökan se sid 78–89. Och om skökan såsom trollpacka eller om den andliga trolldomen se sid 999–1018.

14) Om lag och evangelium och om skillnaden mellan dem, m.m., se Kap. 5 i Andens Lag.

15) Om Israels ställning i folkutkorelsen se sid 889–891; 1206–1214; 1230–1235; 1241–1244 i »Andens Lag», och i denna boks sista sida.

ände (Matt 28:20). Och runt omkring segervinnarna står den »stora skyn av vittnen» (Hebr 12:1); och bland dem står Moses (v.23–28).

Segervinnarna är redan under sitt jordeliv »*komna till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till änglar i mångtusental, till en högtidsskara och församling av förstfödda, som är uppskrivna i himmelen .... och till fullkomnade rättfärdigas andar*» (Hebr 12:22–23). Alla dessa himmelens oräkneliga invånare står som en sky kring segervinnarna på kristallhavet och sjunger tillsammans med Moses och Lammet folkfrälsningens sång.

Vilket sällskap I haven, I segervinnare! Undra då på att det liksom sjunger i eder och omkring eder så hänryckande och uppryckande, och att det stundom blir så övermåttan ljuvt och ljust i och omkring eder. Sådant inträffar särskilt då, när Lammet och hela den osynliga skaran firar någon övervinnares födelse- och namnsdagsfest, varvid han får sitta vid mannabordet n:r 3 (sid 735–739, 756–760).

Denna den synliga församlingens innerliga gemenskap med den osynliga var hos de första kristna en levande, påtaglig och kraftgivande verklighet. Men den har bleknat bort bland nutidens troende. Varför? Jo, emedan det är så sällsynt, att Guds lagar förbundsmässigt läggs i deras hjärtan och skrivs i deras sinnen. Och då finns det ingenting, som lyfter upp på det 7:e berget, Sions berg. *Ty blott den lag, som utgår från Sions berg, lyfter upp på Sions berg; och denna lag är Guds och profeternas lagevangelium* (sid 271 f.). Blott Sions lag ställer människan på Sions berg, som är ett med kristallhavet. Utan denna lag i hjärta och sinnen står man därnere och stampar i sumpen, och då har man ingen gemenskap med de osynliga på berget, och då kan man icke sjunga folkfrälsningens sång. Också är denna sång alldeles okänd för de flesta av nutidens troende.

Segervinnarna sjunger folkfrälsningens sång. Och den famnar vitt, såsom vi sett, ty den famnar hela mänskligheten.

Brudtärnorna på kristallhavet slår sina armar kring alla folk; och de släpper dem icke ens då, när dessa folk i besatthetens yra sliter dem i stycken på Harmageddon (sid 1056–1061; jfr sid 90–93).

Lär dig alltså, du brudtärneförsamling i vårt land, att icke se i vårt folk ett material till en evig helvetesbrasa, utan ett material till vår svenska folkbrud, som en gång skall ur skålarnas eld träda fram och böja knä inför folkens konung.

Här haven I, svenska segervinnare, en oändligt viktig brudtärnetjänst mot vårt folk. Men den tjänsten kunnen I icke utföra, med mindre I stå på det svenska kristallhavet högt över Sveriges stinkande folksump. Världen och tingen i världen *måsten* I stiga uppöver, så att folket känner den höga och heliga fläkten i alla edra ord och verk, den himmelska tonen och rösten i allt edert göra och låta. Så sjunges sången.

Men om I likt paddor liggen med uti sumpen, under det att I gån och gällen för »Guds barn», då ve eder. Ty då gören I icke vårt folk någon brudtärnetjänst, utan en skökotjänst. Och det finns i vår tid tusentals sådana sumptärnor både i statskyrkan och i småkyrkorna. Och de vållar vårt folk obotliga skador och tillfogar vår folkbrud en gräslig manspillan.

Ty fastän Moses' och Lammets sång handlar om folkens frälsning, så har den därmed icke sagt, att *alla* människor inom varje folk blir

frälsta. Här blir manspillan inom alla folk. Och den vållas enligt skriften av skökan, som förvillar alla folk med sin trolldom, det är med sitt förstabudslösa sumpevangelium. Skökotärnorna narrar folken genom sin skenfrälsning, som de i stor iver prackar på dem. Men folken upptäcker bedrägeriet och blir till slut så rasande på kristendomen, att de tar sig för att utrota densamma från jorden. *Så* uppstår manspillan.

Där världsmänniskorna »vädrar» äkta brudtärna, det är budtärna, som har buden i hjärta och sinnen, där väckes det medfödda brudbehovet, det är budbehovet i deras hjärtan. Men där de vädrar sumptärna, där förslöas deras brudbehov, och de sjunker allt djupare i sumpen, ja ända ned i ett sådant hat till kristendomen, som lätt slår över i synden mot den Helige Ande. Denna synd är den ohjälpliga manspillan. Det är de falska kristna, de budlösa »Guds barn», som förtrollar världen och befolkar helvetet.

Folkfrälsningens sång slutar med dessa ord: »Ty dina domar hava blivit uppenbara» eller, såsom det också översättes: »Ty det har blivit uppenbart, huru du dömer.»

Där har vi alltså grunden till folkfrälsningen. Den ligger i den Allsmäktiges domar, som innerst är Guds kärleks domar.

Dessa domar är under tidernas lopp ofta höljda i dunkel. De syns också ofta vara utan resultat, då hela världen alltjämt »är fången i den onde». Men till sist kommer det i dagen, »huru Gud dömer». Alla hans domar visar sig ha varit länkar i kärlekens kedja. Vredens skålar blir uppenbara såsom folkbrudens födslokval. Alla Guds domar får detta härliga slutresultat: Alla folk skall komma och tillbedja inför dig.

Och detta resultat är just vad vi *vill* och *måste* vänta av vår Gud. Ty om blott några tusen troende skulle bli frälsta, men tusentals miljoner andra människor bli en evig helvetesbrasa, då vore Guds skapelse ett bedrövligt fiasko, ja, ett så dumdrigt vågstycke, att vi måste avsky en sådan Gud.

Ja, en Gud, som ville sitta i himlen och må gott tillsammans med en liten klick »läsare», under det att miljarder människor plågades i evig eld – den Guden betackar vi oss för, och det så mycket mer som han alldeles inte finns till.

Nej, de sanna läsarna är segervinnarna på kristallhavet eller de 144.000 jungfrurna på Sions berg. Och om dem sägs det tydligt och klart, att de blott är »*en förstling åt Gud och lammet*» (14:4). Och förstlings-kärven av årets skörd var ju något ganska litet mot alla de andra kärvarna (3 Mos 23:10). Detta vet segervinnarna, nämligen att de är blott den lilla förstlings-kärven av mänsklighetens otaliga skörd. Och därför tänker de icke blott på sin egen utan även på sitt *folks* frälsning. Och så sjunger de folkfrälsningens sång, som är den härliga skörde-sången, då alla jordens folk inbärgas i ladan för tusen år och för alla evigheter.

Slutligen lägger vi märke till, hur besynnerligt segervinnarna uttrycker sig. De säger så: »Ty dina domar hava blivit uppenbara.» Märk: *hava* blivit uppenbara. Men Guds domar blir ju uppenbara först *efter* vredens skålar, ty först då kommer folken för att tillbedja Gud.

Alltså borde ju segervinnarna säga så: Ty dina domar skall bli uppenbara. Men istället säger de att de *hava* blivit uppenbara, och det innan skålarna börjat utgjutas.

Ja, så uttrycker sig profetian ofta. Hennes ande framställer händelser såsom skedda, innan de skett. Så i vår text.

Ta ytterligare några exempel. Då den 7:e basunen ljudit, sade starka röster i himlen dessa ord: »Väldet över världen har blivit vår Herres och hans Smordes» (11:15). Men där ligger årtusenden mellan dessa ord och deras uppfyllelse. Dock säges denna uppfyllelse redan vara skedd.

Och de 24 äldste fortsätter på samma vis. De säger: »Vi tacka dig, Herre Gud, du Allsmäktige .... att du har tagit din stora makt och trätt fram såsom konung» (11:17). Men detta konungavälde har ännu icke kommit; dock säges det vara kommet.

Vidare. I det 12:e kapitlet står så: Och jag hörde en stark röst i himlen säga: »Nu har frälsningen och makten och riket blivit vår Guds och väldet hans Smordes, ty våra bröders åklagare är nedkastad» (12:10). Men det har gått snart 2.000 år, sedan det ordet sades; och ännu är icke väldet hans Smordes, utan det är vilddjuret som har väldet över världen (13:7).

Och i 11:e versen säges det: »Och de», (nämligen bröderna här på jorden) »hava övervunnit honom» (nämligen åklagaren). Men detta övervinnande är ännu icke fullbordat, utan fortgår ända intill tusenårsriket, då han kastas i avgrunden (20:1–2). Och dock säges det vara fullbordat.

Vidare. I det 19:e kapitlet (v.7) står dessa ord: »Lammets bröllop har kommit.» Men det var långt dit. Ty mellan dessa ord och bröllopet ligger det 7:e världsriket, i vars slut den fasansfulla pressen trampas av Konungars konung (19:11–16). Det är just inga bröllopsaker. Och dock säges bröllopet vara kommet, innan pressen trampas.

Nu frågas: Varför uttrycker sig profetians ande på detta besynnerliga sätt, eller varför framställer han saker såsom skedda, vilka ännu icke skett? Jo, därför att han är så viss om deras fullbordan, som om de redan fullbordats. Inga moln skymmer hans blick, hur mörka de än är. Han ser tvärt igenom dem och skådar det goda slutet där framme och ställer det inför oss såsom redan uppnått, och det många tusen år innan det kommer.

Här står I, Herrens heliga, inför en sak av högsta vikt. Ty bliven I riktigt förtrogna med profetians ande, så att han såsom segervinnare och brudtärneande bor i eder (sid 1216–1227), då ger han eder en orubblig visshet om ett gott slut både för eder själva och för edert folk. Det må se ut hur mörkt och omöjligt som helst, han trycker dock in i edra andars djup en absolut visshet och tillförsikt om seger och lycklig utgång till sist. Denna profetiska visshet är en oändligt dyrbar skatt särskilt i tider av överflödande synd och brist, nöd och kval, tårar och strid i både edert eget och folkets liv. Det är just i kraft av denna profetiska trygghet och tillförsikt, som brudtärnorna kan stå sjungande på kristallhavet, mitt under det att land och rike bryts ned i skålarnas oväder och stormar – halleluja! – det är blott vårt kära folks födslökval till evigt brudliv.

2

Sju änglar med sju plågor

Sedan såg jag, att vittnesbördets tabernakels tempel i himmelen öppnades. Och de sju änglarna med de sju plågorna kom ut ur templet, klädda i rent och skinande linne omgjordade kring bröstet med gyllene bälten. Och ett av de fyra livsväsendena gav de sju änglarna sju gyllene skålar, fulla av Guds vrede, hans som lever i evigheternas evigheter. (15:5–7)

Här har vi alltså den andra »förberedande synen».

Sedan Johannes sett de sjungande segervinnarna på kristallhavet, fick han återigen se de 7 plågoänglarna. Dem hade han sett förut; och den synen beskriver han så: *Och jag såg ett annat tecken i himlen, stort och underbart: sju änglar med sju plågor, som bliva de sista, ty med dem är Guds vrede fullbordad (v.1).*

Denna första syn är alltså inledningssynen till det hela; och den har, såsom vi sett, även den viktiga uppgiften att inrama segervinnarna såsom den ljusa centralpunkten på skålarnas mörka tavla. Därmed är sagt, att segervinnarna är »världens ljus» i plågornas hemska världsnatt, eller att de är »staden på berget» i de två världsrikenas stormande och fräsande folkhav (Matt 5:14).

De 7 plågorna säges vara de sista. Med dem avslutas alltså världens plågotid. De sträcker sig följaktligen ända intill tusenårsriket. Ty då kastas vilddjuret och den falske profeten i eldsjön (19:20), och Satan kastas i avgrunden (20:1–3). Därmed är det ondas världsvälde försvunnet; och den Smordes världsvälde har trätt i dess ställe. Därmed är också världens plågotid ändad. Ty visserligen är tusenårsriket icke syndfritt och alltså icke heller plågofritt; men synd och plåga är där kuvade makter och sätter icke huvudprägel på världen såsom under föregående tider. Under dessa tider var hon »fången i den onde»; under tusenårsriket är hon fången i den Gode.

De 7 plågorna är de sista, ty de störtar de två sista världsrikena. Men de är icke några *nya* plågor. De kommer visserligen att antaga även nya och ej förr skådade gestalter, men till sitt grundväsen är de *samma* plågor, som gått över världen allt från begynnelsen. Ty de är lagens förbannelse eller Guds vrede; och det är till väsendet samma gudsvrede, som störtar alla 7 världsrikena, därför att de vilar på lagöverträdelse. – Vad de 7 plågorna eller skålarna till sitt väsen är, det får varje Jesu lärjunge erfara i »skräckveckan» (sid 460 f.). Där utgjutes alla 7 skålarna över honom i samma mån, som han är vilddjuret; ty det är detta, som skålarna skall krossa, var det än finns. Till denna lärjungeerfarenhet återkommer vi ofta i det följande.

Med de 7 plågorna är Guds vrede fullbordad. Alltså finns det en gudsvrede eller vrededom, som måste fullbordas på den syndiga världen och på den enskilde syndaren. Det finns en straff-lidandeskalk, som måste tömmas till botten, fastän Kristus tömt lidandeskalken för alla. Det finns en lagens förbannelse, som tar ut sin plågosumma intill sista skärven, fastän »Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, då

han var en förbannelse för oss». Om denna viktiga sak se några ord i Andens Lag sid 50–56 och 345–374.

Johannes såg, att vittnesbördets tabernakels tempel i himlen öppnades.

Detta är alltså *samma* tempel, som öppnades då den 7:e basunen hade ljudit, och i vilket arken blev synlig. Det kallas här för vittnesbördets tabernakels tempel. Och vittnesbördet är Guds lag eller lagens tavlor (2 Mos 25:16; 31:18). Så kallas lagen, emedan den vittnar om Gud och hans vilja. Då det första budet blir förbundsmässigt lagt i hjärtat genom pingstfödelsen, då kan människan »älska Gud av allt hjärta och av all själ och av all kraft och av allt förstånd». Och då först vet hon i sanning, både att det *finns* en personlig Gud, och *hurudan* han är, och *vad* han vill. Hon ser och hör, känner och smakar honom dagligen. Första budet är alltså själva grundvittnet om Gud. Utan detta bud i hjärtat vet ingen människa, att det finns en Gud. Enda vägen till Gud går genom hans första bud. Tänk, om människorna hade besinnat detta. Då skulle här icke funnits en enda gudsförnekare på vår jord. Och just här har skökan spelat människorna ett förfärande spratt. Hon lägger den personliga frälsningen utanför Guds första bud, och på den vägen kommer de aldrig till Gud. Detta är just hennes trolldom, med vilken hon förvillar alla folk (sid 999–1018).

Men då människorna icke frivilligt tar emot arkens vittnesbörd om Gud, då blir de i sinom tid med våld tvingade därtill. Detta våld är vittnesbördets eller lagens förbannelse. Och det är just denna vittnesbördets förbannelse, som de 7 änglarna har med sig som 7 plågor, då de kommer ut ur vittnesbördets tempel. Dessa plågor lägger till sist alla folk på knä inför folkens konung. Och där tar de frivilligt emot vittnesbördets lag i sina hjärtan. Men vad kostar det inte, innan de böjer knä! Får icke Guds bud vittna om Gud i godo, så vittnar de om honom med förfärande våld. Guds vredes skålar är lagens tvångsvittnesbörd om en personlig Gud. Genom dem tvingar han sig på folken, så att de får se, att han finns, och så att de blir glada och tacksamma att få krypa ned på knä inför honom.

Vi talade i inledningen om den »viktiga utgångspunkten», som är lagen i arken. Åskvädret och jordbävningen ställdes i samband med denna punkt. Och vi såg, att dessa oväder är detsamma som vredens skålar eller plågor. Och nu ser vi, att de 7 änglarna med dessa plågor kommer just från denna utgångspunkt. De kommer ut ur det heliga rummet, där vittnesbördet ligger i arken. Alltså även här en kraftig påminnelse om skålarnas utgångspunkt. *Plågornas tvångsvittnesbörd utgår från vittnesbördets ark.*

Nu en fråga. När tog de 7 plågorna sin början? Svar: i och med det 6:e världsríkets början; ty de är den sista basunens domar över de två sista världsríkerna på jorden.

Detta ser vi tydligt, om vi sammanställer de händelser, som inträffade vid den tid, då den 7:e basunen ljöd. Se här en liten sammanfattning av dem.

Väst-Rom hade fallit år 476. Drakens plan att utrota solkvinnan genom grymma martyrlidanden och genom strömmen ur sitt gap hade misslyckats (sid 1187–1198). Då ändrar han stridssätt. Han går och ställer sig på sanden vid havet (sid 1228–1237). Där har han havet på sin ena sida och jorden på sin andra sida. Ur havet uppstiger det första vilddjuret, som är världsanden *utan* förklädnad (13:1–10). Och ur jorden uppstiger det andra vilddjuret, som i det 6:e världsricket är samme världsande men i det budlösa evangeliets förklädnad, och som i det 7:e världsricket är samme världsande men i den budlösa vetenskapens förklädnad (917–1061).

Här har han alltså sin nya krigshär mot solkvinnan. Den består av de två vilddjuren och framför allt av det andra. Och hur strider han? Jo, han söker att med budlöst evangelium utrota evangelium under det 6:e världsricket och att med budlös vetenskap utrota evangelium under det 7:e världsricket.

Sålunda: under det 6:e riket, i vars slut vi lever och som började vid Roms fall, då det 5:e huvudet blev sårat till döds genom Apollyons svärd, vill draken genom budlöst evangelium utrota evangelium från jorden eller genom en budlös Kristus utrota Kristus bland folken. Ja, detta är hans plan, då han går och ställer sig mellan havet och jorden, och då det 6:e världsricket börjar.

Men nu möter Gud hans listiga plan med 3 visa och kraftiga motverk. Ty i samma ögonblick som draken ställer sig vid havet, ljuder den 7:e basunen. Nu springer dörren till templet upp och arken blir synlig. Varför? Jo, för att visa världen var den enda räddningen ligger mot drakens plan. Den ligger i arken, nämligen i Kristusarken. Då dessa bud blir lagda i hjärtat och skrivna i sinnena, då är människan räddad från drakens budlösa evangelium och därmed från hans listiga plan.

Strax kommer Gud med sitt andra motverk. Ty när dörren sprungit upp och arken blivit synlig, *då* kom ovädret och jordbävningen, som är vredens skålar eller lagens tvångsvittnesbörd. Det drabbar oemotståndligen alla, som icke tar räddningen i den utställda arken, utan låter fånga sig i drakens budlösa evangelium.

Nu kommer Gud med sitt tredje motverk. Med det visar han på det första budet i arken, vilket är vittnesbördets grundvittnesbörd och som är alla budens grundbud, *utan* vilket intet av dem kan hållas, men *med* vilket de lätt kan hållas. Ja, just på detta bud visar han genom en väldig och högtidlig syn. Ty märk: just då det 6:e världsricket börjar och basunen ljuder och dörren springer upp och arken blir synlig – i samma ögonblick svävar 3 änglar fram på himmelens mitt (sid 1062–1108). De predikar för det 6:e världsrickets »alla folkslag och stammar och tungomål och folk». Vad predikar de? Jo, det första budet. Ty så predikar den förste ängeln: Frukta Gud, giv honom ära, tillbed skaparen! (14:6–7). Det är just det första budet; och det kallas »**ett evigt evangelium**». Alltså är det första budet *evangelium*, och därmed är alla de andra buden i arken *evangelium*, ty de förhåller sig till det första som bäcken till källan. – Och den andre ängeln predikar det första budets skoningslösa kritik över förstabudssynden i världen. Och den tredje predikar det första budets evighetsdom över alla förhärdade förstabudsbrytare. Därpå tillägger han: *Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro*. Och dessa heliga är just segervinnarna på kristallhavet.

Sålunda: det 6:e världariket träder in; draken ställer sig vid havet; framåt! kommenderar han; härarna går till anfall; det budlösa evangeliet börjar utrota evangelium; den 7:e basunen ljuder; tempeldörren springer upp och arken blir synlig; tre förstabudsänglar svävar på himlens mitt; ovädret bryter ut och lagförbannelsens änglar börjar utgjuta sina skålar – alla dessa väldiga händelser timar samtidigt. Och dem skall vi i anden skåda och sammanhålla till ett profetiskt komplex eller en händelseknut; och icke låta förvilla oss därav, att de framställs på olika ställen eller den ena efter det andra i det profetiska ordet; ty annorlunda kan de ju icke framställas. Och blott genom en sådan inre åskådning och överskådning får vi en rätt inblick i profetians mångsidiga och härliga riksplan och fasta världsstyrelse.

Då änglarna kom ut ur templet, hade de med sig 7 plågor. Dem hade de alltså fått av Gud för att plåga alla de människor, som icke ser och behjärtar den synliga arken, särskilt det första budet i densamma.

Men märk nu en viktig sak, nämligen denna: *änglarna hade inga skålar, då de kom ut ur templet, utan ett av de 4 livsväsendena »gav dem sju gyllene skålar, fulla av Guds vrede».*

Vilket av dessa livsväsen det var, som gav dem skålarna säges icke. Och därpå ligger mindre vikt. Ty alla är i grunden blott ett livsväsen, nämligen »keruben» (Hes 10:2, 4; 9:3). Vad det ena gör, det gör alla de andra på samma gång. I grunden är det alla fyra, som framräcker skålarna. 16)

Vill vi då nödvändigt tänka oss ett av dem såsom framräckare av skålarna, så kan vi välja det kerubiska tronlejonet, som i det nya testamentet går i spetsen för keruberna (Upp 4:7; sid 25). Detta lejon har vakthållningen på tronplanet (sid 35 f.). Det står vakt mot vildlejonet, som är vilddjuret, och känner noga alla de lagbrott, som detta vildlejon åstadkommer på jorden.

Keruben (de 4 livsväsendena) betecknar hela den jordiska skapelsen från och med människan ända ned till sandkornet, nämligen denna skapelse så långt den står på Guds sida. Allt det övriga kallas vilddjuret.

På Guds sida står allt det i skapelsen, som utgör dess eviga grundväsen. Så äger varje människa, även den mest djuriska, något i sig som står på Guds sida, nämligen den oförlorbara gudsbilden med samvetlagen i sig. Den bilden sitter kvar och för Guds talan även i den eviga gråten och tandagnisslan. Det är just denna bild, som gråter och gnisslar. Och i varje djur och växt, ja, även i sandkornet finns ett evigt »kristallväsen», som står på Guds sida och för hans talan. Och alla Herrens heliga i alla tider står på Guds sida, icke blott till sin oförlorbara gudsbild utan även till dennas beskaffenhet, ty de är heliga, de är laglagda och lagskrivna. Och alla »judar och greker» (hedningar), det är alla s.k. världsmänniskor i varje tid och bland varje folk, vilka »göra det goda» (Rom 2:10), är på Guds sida både till väsensbilden och till dess goda beskaffenhet.

Det finns alltså mycket i skapelsen, som är keruben. Ja, hela skapelsen står innerst på Guds sida. Keruben sitter i allt skapat, och han

16) Om de fyra livsväsendena eller keruberna handlar det första kapitlet i Andens Lag.

sitter mycket djupare och fastare än vilddjuret, som blott är en tillfällig beskaffenhet hos det skapade.

Men överallt lider keruben av vilddjuret och av dess förstörelseverk i skapelsen. Och icke blott det, utan han *vredgas* häröver med en helig vrede. Denna vrede är just »*elden*» i kristallhavet, varom vi förut talat.

Tronlejonets ögon står jämt i brand; de flammar och gnistrar av vrede mot allt, som skadar människa, djur, växt och den lägre skapelse, som står under dem. Och då änglarna kommer ut ur templet, träder detta fruktansvärda lejon fram och ger dem 7 gyllene skålar, fulla av kerubernas vrede, som också är Guds vrede.

Alla skapade varelser har gyllene skålar. Varje varelse har sin skål, som är dess medskapade naturlag eller »rättsinne» i någon art eller grad. I denna skål samlar varelsen helig vrede mot vilddjuret och kräver den heliga hämnden.

Så först och främst Herrens heliga. De samlar dagligen vrede i sina gyllene skålar, som är deras laglagda hjärtan. Och de ropar på den heliga hämnden.

Hör på Sakarias, då han stenades av folket, därför att han bestraffade dess lagöverträdelse. I sin dödsstund sade han: *Må Herren se detta och utkräva det* (2 Krön 24:20–22). Se, där räckte han fram den gyllene skålen, som krävde den heliga hämnden.

Hör på de slaktades själar under altaret. »De ropade med hög röst och sade: *Huru länge, du helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom och utkräva vårt blod av jordens innebyggare?*» (Upp 6:9–11). Se, där framräcker de sin heliga vredes skålar och kräver den heliga hämnden. Och de fick löfte om denna hämnd; men de skulle bida, tills de slaktades antal blir fullt. 17)

Varje syndare, även den störste, har i sitt samvete den gyllene skålen. Och keruben, den oförlorbara gudsbilden, samlar dagligen vrede i den. Och i sinom tid räcker han skålen åt plågornas änglar.

Den gyllene skålen omfattar även människans kropp. Här utgörs hon av kroppens »rättsinne», som är dess många och heliga naturlagar. Om du misshandlar din kropp och alltså förbryter dig mot dessa lagar, då samlar keruben vrede i skålen, och i sinom tid räcker han den åt plågornas änglar; och den heliga hämnden, i gestalten av en fördärvad kropp, kan gå över dig i årtionden.

Varje djur har sin gyllene skål, som är dess »rättsinne», vilket kräver hämnd för dess misshandling. Varje växt likaså.

Allt skapat, ja, även stenar, mull och sandkorn, lider av vilddjurets besmittelser och förstörelseverk. Själva jorden fördärvas av vilddjuret n:r 2 (sid 943 f.). Och allt samlar helig vrede i sina skålar. Och när de 7 änglarna kommer ut ur templet, då stiger det fruktansvärda kerublejonet fram och ger dem skapelsens alla otaliga skålar, sammanfattade i det bildlika sjutalet.

---

17) Stefanus bad för sina mördare: »Herre, tillräkna dem icke denna synd.» Därmed avsåg han sig självhämnden. Men han är med bland de slaktades själar; under altaret. Och där ropar han på den heliga hämnden från Gud.

I det 16:e kapitlet talas icke om de 7 plågorna utan blott om de 7 skålarna. Alltså har änglarna dessa plågor i skålarna. De har lagt *en* plåga i varje skål.

Sålunda innehåller skålarna icke blott kerubens vrede, som är den genom skapelsen förmedlade gudsvreden, utan även en omedelbar och direkt vrede från Gud, nämligen de 7 plågorna från honom.

Och alltså straffas synden icke blott genom *den* lagförbannelse, som består i de naturliga och bittra följderna av lagöverträdelsen, utan även genom *den* lagförbannelse, som utgår omedelbart och direkt ifrån Gud. Denna omedelbara gudsvrede är hans från välbehag till misshag övergångne ande, som vilar över syndaren och brinner i honom, och som överlämnar honom åt synden och dess osynliga makter och därmed gör alla hans naturliga syndaföljder plågofulla och bittra. Till denna brinnande gudsvrede återkommer vi vid talet om elden och röken i templet.

Sålunda är skålarna fulla av Guds vrede. Och den är icke att leka med. Ty den är *hans*, som lever i evigheternas evigheter, och som alltså kan utsträcka sin vrede så länge han lever, om han tvingas därtill.

3

Elden och röken i templet.

Och templet blev uppfyllt av rök från Guds härlighet och från hans makt, och ingen kunde gå in i templet, förrän de sju änglarnas sju plågor hade nått sin fullbordan (15:8).

Här har vi alltså den tredje och sista »förberedande synen».

Då änglarna fått de gyllene skålarna av keruben, då var de fullt utrustade för sin rättfärdiga plågouppgift. Och att de plågor, som de har hand om, är fruktansvärda, det ser vi av den stora förändring, som nu inträder i Guds tempel och hos Gud själv. Ty templet blev uppfyllt av rök från Guds härlighet och makt, och ingen kunde ingå i det.

Det uppstod alltså en brand i Guds tempel. Och den fortfar, ända tills de 7 änglarnas 7 plågor nått sin fullbordan. Sålunda brinner det i himlen under hela det 6:e och det 7:e världariket.

Vad är det, som brinner i Guds tempel? Det är Gud själv. Och han brinner alltid, ty han är alltigenom av eld, den eviga kärlekens milda och ljuva eld (Hes 1:26–27; sid 6–9).

Men här är det icke fråga om denna eld, utan om Guds vredes eld, som bolmar och ryker och utestänger alla från templet.

Vad är det som brinner? Guds härlighet och makt. Ty från dem (egentligen »ur» dem) kom röken. Det är Gud, den Härlige och Allsmäktige, som brinner.

Vad är då Guds härlighet i dess personliga väsen? Den är hans eviga kärlek, hans eviga rättfärdighet och hans eviga nåd (sid 334–344). Denna kärlek, rättfärdighet och livsnåd har han uppenbarat och framhävt, det är arklagt i Kristus, som är hans härlighets återsken och hans väsens avbild (Hebr 1:3).

Varför brinner då Guds härlighet? Därför att människorna icke vill se och behjärta den utställda arken, i vilken hans kärlek, rättfärdighet

och livsnåd finns såsom »ett evigt evangelium», ett förstabudsevangeliem med alla övriga bud uti sig såsom evangelium. Guds bud är Guds härlighet (2 Kor 3:7–11). Men dem vänder man ryggen.

Varför brinner och ryker Guds härlighet? Jo, av kärlekens gränslösa medlidande med människorna, därför att de tar miste på härlighet, tar jordens och världens förgängliga djurhärlighet i stället för himlens eviga härlighet i arken.

Varför brinner Guds härlighet? Jo, av helig harm och sorg däröver, att människorna så ingår i vilddjurets världshärlighet och så envist håller fast vid den, att han måste tillgripa de 7 plågornas fasansfulla medel för att rycka dem ut ur densamma.

Ty även Guds »makt» brinner och ryker. Varför? Jo, emedan han icke får använda sin milda kärleks makt till folkens frälsning, utan måste använda sin hårda kärleks vredesmakt till att bryta ned hela världen och slå den i spillror för att kunna uppbygga en ny värld för tusen år och otaliga evigheter.

Varför brinner Gud i sitt tempel? Jo, emedan han nu blivit tvingad att ge det rättfärdiga och fasansfulla svaret på skapelsens otaliga skålar, som kräver den heliga hämnden. Dessa skålar är också bönenas skålar. De 24 äldste, som betecknar hela den mänsklighet och hela den skapelse som står på Guds sida, har »gyllene skålar, fulla av rökelse, det är de heligas böner» (Upp 5:8). Ja, Herrens heliga kräver av Gud den heliga hämnden, så sant han är Gud, och så sant han älskar rätt och rättfärdighet.

»Och templet blev uppfyllt av rök från Guds härlighet och från hans makt, och ingen kunde gå in i templet, förrän de sju änglarnas sju plågor nått sin fullbordan.»

Detta är ett förskräckligt ord. Ty det säger oss, att Gud under skålarnas tid drar sig undan sin värld och döljer sig i rök.

Varför gör han så? Jo, emedan världens synd – för att kunna grundligt utrotas – måste få stiga till sin högsta höjd och lägga hela sitt vanvett i dagen. Världen har övergett Gud och hans bud; och då måste han överge världen och överlämna henne åt sig själv, så att hon får köra så grundligt i kras på sin själviska väg, att hon äntligen stannar inför Gud och söker hjälpen hos honom.

Denna förfärande gudsövergivenhet är det enda medlet till världens räddning, då alla andra medel visat sig fruktlösa. Ty hela världen är och blir alltmer yrgalen och blind. Att få henne att se den utställda arken är omöjligt, ty »hela jorden ser med förundran efter vilddjuret och tillbeder det». Människorna tjasas av djurets väldiga härlighet och makt och frågar i trots: »Vem är lik vilddjuret och vem förmår strida mot det?» (13:3–4). Och så måste då världen få löpa djurbanan ut, så att hon får nog av det kära djuret. Och så kommer det en tid, då hon tydligen ser, att djurvetenskap, djurbildning, djurkonst, allehanda djurkultur, ja, hela detta förstabudslösa världsväsen icke är någon bot mot världssjukan, som är synden, utan att enda boten ligger i arken.

Denna gudsövergivenhet är nödvändig även från en annan synpunkt. Ty liksom Gud måste överge världen, för att synden skall nå sin höjd, så måste han också överge henne, för att plågorna skall nå sin höjd. Han vänder sig ifrån världen, så att både synd och straff, inom vissa fastställda gränser, skall *få rasa så hejdlöst*, som om det icke funnes någon Gud.

Detta är vredens brandtid och röktid under de två sista världsriken. Vi lever i denna brand- och röktid.

Det är, som vi sett, den världsövergivande Gudens ande, som brinner och ryker i templet. Denna brand och rök sträcker sig även till jorden och omsveper och itänder densamma till en förfärande världsbrand.

Denne världsövergivande gudsande är själva väsendet i de 7 plågorna, som änglarna, bildligt talat, för med sig från Gud och som de blandar med skapelsens vrede i skålarna. Denne ande är Guds omedelbara och direkta vrede, varom vi talat i föregående syn. Den är »floden av eld» från Gud (Dan 7:10; sid 93).

Denne övergivarande omsluter vilddjursmänniskornas andar liksom luften deras kroppar. Och de måste inandas denne ande lika naturnödvändigt, som de måste inandas den lekamliga luften (sid 165 f.).

Och liksom det i den lekamliga luften ligger en livskraft, som sätter fart i människan och för henne framåt i liv, så ligger det i Guds övergivande doms- och straffande en kraft, som sätter fart i henne och för henne framåt i synd och död, när hon icke vill inandas Guds milda kärleksande till rättfärdighet och liv. Gud ger en ond ande, då hans goda ande stöts bort. Härpå är judarna ett förfärande exempel, ty så heter det: Gud gav dem en dvalans ande, ögon att icke se och öron att icke höra (Rom 11:8; sid 176 f.).

Så ingår Guds brinnande vredesande i djurmänniskorna och omsätts eller subjektiviseras av dem till en doms- och straffande. Så blir de vredens käril och vandrande straffeldar; och eldigt rusar de framåt på budlöshetens vägar. Och likt vålddar sprider de syndens och dödens straffandeeld överallt, var de går eller står. Och så blir till sist hela vilddjursvärlden en förfärande straffbrand.

Och det ryker av dessa människor. Ty liksom det finns en andlig straffeld, så finns det också en andlig straffrök. Den är lagförbannelsens rök från den brinnande samvetslagen i djurmänniskomas hjärtan. Denna lag tar hämnd genom en rykande, molande och bolmande eld därinne. Denna samvetsrök är så fruktansvärt kvävande, att syndaren icke törs vara ensam med sig själv. Och i vår röktid tar årligen hundratusentals människor livet av sig, då de får ett kvävningsslag i denna rök.

Guds vredes plågorök får människan erfara i den djupare syndakännedomen. Den är en olidligt kvävande svavelrök, ja, just en försmak av den »rök, som uppstiger i evigheters evigheter från dem, som plågas i eld och svavel» (Upp 14:9–11; sid 1099 f.).

Ja, redan brinner Guds vrede i många miljoner vandrande straffeldar på vår jord. Och här kommer tider med en syndens och dödens världsbrand, vars like ingen människa skadat ifrån världens begynnelse. Gud kommer att till den grad dra sig undan och överge världen, att synd

och dom får rasa så hejdlöst och vilt, som om det icke finnes någon Gud.

”och ingen kunde gå in i templet, förrän de sju änglarnas sju plågor nått sin fullbordan.”

Alltså finns intet tillträde till Guds tempel under skålarnas tid; men *efter* den tiden är det tillgängligt. Och vad är det för ett tempel, som då öppnas? Jo, det är templet i vår text, men märk: det är templet i betydelsen av folktemplet, i vilket alla folk strömmar in och tillber folkens konung, sedan de genomgått de 7 plågornas tuktan.

I Uppenbarelsebokens 11:e kapitel talas om sådana, som tillber i Guds tempel (v.1–2). Och det tillbedjandet fortgår i »42 månader», som i stort sett är tiden mellan Herrens första och andra ankomst (sid 76 f.). Dessa tillbedjare är Herrens heliga, såsom vi ser därunder, att de ställs i motsats till hedningarna i förgården eller till de döpta världsmänniskorna i statskyrkor och småkyrkor. 18)

Till dessa tillbedjare i templet hör alltså segervinnarna på kristallhavet. De *är* dessa tillbedjare under plågornas tid. Att stå i templet och stå på kristallhavet är samma sak.

Detta tempel är alltså tillgängligt under skålarnas tid. Och i det ingår varje människa genom den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen. Men till templet i betydelsen av *folktemplet* eller tusenårstemplet finns intet tillträde under skålarnas tid.

För att närmare förstå detta måste vi göra några erinringar ur det 12:e kapitlet i Andens Lag.

Gud överger världen under skålarnas tid. Detta övergivande drabbar i viss mån även segervinnarna.

Saken har nämligen sin motsvarighet på Kristi tid.

Då övergav Gud judafolket, så att dess synd skulle stiga till sin höjd, då det icke mottog honom.

Gud svepte kring detta folk sin övergivar-ande. Och den omsatte de i sig till en straff-ande, i kraft av vilken de förde Kristus på korset. Så steg deras synd till sin höjd.

Denna övergivenhet sträckte sig även till Kristus. Han försattes i sådan svaghet, att han förmådde ingenting mot sin tids vilddjur och sköka. De judiska skökoprästerna ryckte hela folket med sig, och han stod maktlös och kunde icke förhindra det.

Och märk nu: genom apostlarna erbjöds frälsning åt judafolket än en gång. Men även nu grep skökoprästerna in och förstörde alltsammans. De ryckte judafolket ur dess av Gud givna uppgift att bli det frälsta rotfolket till alla jordens folk. Därmed bragtes frälsningsplanen ur sin normala gång, och andeutgjutelsen »*över allt kött*» blev hämmad. Därmed begynte en svaghet för Guds folk. Och den ser vi redan hos de 7 församlingarna, av vilka två tredjedelar var i mönstringens stund mer eller mindre fallna (sid 1164 f.; 1198–1244). 19)

Och de kristna skökoprästerna fortsatte förstörelseverket. De blev drakens lydiga redskap, sedan han ställt sig på sanden vid havet. Efter

18) Se prof. Myrbergs förklaring över Uppenbarelsebokens 11:e kap. sid 170 f.

19) Om de 7 församlingarna handlar det 9:e kapitlet i »Andens Lag».

det hedniska Roms fall upprättade de i Rom en skökocentral, som är mot-centralen till den av Gud utkorade världscentralen i Jerusalem. Från denna central i sköko-Rom utgår en sköko-, padd- och trolldomsande över hela kristenheten och gör alla dess kyrkor, i stort sett, till romerska skökodöttrar.

I alla dessa kyrkor står segervinnarna (sid 1083–1096). De står där såsom »de kvarblivna ättlingarna» eller »den heliga kvarlevan» (sid 1214 f.). Och de är övervunna av vilddjuret och skökan, liksom Kristus var övervunnen av dem. »Detta är eder stund, och nu har mörkret makten», sade han till judarna. Och just en sådan segermakt har mörkret under skålarnas tid. *Övervinnarna äro övervunna av vilddjuret och skökan* (Upp 13:7; sid 1210 f.). Och de kan alltså icke förhindra deras folkfördärvande framfart; mörkret har makten.

Så drabbar gudsövergivenheten även segervinnarna under skålarnas tid. De är ställda i skymundan liksom Kristus och får blott stå och se på, hur skökan förtrollar och fördärvar alla folk, utan att de kan hindra hennes gräsliga själamord. Allt vad de kan, det är att såsom Kristus gråta däröver.

De är »klädda i säckar», vilka bland annat är sorgedräkten över skökans världssynd, som är den ödesdigra fördämningen mot andeutgjutelsen »över allt kött» eller över alla folk. Hade denna andeflod fått ohämmad utgjuta sig, såsom den började på pingstdagen, då hade folktemplet för längesedan varit öppnat, och i stället för vilddjurets världsrrike hade vi haft Lammets världsrrike, som är tusenårsriket.

Men nu dröjer det, innan dörren till folktemplet öppnas. Ty då folken låtit förleda sig av vilddjuret och skökan, då måste de undergå den rättvisa domen och till sista droppen tömma plågornas skålar. Denna Guds heliga hämnd är obeveklig. Ingen kan ingå i templet, förrän plågorna nått sin fullbordan.

Folken skall i förtvivlan ropa till Gud om hjälp; men obeveklig döljer han sig i sitt tempel, ty hans vrede måste »fullbordas». Varför håller han så strängt på denna vredesfullbordan? Jo, emedan vreden är lagens förbannelse, som måste i grund nedbryta motståndet i hjärtan och sinnen mot den allena frälsande lagläggningen och lagskrivningen. Detta motstånd är just fördämningen mot folkfrälsningsfloden, och dessa sega och hårda dammar måste raseras i grund, innan floden kan släppas fram och dörren till templet öppnas. Vål skall folken ropa om frälsning, men mogna därför är de icke, förrän skålarnas bittra ögon-salva klarat blicken för arken i templet. Först när alla ögon vänder sig till förbundets ark och alla hjärtan söker frälsning i det eviga evangeliets bud – då öppnas dörren till folktemplet. Blott lagens förbannelse banar väg för lagen i hjärta och sinnen; och blott genom lagen går vägen till folktemplet. Så länge folken icke beträder den väg, som den utställda arken visar, så länge är dörren stängd.

Märken alltså, I segervinnare, eder verkliga belägenhet under skålarnas tid. Även I ären övergivna av Gud, det är, I få ingen makt av Gud till folkfrälsning under den tiden. I den saken är han obeveklig för alla edra böner. Han döljer sig för eder i templet. Men efter den tiden

fån I makten till folkfrälsning. Dörren springer upp. Och I fån såsom domare och konungar tåga i spetsen för edra kära folk in i templet och döma och regera dem med den eviga kärlekens makt i tusen år (Upp 20:4–6).

Men innan dess fån I utstå mycket. Skålarnas tid är eder Golgata-tid. I ären korsfästa med Kristus. Edra händer och fötter är genomborrade och fängslade av vilddjurets och skökans spikar. I kunnen icke göra en enda gärning eller ta ett enda steg till förhindrande av deras gräsliga folk- och världsfördärv. I måsten hänga där på korset såsom fängslade och blödande åskådare. De har makten, I ären maktlösa.

Här provas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro.

II

Skålarna

Och jag hörde en stark röst från templet säga till de sju änglarna: Gån och utgjuten Guds vredes sju skålar på jorden (16:1).

Detta är, som vi ser, ett inledningsord till alla skålarna. Ty här får alla änglarna befallning att utgjuta dem.

Varifrån kom rösten, som befalld dem detta? Från templet. Men varför kom den icke »från himmelen» eller »från tronen» eller »från altaret», från vilka ställen Johannes ofta hörde röster, utan just från templet? Jo, för att återigen ge en kraftig påminnelse om skålarnas »utgångspunkt», som är arken i templet. I arken ligger nyckeln till skålarnas betydelse. Utan den är de olösliga gåtor; men med densamma är de lätta att förstå. Det får vi nu se.

Vredens första skål.

Och den förste ängeln gick åstad och utgöt sin skål på jorden, och ett ont och svårt sår kom på de människor, som hade vilddjurets märke och tillbådo dess bild. (16:2)

Den första skålen utgjuts på jorden, och den andra utgjuts i havet. Här har vi alltså både »jorden och havet», mellan vilka draken ställde sig vid början av det 6:e världariket. Just denna jord och detta hav, ur vilka drakens två vilddjur stiger upp, drabbas av de två första skålarnas domar. Så fast och fint är profetians saksammanhang.

Den första skålen utgjuts på jorden. Och hon är i synen vår lekamliga jord. Men hon tjänar här blott som en bild, nämligen en bild av den andliga jord, ur vilken det 2:a vilddjuret stiger upp. Och den jorden är folkjorden eller jordfolket (sid 1191).

Ty liksom det finns människor, vilka skriften kallar »världen», men som icke är världen i lekamlig mening, utan *världsligt sinnade*, så finns det också människor, som skriften kallar »jorden», men som ju icke är jorden i lekamlig mening, utan *jordiskt sinnade*. Världsmänniskor och jordmänniskor är samma människor.

Den jord, på vilken skålen utgjuts, är folkjorden eller jordfolket. Och den är drakens jord, som i det 6:e världariket är skökojorden eller skökofolket och i det 7:e världariket är padd- och demonjorden eller det antikristiska padd- och demonfolket (sid 1024–1061).

Drakens jord är alltså den jordälskande, jordbundna och jordkrypande mänskligheten. I det 6:e världariket kryper hon i skydd av det förstabudslösa skökoevangeliet, som aldrig kan lyfta henne över jorden; och i det 7:e världariket kryper hon i skydd av den förstabudslösa vetenskapen, som lika litet mäktar lyfta henne över jorden.

I båda dessa riken bär hon vilddjurets förstabudslösa namnmärke på panna och hand och tillber dess förstabudslösa lärobild (sid 958–998).

Det är just dessa djur- eller jordmänniskor, som drabbas av vredens första skål. Ty så heter det: »Den förste ängeln gick åstad och utgöt sin skål på jorden, och ett ont och svårt sår kom på de människor, som hade vilddjurets märke och som tillbådo dess bild».

På jordmänniskorna eller på djurtillbedjarna kom ett ont och svårt sår²⁰). Vad är det för ett sår? Aktom oss nu för att gissa och fantisera; utan hållom oss till den så ofta i profetian påvisade »utgångspunkten», som är arken. Där har vi den enkla och naturliga förklaringen över såret. Ty i arken ligger lagen; och dess första bud är grundbudet för alla bud. Synden mot detsamma är grundsynden till all synd. Just här ingriper den första skålen, som är alla skålarnas grundskål. Vad är då såret? Naturligtvis **förstabudssåret**, som uppkommer genom förstabudssynden, som är själva grundsåret till människornas alla otaliga sår.

Om människorna såg och behjärtade den utställda arken och mottog det första budet såsom »ett evigt evangelium», då kunde de älska och tillbedja Gud av allt hjärta, av all själ, av all kraft och av allt förstånd. Och då vore deras andar helt och innerligt förenade med »andarnas Fader», och därmed vore de – **sårfria**.

Men när de tillber vilddjuret, som är världsanden eller jord-anden, och alltså älskar det skapade i stället för Skaparen, då begår de »förstabudssynden», och därmed lösrycks de från Gud. Och denna lösslitning från »andarnas Fader» tillfogar deras andar ett djupt sår. Det är förstabudssåret, själva sårmodem till alla sår på vår jord.

Men detta sår har ju människan i någon mån redan genom arvsynden. Det finns alltså på jorden, innan skålen utgjuts där. Vad skall det då tjäna till, att den utgjuts och att den kommer med ett sår, som redan finns? Jo, märk: den utgjuts för att såret skall bli »ont och svårt» eller riktigt elakartat.

Sådant är icke såret av naturen. Vi föds i allmänhet med ett »godartat» förstabudssår. Och läkedom finns för detsamma. Den har Gud utställt i den »synliga» arken; och den är det första budet såsom »ett evigt evangelium». Detta budevangelium är det enda i himmel och på jord, som kan läka vårt förstabudssår och därmed alla våra sår.

Men då nu människorna på intet vis vill veta av denna läkedom, då sänds ängeln med skålen. I denna skål ligger alltså någonting, som gör såret »ont och svårt». Och vad är det? Jo, skålen är ju »full av Guds vrede» (15:7). Alltså är det Guds vrede som gör såret ont och svårt.

²⁰) I grundtexten står »helkos», som betyder »ett sår» och även »en böld».

Vari denna vrede består, har vi sett i de »förberedande synerna». Den består bland annat däri, att Gud »övergiver» djurtillbedjarna och överlämnar dem åt sitt kära sår, som de så envist försvarar och för liv och död vill behålla.

Därmed blir de överlämnade åt »**Kvacksalvaren**», som står mellan havet och jorden. Han har den falska och farliga medicinen. Det är det förstabudslösa evangeliet, med vilket han söker utrota evangelium från jorden. Och han har en gemål, nämligen skökan. Hon är både apotekare och sjuksköterska. Hon tar hand om förstabudssåret och utgjuter det förstabudslösa evangeliet i detsamma. Och så blir såret »ont och svårt». Ty det blir ett förhärdelsesår. Man tror sig vara frälst, men är icke frälst. Man tillber skaparen med läpparna, men hjärtat hänger fast vid det skapade. Man besjunger och beprisar Lammet, men ligger i famnen på vilddjuret, denna världens ande.

Sådan är i stort sett hela kristenheten med dess många miljoner människor. De går där med det »onda såret», som hos dem har många grader av ondskan. Och de är mycket mer otillgängliga för sanningen än miljoner hedningar, som har ett någorlunda friskt förstabudssår.

Ett särdeles ont sår får vi ofta se hos de förstabudslösa läsarna. De berömmar sig ofta av att ha »det rena evangeliet», det är ett sådant, som är alldeles rent från alla Guds bud. De har ett så elakartat sår, att de blir ettrigt elaka, då någon påvisar, att det första budet är »ett evigt evangelium» och att därmed alla buden är evangelium. De har lagen blott på Sinai och arken blott i Jerusalems tempel. Arken med lagen i det himmelska templet känner de icke och vill icke veta av. Att det första budet i denna ark har i sig icke blott kravkraft utan även en himmelsk görkraft, lyftkraft och bärkraft – ja, säg dem det; då gapar och glör de, och så river de sig vid örat och säger: »En så förhärdad lagträl, som du är, borde låsas inne i en skrub, tills ditt trälevangelium går av dig». – Ja, så elakartat blir förstabudssåret genom den falska och farliga medicinen, som är skökans förstabudslösa evangelium. Ty med det tror man sig vara frälst, utan att ha en aning om vad frälsning är.

Vi har nu gjort en liten antydning om, hur skålen verkar i det 6:e världsriket, som är skökodömet. Den gör såret ont och svårt genom den världsbehärskande skökans förstabudslösa evangelium, som är kvacksalvarevangeliet. ²¹⁾

Hur verkar då skålen i det 7:e världsriket, som är padd- och demondömet? Ja, där verkar den genom en ny medicin.

Ty sedan skökan förgiftat såret med sitt skenevangelium, tillgriper »Kvacksalvaren» ett nytt skenmedel till sårets läkning, nämligen den förstabudslösa vetenskapen. Och vi ser redan, hur detta medel verkar. Människorna rusar i väg till det nya evangeliet, som sägs skola läka alla sår och göra jorden till ett himmelrike, det enda som finns. ²²⁾ – Elakartat var såret förut, men nu blir det än värre. Ja, dessa antikristiska padd- och demonmänniskor är så elaka, att om man förmanar dem och

21) En närmare utredning om den världsbehärskande skökan och om hennes förstabudslösa evangelium finns i Andens Lag, sid 959–983.

22) Märk, att vi här talar om den förstabudslösa vetenskapen; men om den förstabudsfasta vetenskapens och kulturens stora betydelse och omätliga välsignelse, se sid 805 f. i Andens Lag.

nämner ordet Gud, så får man ett slag i ansiktet av dem, och såge de sig i tillfälle därtill, så sloge de ihjäl en.

Denna gränslösa elakhet, som aldrig vill höra talas om, att det finns en Gud och Frälsare, tyder på ett övermåttan ont förstabudssår. Och det säger oss, vilka tider vi går till mötes, då det förskräckliga såret blir allmänt och världsbehärskande.

Då församlas sig alla världens konungar och folk på Harmageddon för att utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga från jorden (sid 1056–1061). Därmed har förstabudssynden och förstabudssåret nått sin högsta grad av utveckling. Och nu slår detta sår eller denna etterböld ut i en så förskräcklig sårnad, att allting faller sönder. Hela världen drunknar i sina syndasår och varbölder. Alla politiska och sociala ordningar upplöses. Det brister överallt; sår slår upp överallt; sår och sår och åter igen sår.

Detta är förstabudssyndens förbannelse. Den är vredens första skål, den heliga hämnden över en förstabudsföraktande värld.

Men nu har äntligen denna arma värld fått nog av det kära såret. Nu är såret olidligt. Det var dit hon måste komma, innan hon släpper det.

Och nu tar denna gränslöst olyckliga värld sin tillflykt till arken med det eviga förstabudsevangeliet, som hon hånat, begabbat och bortstött otaliga gånger. Och nu öppnas dörren till folktemplet. Världsfrälsningens tid har kommit. Folken strömmar in. Och i brinnande böner och tårar böjer de sina darrande knän inför folkens konung.

Så verkar vredens första plåga. Bitter är den gyllene skålen, som skoningslöst tar ut den heliga hämnden. Men skålen förvandlas till sist i en gyllene kalk, som är full av det eviga evangeliets vin, och som Gud **Kärlek** sätter till folkens läppar, och som alla jordens folk tar emot med utsägligt tack och lov.

Betrakta nu särskilt *vårt* folk och lägg märke till den 1:a skålens verkan i detsamma under de två världsrikena.

Den personliga frälsningen ligger *inom* det första budet i arken, *aldrig* utanför det, ty där ligger förstabudssynden med förstabudssåret. Blott genom det eviga evangelibudets läggning i hjärtat och skrivning i sinnena upphör förstabudssynden och läkes förstabudssåret, aldrig i tid eller evighet på någon annan väg.

Men den lutherska förfalskarekyrkan lägger den personliga frälsningen *utanför* det första budet, ty hon lägger den i en rättegångsrättfärdiggörelse utanför den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen, som är nyfödelsen ²³).

För henne har aldrig det första budet varit det frälsande evangeliet, utan hon har städse kvacksalvat med ett förstabudslöst evangelium. Därmed har hon icke blott hållit det naturliga förstabudssåret vid makt hos vårt folk, utan hon har gjort det *»ont och svårt»*.

Kärleken till Gud av allt hjärta har vårt folk aldrig haft, utan istället kärleken till världen och dess ting. Och dock har kyrkan lärt detsamma att kalla sig ett *»kristeligt folk»* och kalla sina församlingar för

---

23) Om den lutherska förfalskarekyrkan och om den sanna lutherska kyrkan, se sid 643–670 i Andens Lag, så ock sid 428–443, 576–596, 628–635.

»kristeliga församlingar». Hela det svenska folket har hon i århundraden lagt på knä vid altarringen; men det var det svenska vild-djuret eller jordfolket, som där böjde knä och mottog sakramentet och fick »döpfungsförbundet stadfäst».

Sådant skoj i Guds namn kan icke bli ostraffat. Och nu ser vi straffet. Folket har fått det elakartade förhärdelsesåret. Världskärleken träder fram med en förfärande makt. Mammonsdyrkan, vinningslystnad, njutningsbegär, hejdlös jakt efter nöjen, ytlighet, fladder och fåfänglighet griper vårt folk med avgrundsmakt. Vredens skål gör sin verkan. »Rulla!» ropas det till hjulen (sid 46 f.). Framåt i förstabudslöshetens grundsynd, tills såret blir olidligt! Förstabudsförbannelsens eld står som en vådeld över hela vårt land. Miljoner människor är vandrande vredeseldar, itända av den brinnande Guden i templet.

Och nu börjar såret övergå i det 7:e världsríkets etterböld. Den nya drakmedicinen gör verkan. Förstabudslösheten, det är gudlösheten, sätts i lärosystem, som betryggar densamma. Antikristendomen förkunnas offentligt såsom ofelbar vetenskap. Över hela vårt land ropar tusentals människor med avgrundsvisshet och djävulskt hån: »*Det finns ingen Gud, ingen frälsare, ingen himmel, intet liv efter detta, jorden är allt, allt, allt*». Ja, just i detta förfärande »allt» ligger etterbölden, förstabudsstraffet. Folket har icke blivit lärt att lägga frälsningen i förstabuds**alltet** eller att älska Gud av allt, allt, allt hjärta. Och nu raseras allt, som icke är jordens och världens »allt».

Och nu vill den svenska statsskökan icke höra talas om, att hon har någon skuld i folkets fördärv. Nej, hon skryter ideligen över, hur utmärkt hon fostrat vårt folk. Ja, nu ser vi, hur hon fostrat det.

Och i sinom tid församlar sig vår överhet och vårt folk på det svenska Harmageddon för att totalt utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga ur vårt land. Där når förstabudssynden och förstabudsbölden sin mognad. Men nu slår etterbölden ut i otaliga varbölder. Allt upplöses i en allmän sårnad. Hela samhället med familjer, lagar och ordningar drunknar i sår- och varmassan. Ty var och en följer nu blott sin egen lag: den djuriska, djävulska och sataniska egenviljan. Se där straffet för att gudsviljan i den utställda arken icke blev sedd och behjärtad.

Men då, när allt upplöser sig i den vilda vilddjursviljans otaliga etterbölder, då har vårt folk fått nog av det kära såret. Det var dit det måste komma för att tröttna på kvacksalveriet med förstabudslöst evangelium och förstabudslös vetenskap. Nu är såret olidligt och hotar folket med total undergång för tid och evighet. Men nu har förstabudsförbannelsens svidande ögonsalva klarat blicken för arken. Alla ögon strömmar av ångerns tårar, alla tungor rör sig i publikanens bön. Alla hjärtan vänder sig mot templet. Och nu springer dörren till templet upp. Och vårt kära folk strömmar in och böjer knä för folkens konung i tusen år och i alla evigheter.

Sådan är Gud **Kärleks** väg. Den gyllene skålen är bitter, den heliga hämnden omutlig; förstabudsstraffet är fasansfullt. Men slutet blir folkets frälsning. Skålarnas kval är födslokval.

Brudtärnorna.

Under skålens tid står segervinnarna på kristallhavet. De är brudtärnorna. Och deras uppgift är att sjunga Moses' och Lammets sång. Den innehåller bland annat 4 saker, nämligen: den Allsmäktiges verk, vägar, fruktan och bud. Alltså först:

Den Allsmäktiges verk.

Dessa verk är »*stora och underbara*». Ty de är ingenting mindre än folkens frälsning. Det skall brudtärnorna sjunga och sjunga ut, så att det hörs bland alla folk och väcker brudlängtan i deras hjärtan. Alltså: upp med armarna och famna lika vitt som den Allsmäktige: famna hela världen och alla dess folk och det även då, när de frossar i edert blod. Till en sådan folk kärlek ären I utrustade. Ty det eviga evangeliets bud är lagt i edert bröst. Därmed är den Allsmäktiges kärlek utgjuten i edra hjärtan. Den bryter alla hinder och skrankor och nöjer sig aldrig med mindre än att få tåga in i templet i spetsen för sitt folk och lägga det i brudgummens famn.

Ack, denna över jord och värld upphöjda brudtärnekärlek skulle vårt folk ha känt! Det skulle ha känt den in i sina olyckliga hjärtans djup såsom en mild hälsning från och mäktig dragning till det eviga folkhemmet, där folken en gång »skola vandra». Men nu har det mest fått känna ett andligt småsinne, som icke tycks få någon ro, om ej folket blir kastat i helvetet. – Nej, »*stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du allsmäktige ... alla folk skola komma och tillbedja inför dig.*» (15:3–4)

Den Allsmäktiges vägar.

De är »*rättfärdiga och rätta*». Ja, skålarnas förfärande domsvägar genom årtusenden är den omutliga rättfärdighetens vägar. »*Gud låter icke gäcka sig. Ty vad människan sår det skall hon ock skörda*» (Gal 6:7). Skapelsens gyllene skålar kräver den heliga hämnden för alla brott mot lagen i arken. Och den brinnande Guden i templet tar ut denna hämnd intill sista skärven. Ja, han brinner i helig sorg och i helig vrede, ända till skålarnas sista droppe fullbordat sin plåga på varje folk och på varje lagöverträdare inom detsamma.

Och just denna lära om de gyllene skålarnas omutliga hämnd skolen I brudtärnor sjunga ut, så att det hörs i land och riken. Ty i annat fall tar människorna en falsk tröst av folkfrälsningen, troende att det väl icke är så farligt med syndavägarna, då de ju ändå till sist löper ut i folkfrälsningsvägen.

Sätt därför alltid vid sidan av folkfrälsningen skålarnas fasansfulla hämnd, alldeles såsom skriften gör. Om då någon vill lösrycka folkfrälsningen från de 7 plågornas rättfärdiga domar och taga en falsk tröst av densamma, då svarar skriften för det.

Och den Allsmäktiges vägar är »*rätta*». Ty människorna vill ju icke begagna budevangeliets läkedom för sina förstabudssår. Och då är det den enda rätta vägen att överlämna dem åt sina sår och åt det budlösa evangeliets och den budlösa vetenskapens kvacksalveri. Då blir såret så ont och svårt, att det blir olidligt. Först då vänder de sig till läkemedlet i arken.

Denna fasansfulla plågo-, straff- och hämndeväg är ett födslökval, i vilket människan *måste* låta föda sig till evigt liv eller till evig död. Och här blir säkerligen stor manspillan inom varje folk. Så fruktansvärt allvarlig är skålarnas domsväg. Här finns ingen anledning till falsk tröst, utan tvärtom en skakande och härresande anledning till väckelse och besinning i tid.

Den Allsmäktiges fruktan.

»Vem skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Ty du allena är helig.» (15:4)

Denna fruktan för Gud är totalt förfuskad genom en falsk lära om Guds nåd och om hans vrede. Man har gjort sig en budlös nåd, som för vid sidan av budevangeliet i arken (sid 312–322). Den nåden har gjort människorna okynniga. Deras Gud skall vara en fader, som blundar för deras slarvliv och som dagligen står på tå och passar upp på dem.

Okynnesnåden, som är det budlösa evangeliet, har i grund förslöat människorna. Se t.ex. på vår statssköka. Hon tar sig en gudelig min och ställer sig lika oskyldig till vårt folks fördärv som det barn, vilket föddes i natt. Ja, även många av de troende i statskyrkan, till och med flera av de bättre och bästa, vill helst, att det skall tigas med kyrkans synder i forntid och nutid. Men en sådan tystnad är icke fruktan för Gud, utan en okynneslek med Gud. Ty skall det bli bättre, då måste man gå till roten med eländet och göra sig redo för i vilket historiskt sammanhang man står. Man måste ta reda på de rötter i det förflutna, ur vilka den förfärande växt och frukt träder fram, som nu hotar vårt folk med undergång.

Men här svarar man helt fräckt: »Man skall icke gräva i kyrkans gamla synder eller tala om 'sköka, padda och trollpacka', ty det är blott att skämma ut kyrkan och förlama hennes verksamhet».

Nej, och tusen gånger nej! Gud allena är helig och låter icke gäcka sig; honom skall vi frukta. Och själva roten i denna fruktan är att gå till roten i syndakänedom och därmed till roten i botfärdighet och sinnesändring. Vill icke kyrkan göra detta, då kan hon be go'natt, och inga tärnor sörjer henne.

Ja, här haven I, segervinnare på det svenska kristallhavet, en viktig brudtärnetjänst att bevisa vårt folk. I måsten sjunga och sjunga ut den Allsmäktiges fruktan och skoningslöst och utan anseende till person avslöja eländet och lägga dess rötter i dagen och utså budevangeliets säd, som ligger i arken, och ur vilken säd en ny växt med en ny frukt träder fram. Den frukten blir till sist folkskörden på folkfrälsningens stora dag.

Den Allsmäktiges bud.

Allt gott på vår jord flyter ur hållna bud; allt ont på vår jord flyter ur brutna bud. Skålarnas hela förbannelseflod kommer ur lagöverträdelsen.

Därför sjunger brudtärnorna Moses' och Lammets sång, som är budsången. De sjunger blott ett: Guds bud.

Alltså, I tärnor, I fån icke »tala», viska eller mumla Guds bud, än mindre surmumla dem. Nej, de skall sjungas; därpå hänger det.

Ty här är Moses' bud *Lammets bud*, som är »ande och liv». De buden gör tärnornas liv till en sång.

Se på en äkta brudtärna på kristallhavet. Hon står inne i det eviga förstabudsevangeliets görkraft, lyftkraft, bärkraft och sångkraft. Hon sjunger Guds bud i allt vad hon gör eller låter, ja, hon sjunger dem även då hon gråter. Varje tärnekänsla, tärnetanke och tärnegärning är en »budton». Se på henne och lyssna i din ande. Vad hör du? En djup och stilla fridston och glädjeton, ett mäktigt grundackord från en högre värld, ett kraftigt tonsvall från kristallens klara rymder. Allt sjunger, och i allt står buden. Budliv är sångliv. Brudtärna är budtärna.

Men här haven I tärnor en dryg och svår uppgift. Ty Guds bud är hatade i skökokristendomen eller blott surmumlade.

Och större delen av de troende i hela världen haven I emot eder. Ty de känner icke Moses och Lammets sång. Utan de skuffar bort Moses och gör Lammet budlöst. Detta budlösa Lamm prisar de. Och det Lammets sång sjunger de dagligen i sitt budlösa liv. Det är icke tärnesången, utan skökosången, kvacksalvarsången.

Alltså: blick på den utställda arken! Blick på himlens mitt, där ängeln svävar fram med det eviga förstabudsevangeliet! Korteligen: Blick på Lammet, i vilken alla Guds bud är evangelium!

Denna eder vakthållning kring Guds bud skall vålla eder många och bittra lidanden från budevangeliets otaliga fiender. Men det är tärnornas kval, som är oskiljaktigt från tärneliv, tärnetjänst och tärnesång.

Att stå brudtärna »utan vank» i en genomsårig värld, som sårar i allt och överallt, det är ingen småsak, det.

Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro.

Vredens andra skål.

Och den andre utgöt sin skål i havet. Då förvandlades det till blod, likt blodet av en död människa, och alla levande varelser i havet dogo.
(16:3)

Denna skål utgöts i havet. Och havet är i synen vårt lekamliga hav. Men det är där blott en bild, nämligen en bild av djurmänskligheten, som är lätttrörd, ostadig och opålitlig liksom det lekamliga havet. Havet följer vinden, så också havsmänniskorna. Dit världsanden blåser, dit följer de med.

Men det är här fråga om det folkhav, som är föremål för vredens skålar, eller om den 7:e basunens folkhav. Och det utgörs av *hela* djurmänskligheten, alltså även av folkjorden, som omtalas i den första skålen. Detta ser vi tydligt av den första »förberedande synen». Ty där säges skaran på kristallhavet vinna en dubbel seger, nämligen både över vilddjuret och över dess bild, det är, både över det vilddjur, som uppstiger ur havet, och över det vilddjur, som uppstiger ur jorden. Det är nämligen detta senare djur, som anges genom ordet »bild». Ty det är just detta djur, som åstadkommer den farliga bilden och dess tillbedjan (Upp 13:14–15; sid 958–998). Sålunda övervinner brudtärnorna båda dessa djur, som är allt ont i *hela* mänskligheten.

Det är alltså hela denna tvåsidiga vilddjursmänsklighet, som är föremål för vredens andra skål och som kallas havet. Ty i grunden

behåller den sin ostadiga och opålitliga havsnatur, även då den genom skökan blivit det döpta och i någon mån dresserade vilddjuret. Också säges ju skökan »trona över stora vatten, som äro folk», d.ä. jordfolk. Havsmänniskor, jordmänniskor, djurmänniskor och världsmänniskor är i grunden samma människor. Och över alla sådana utgjuts vredens skålar.

Skålen utgöts i havet, alltså i vattnet. Vad är det för ett vatten? Jo, ande är »vatten» (Joh 4:13–14; sid 145 f.). Redan den naturliga människoanden är ett sådant. Då det säges, att »vattnen äro folk» (Upp 17:15), så menas med detta vatten folkanden.

Alltså är varje människa till sin ande ett litet vatten, ett litet »hav». Och alla människor i ett folk bildar tillsammans »det stora vattnet» eller ett folkhav. Så har vi i vårt land det svenska folkhavet. Och alla folk på jorden bildar tillsammans »det stora havet» (Dan 7:2).

God ande är »levande vatten», men ond ande är dött vatten. Och varje människa föds med en droppe dödsvatten i sin ande. Och då hon bryter mot Guds bud, då dödar hon sitt andevatten allt mer och mer.

Och nu bor hennes döende eller döde ande i kroppen och därmed i blodet och sprider död till detta blod, så att det blir ett andligen dött blod, ett dödsblod.

Och nu bildar denne ande dagligen åt sig en andelekamen ur den lekamliga kroppen och därmed ett andelekamligt blod ur det lekamliga blodet. Så får den döende anden ett döende blod, och den döde anden ett dött blod. Det är detta andelekamliga dödsblod, som åsyftas i vår text.

Detta förfärande vattenfördärv och blodfördärv får människan erfara i skräckveckan eller i sjunderomarehålan (sid 459 f.). Där utgjuts alla 7 skålarna över henne, nämligen i samma mån som hon är djurmänniska. Där får hon erfara den första skålens sår, så att hon känner sig vara en olidligt svidande sårmasa. Där får hon också erfara den andra skålen. Och då känner hon det såsom Paulus kände det: *Synden fick liv och jag blev död* (Rom 7:10). Han fick erfara, att denna andedöd hade utbrett död i själva blodet och kroppen: *Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?* (v.24). Hans ande bodde alltså i ett dött blod och hade fått dödsblod i sig. Paulus kände sig såsom ett stelnat blod, såsom en enda stor blodlever ut i fingrar och tår.

Och hur frälstes nu Paulus från detta ande- eller vattenfördärv och blodfördärv? Jo, blott genom ett nytt vatten. Och det fann han i den nytestamentliga arken; och det kallar han »Andens lag», vilken gjorde honom fri från syndens och dödens lag, som blivit en all mänsklig kraft övermäktig naturlag i andevattnet och blodet. Mot lagen i arken hade han syndat, och blott lagen i arken frälste honom, nämligen »Andens lag».

Nu förstår vi den andra skålen. Den utgöts i havet. Då förvandlades det till blod, likt blodet av en död människa, och alla levande varelser i

havet dog. En fasansfull bild; hela mänskligheten såsom en enda stor blodlever. ²⁴⁾

Men varför skall denna skål utgjutas, då ju vatten- och blodfördärvet redan finns i folkhavet, innan den utgjuts? Jo, för att driva upp detta fördärv till sin högsta höjd, så att det blir för mänskligheten *olidligt*.

När människorna icke vill hålla det medfödda andevattnet levande genom de medfödda buden, som Gud skrivit i deras hjärtan, och då de icke vill mottaga det levande och frälsande vattnet i den nytestamentliga arken, då sändes ängeln med den 2:a skålen, som är full av Guds vrede. Och den vreden innebär, att Gud »övergiver» mänskligheten, så att hon får ha sitt kära vatten- och blodfördärv och se, vart det för henne. Därmed blir hon överlämnad åt **Vattenförfalskaren**, som står mellan havet och jorden. Han har genom skökan tagit hand om andevattnet i arken och förfalskat det. Och förfalskningen består däri, att han gör vattnet eller evangelium förstabudslöst och alltså gör det till ett dött vatten. Genom detta dödsvatten håller han det naturliga vattenfördärvet vid makt och gör det allt värre. Därmed grundlägger och utvecklar han dödsblodet, så att folken blir andliga blodleverfolk och människorna vandrande blodlevar.

Och i det 7:e världsriget tar han hand om vetenskapen, som också är ett andevatten. Och även det förfalskar han genom att göra det förstabudslöst och därmed dött. Genom detta dödsvatten driver han upp vatten- och blodfördärvet till en himmelsstormande höjd, så att alla världens blodleverkonungar och blodleverfolk församlas på Harmageddon för att utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga från jorden. Men följderna av denna fasansfulla blodleversynd blir den, att nu övergår dödsblodet i fullkomlig förruttnelse, som dödar allt liv i folkhavet. »*Alla levande varelser i havet dogo*», står där. Det är en fullkomlig världsdöd. Allt vad bud, lag, samvete, rättfärdighet, ansvarskänsla, hederskänsla och anständighet heter – allt gott dör ut. Allt upplöses, allt ruttnar, likstank överallt. Men nu har den arma mänskligheten fått nog av vatten- och blodfördärvet. Hjälplos ropar hon nu: »Jag arma mänsklighet! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?» Alla knän böjs, alla ögon vänder sig till arken, alla tungor ropar till Gud om hjälp. Och nu kommer hjälpen. I årtusenden har folken syndat mot lagen i arken och därmed dragit över sig detta fasansfulla elände. Men nu, efter utstånden lagförbannelse, kommer hjälpen från lagen i arken, »Andens lag», det levande vattnet, floden från Guds och Lammets tron. Och den väller sina flöden över »det stora havet», så att det blir kristallhavet inför tronen i tusen år.

Betrakta nu vårt folk och lägg märke till den 2:a skålens verkan i detsamma under de två världsrigena.

Den personliga frälsningen ligger i arkens vatten, som är Kristi ande. Det har Paulus fastslagit i dessa ord: *Den som icke har Kristi ande, han hörer icke honom till* (Rom 8:9). Och denne ande ges blott i nyfödelsen.

Men den lutherska förfalskarekyrkan lägger den personliga frälsningen *utanför* Kristi ande, ty hon lägger den i en juridisk

---

24) De lärde (läkare och fysiologer) säger, att blodet hos en död människa först koagulerar eller levrar sig; därefter övergår det i förruttnelse.

rättfärdiggörelse *utanför* nyfödelsen. Alltså förfalskar hon den personliga frälsningen genom att göra den andelös, vattenlös, budlös.

Av denna kyrkolära har den lutherska skökan begagnat sig. Hon har i århundraden vräkt floder av ande- och budlöst frälsningsvatten över vårt folk. Därmed har hon hållit dess medfödda vatten- och blodfördärv vid makt och under kyrkliga former och kristligt sken gjort det allt värre. Och i mitten av förra århundradet kom detta fördärv i dagen. Då började andliga väckelser i vårt land. Och då visade det sig, att vårt folk, i stort sett, var ett blodhav, ja, en enda stor blodlever, som övertäckte hela vårt land. Och denna kyrkliga blodmassa satte sig i rörelse för att kväva, döda och utrota de andliga rörelserna. Ty detta döda blod går alltid ut på att döda allt i havet som har liv.

Men i vår tid börjar skålen verka på ett nytt sätt. Skökoblodet övergår i det antikristiska padd- och demonblodet. Förstabudslöst kristendomsvatten ersätts med förstabudslöst vetenskapsvatten. Därmed inträder en ny blodleverbildning. Se här några exempel.

Tag då först det moderna skökoblodet, som förmedlar övergången till det uppenbart antikristiska blodet. Här har vi den religiösa rationalismen, som lik en förfärande blodlever redan övertäcker stora delar av vårt land. Den kommer med en ny kristendom, som icke är någon kristendom alls, ty den river bort apostlarnas och profeternas grund. Den är blind för det medfödda vatten- och blodfördärvet, som blivit en förförande naturlag hos folket genom den historiska skökoutvecklingen. Och därmed är den blind för vilddjuret och skökan. Det är innerst dessa andemakter, som bär upp denna rörelse. Och den har redan besmittat och fördärvat en stor del av den »kyrkliga rörelsen». Många troende i statskyrkan ser icke illa på denna modernism, ty den är ju så ivrig att frälsa statskyrkan. De genomskådar icke Vattenförfalskarens listiga plan att genom modernt förtunnat och förfalskat kristendomsvatten utrota arkens frälsningsvatten och därmed bana väg för det uppenbart antikristiska vattnet och blodet. Till och med flera av spetsarna i statskyrkan är överlistade och lydiga redskap i drakens hand. – Denna moderna rörelse är en smygande och ytterst farlig blodlever, som under kristendomens namn och sken glider fram och dödar stora massor av kristna livsbegynnelse i vårt svenska folkhav. Särskilt lägger den an på barn och ungdom och förgiftar årligen stora skaror av dem och bildar så ett ypperligt folkmaterial för den inbrytande antikristiska blodlevern.

Vi går nu till dödsblodet hos de rika och förnäma, som lever blott för nöje och njutning. Hela deras liv är en skändlig stöld från samhället och ett djävulskt rov av de fattigas mantel och bröd (sid 611–613). Här har vi alltså en hemsk blodlever, som dödar allt det liv i havet, som den når. Många tusen barn förgiftas i dessa blodlever-hem, och många tusen människor fördärvas i umgänget med detta vidriga blodleverpack, som blänker av guld och pärlor och ståtar i siden och sammet, under det att tusentals nakna och hungriga barn tvinar bort i de fattigas hem.

Vidare det demoniska finanshaj- och procentareblodet. Här lever man blott för att roffa åt sig denna jordens goda. Hejdlöst rusar man fram över krossade hjärtan och utarmade hem och jublar över sina

djävulska bragder. Detta är en förfärande blodlever, som dödar allt det liv i havet, som den når.

Vidare det demoniska arbetsgivareblodet. Icke alla arbetsgivare har sådant. Men det finns bland dem riktiga demoner i människogestalt. För dem är arbetarna till blott för att fylla deras kassakistor, ja, de är endast arbetsmaskiner, som pressas till det yttersta. I dessa blodlever-hem flödar champagnen, betald av arbetare, som ofta i sina hem icke har det nödvändigaste. Detta är en fruktansvärd blodlever, som sprider död och fördärv till hundratusentals människor i vårt folkhav.

Vidare det demoniska arbetareblodet. På långt när icke alla arbetare har sådant. Men många av dem är riktiga demoner i människogestalt. Detta gäller särskilt det demoniska anarkist- och syndikalistblodet, som går ut på en djävulsk skadegörelse mot alla motståndare. – Arbetarefördärvet är en fasansfull blodlever, som fyller tiotusentals hem i vårt land och dödar hundratusentals barn i dem, ja, en blodlever, som går fram likt en lavin och med våld lägger nya skaror under sig. ²⁵⁾

Vidare det hemska spritblodet. Vårt folk är i vida kretsar fördärvat av dryckenskap. Här har vi en förfärande blodlever, som dödar tusentals hem i vårt land. Och det hemska av allt är, att en stor del av vår överhet icke har blick för detta blodfördärv, utan tvärtom befördrar detsamma (sid 799 f.).

Slutligen det vidriga kvinnoblodet. Det yttrar sig på många sätt. Ett sådant är modegalenskapen. Till denna hör huvudsakligen att dra uppmärksamheten på kroppens nedre delar. Bakändar, magar och lår exponeras skarpt till offentligt beskådande. Tusentals sådana vidriga blodlever-kvinnor översvämmar vårt land och förgiftar och dödar den manliga ungdomen, som kämpar en förtvivlad kamp mot sinnlighetens sjudande gryta. Många mödrar ber dagligen Gud om att bevara deras söners renhet. Men knappt kommer dessa ofördärvade ynglingar utom dörren, förrän de blottställs för det kvinnliga blodleverpaketet. Detta är en fruktansvärd blodlever, som åstadkommer ett djupgående och ödesdigert folkfördärv i vårt land. ²⁶⁾

Vi har nu visat exempel på blodlever i vårt folkhav. Det finns många sådana. Och så småningom sväller de ut och flyter tillsammans. Det som kommer att förena dem alla till en enda stor blodlever är antikristendomen. Den skall församla vår överhet och vårt folk på Harmageddon för att söka utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga ur vårt land. Därefter inträder den fullständiga förruttnelsen. Allt levande i havet dör. Men då får vårt folk nog av vatten- och blodfördärvet. Ohjälplig undergång för tid och evighet står för dörren. Det är den 2:a skålens heliga hämnd. Nu höjes i hela vårt land detta ångestskri: »Jag arma folk! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?» Och nu kommer hjälpen. Mot lagen i arken har folket syndat, och blott lagen i arken kan frälsa det, nämligen »Andens lag». Nu

25) Om arbetarörelsen och om förhållandet mellan arbetsgivare och arbetare se sid 792 f. och 983–998 i Andens Lag.

26) Om kvinnorörelsen se sid 794 i Andens Lag.

utgjuter den sina mäktiga flöden över hela vårt folkhav, så att det blir kristallhavet inför tronen i tusen år.

Arken är utställd under skålarnas tid. På Guds bud hänger det. Ur brutna bud flödar vårt folks mångtusenåriga fördärv och elände. – Att stå brudtärna »utan vank» i detta blodhav, som strävar efter att utrota alla Guds bud; och att glatt och oförskräckt sjunga folkfrälsningens sång om den Allsmäktiges verk, vägar, fruktan och bud, det är ingen småsak, det.

Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro.

Vredens tredje skål.

Och den tredje utgöt sin skål i strömmarna och vattenkällorna. Då förvandlades dessa till blod. Och jag hörde vattens ängel säga: »Rättfärdig är du, som är och som var, du Helige, som har dömt så. De hava utgjutit heligas och profeters blod. Därför har ock du givit dem blod att dricka; de äro det värda.» Och jag hörde altaret säga: »Ja, Herre Gud, du Allsmäktige, rätta och rättfärdiga äro dina domar.» (16:4–7)

Denna skål handlar om källorna och strömmarna, alltså om dricksvattnet.

Vad betecknar då denna bild? Naturligtvis källorna och strömmarna i mänskligheten.

Vad menas då med källorna? Jo, se i arken; där har vi dem. Källorna är Guds bud.

Varje människa har 10 källor i sig. De är medfödda. Samvetet bär vittne om dem (Rom 2:14–15).

Dessa källor är 10 rättsinnen eller 10 naturliga anlag för det rätta, sanna och goda; och de måste såsom alla anlag vårdas och övas. Sker det, då blir de källor med levande vatten från Gud. Och då ger de dagligen dricksvatten åt sin vårdare och övare, och det så rikligt, att han kan ur sina källor utsända strömmar, som vattnar hans medmänniskor. Därom heter det så: *O, att du ville akta på mina bud! Då skall din frid varda såsom älvens ström och din rättfärdighet såsom havets vågor* (Jes 48:18). ²⁷⁾

Abel vårdade och övade sina källor i tron; och genom denna sin källtro fick han av Gud det vittnesbördet, att han var »rättfärdig» (Hebr 11:4).

Men Kain vårdade och övade icke sina källor. Så dog han själv av törst och utsände en orättfärdighetens döds-ström, då han dödade Abel.

Paulus talar om judar och greker (hedningar), som gjorde det goda. De tog vara på sina budkällor, så att dessa fylldes av liv och frid från Gud och utsände strömmar av goda gärningar (Rom 2:6–11).

Petrus träffade en hedning vid namn Kornelius, vars »böner och allmosor stigit upp till Gud och voro i åminnelse inför honom» (Apg 10:4). Han hade alltså vårdat och övat sina budkällor så att de gav

---

²⁷⁾ Översättning av professor Myrberg.

strömmar av levande vatten åt de fattiga och elända. Sådant lägger Gud på minnet.

Hedningarna Sokrates och Platon var så väldiga källmänniskor, att från deras hjärtan gick strömmar, som vattnat många tusen människor.

Alla sådana källvårdare och källövare från och med Abel skall en gång uppstå och fördöma alla dem, vilka lika väl som de kunnat ta vara på sina källor men icke gjort det (Matt 12:41–42). Så fruktansvärt allvarligt tar Gud det med sina källbud, som han gett åt varje människa. – O mänsklighet, hur förhåller du dig till dina källor!

Varje människa föds med 10 budkällor i sig; men hon födes också med en droppe dödsblod i var och en av dem. Ty hon ärver släktets lekamliga blod, som har en viss synd- och dödsnatur (Ps 51:7). I detta blod bor hennes ande med de 10 buden i sig. Och denne ande har redan i moderlivet bildat sig ett andelekamligt blod ur det lekamliga dödsblodet. Så har varje budkälla redan i den lekamliga födelsen en droppe andelekamligt dödsblod i sig.

Och varje synd, som människan begår, ger en ny dödsbeskaffenhet åt det lekamliga blodet. Och ur detta stegrade dödsblod bildar sig anden ett stegrat andelekamligt dödsblod, varav även källorna blir delaktiga. Så förvandlar hon sina källor och strömmar i dödsblod och får själv dagligen dricka det och ger även åt andra den dödliga drycken.

Men den heliga hämnden vakar. En »*vredens dag*» kommer (Rom 2:5). En sådan domedag är skräckveckan. Då utgjuts den 3:e skålen över människan, så att hon får tydligt se och känna, att alla hennes källor och strömmar är förvandlade i dödsblod. Så Paulus i sjunderomarehålan. Där fick han erfara, att hans källor och strömmar var så fördärvade och döda, att hela hans liv var en dödsström, som hejdlöst förde honom mot »fördömsen». Det beskriver han så: *Vad jag vill det gör jag icke, men vad jag hatar, det gör jag* (Rom 7:15).

Hur frälstes nu Paulus från detta käll- och strömfördärv? Jo, blott genom ett nytt budvatten. Och det kallar han »Andens lag» (Rom 8:2). Mot buden i arken hade han syndat; och blott buden i arken kunde frälsa honom, nämligen andelagsbuden i Kristus, vilka är det levande vattnet.

Nu förstår vi den 3:e skålen. Den utgöts i strömmarna och vattenkällorna, som då förvandlades till blod. Så förvandlades också fordom Nilflodens vatten till blod och blev ruttet, giftigt och stinkande, så att fiskarna dog och ingen människa kunde dricka det (2 Mos 7:20–21).

Denna skål ställer alltså inför oss en fasansfull verklighet: mänsklighetens källor och strömmar förvandlade till blod, så att hennes dricksvatten är ruttet, stinkande och dödligt giftigt.

Men varför skall denna skål utgjas, då ju i stort sett alla källor och strömmar har dödsblod i sig, innan den utgjas? Jo, för att driva upp detta dödsblod till en sådan grad av giftighet, att det blir för mänskligheten fullkomligt olidligt.

När människorna icke vårdar och övar sina naturliga budkällor och budströmmar och icke vill begagna sig av de 10 källorna i den

nytestamentliga arken, vilka är »Andens lag», då återstår intet annat att göra än att sända ängeln med den 3:e skålen, som är full av Guds vrede.

Och den vreden består däri, att Gud »överger» mänskligheten och därmed överlämnar henne åt sitt käll- och strömfördärv, så att hon får se, vart det för henne. Därmed blir hon lämnad åt **Vattenförfalskaren**, som står mellan havet och jorden. Han har genom skökan tagit hand om dricksvattnet i arken, det är, tagit hand om evangelium. Och han förfalskar detta vatten genom att göra det budlöst och framför allt förstabudslöst. Genom detta budlösa vatten, som är det budlösa evangeliet, håller han det naturliga käll- och strömfördärvet vid makt och gör det allt värre.

Och i det 7:e världariket tar han hand om vetenskapen, som också är ett dricksvatten. Och även det förfalskar han genom att göra det budlöst och framför allt förstabudslöst. Härmed lyckas han driva upp käll- och strömfördärvet till sin högsta höjd, då alla världens konungar och folk församlas på Harmageddon för att utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga från jorden. Men nu övergår det andelekamliga dödsblodet i sin högsta grad av förruttnelse och gift, så att allt liv i källor och strömmar dör ut.

Och nu ljuder ett fruktansvärt allvarsord. Det kommer från »vattens ängel». Han säger: *»Rättfärdig är du, som är och som var, du Helige, som har dömt så. De har utgjutit heligas och profeters blod. Därför har ock du givit dem blod att dricka; de äro det värda.»*

Vid alla källor och strömmar står alltså en ängel såsom väktare. Det är »vattens ängel». Och nu prisar han Gud, som genom den 3:e skålen uttagit den heliga hämnden för alla de brott mot Guds bud, som han fått bevittna. Dessa brott stiger till sin högsta höjd genom utgjutandet av heligas och profeters blod. I detta mord har jordens innebyggare deltagit genom sitt hat till dem. Ty hat är dråp inför Gud (1 Joh 3:15). Och nu ser ängeln den rättvisa hämnden däri, att alla dessa mördare får dricka dödsblod, så att de dör och därigenom går till botten i blodseländet.

Och strax ljuder åter ett fruktansvärt allvarsord. Det kommer från brännoffersaltaret, på vilket alla heliga och profeter från världens begynnelse dödats. Altaret instämmer i ängels ord med ett kraftigt »Ja». Ty så säger detta altare, på vilket de heligas blod flutit i strömmar: *»Ja, Herre Gud, du Allsmäktige, rätta och rättfärdiga äro dina domar.»* Här har alltså de slaktades själar under altaret fått ut den hämnd, på vilken de ropat (6:9–11). Jordinnebyggarnas blodsdryck är hämnden för deras blod.

Ja, så får mänskligheten tömma vredens gyllene skål till botten, så att arkens lagförbannelse blir fullkomligt olidlig. Men då utbytes skålen mot välsignelsens kalk, som är full av arkens levande vatten, »Andens lag». Ur den släcker alla jordens folk sin törst »till evig tid».

Betrakta nu vårt folk och lägg märke till den 3:e skålens verkan i detsamma under de två världarikena.

Den nytestamentliga arkens oförfalskade dricksvatten är »Andens lag», som innefattar alla Guds bud såsom »ande och liv» i Kristus, det är såsom evangelium. I dessa bud ligger den nytestamentliga frälsningen, *aldrig* utanför dem, ty utanför Guds bud ligger synd och

död, utanför »Andens lag» ligger »syndens och dödens lag», och *aldrig kan frälsningen* ligga i den. Det ser ju var och en, som vill se.

Denna frälsning sker på det sättet, att Kristi ande med alla Guds bud i sig utgjuts i hjärtat såsom ett vatten. Detta levande vatten bildar alltså 10 levande budkällor i hjärtat. Om en sådan människa säger Kristus, att »*ur hennes innersta skola flyta strömmar av levande vatten*» (Joh 7:37–38). För henne är Guds bud »icke tunga». De är *levande* i hennes hjärta. De är mat och dryck. De är evangelium. De äger i sig en himmelsk lyftkraft, som lyfter människan högt över jord och värld, en himmelsk bärkraft som bär upp henne över vilddjursträsket och över sköko- och paddträsket, en himmelsk görkraft, som i kärlekens milda, stilla och ljuva barnasinne gör Faderns vilja. Detta är den evangeliska frälsningen genom Guds evangeliibud i Kristus, vilka är »Andens lag».

Eller: denna frälsning sker på det sättet, att »Gud lägger sina lagar i hjärtat och skriver dem i sinnena». Dessa andelagar eller detta levande lagvatten renar från synden mot alla Guds bud, så att Gud aldrig mer kommer den ihåg. Ty detta vatten är det heliga förbundsvattnet i ouplöslig förening med det heliga förbundsblodet i Kristus, om vilket vatten det profeterades i dessa ord: »Jag skall stänka rent vatten på eder, så att I bliven rena; jag skall rena eder från all eder orenhet och från alla edra smutsgudar» (Hes 36:25–27).

Men den lutherska förfalskarekyrkan lägger den personliga frälsningen i en domsrättsfärdiggörelse *utanför* Guds förbuds lagar, *utanför* den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen, alltså *utanför* det nya förbundet, som just *består* i denna lagläggning och lagskrivning, såsom det ju heter: »*Detta är det förbund, som jag skall upprätta med dem efter dessa dagar*» (Hebr 10:16, 17). Hon upprättar alltså ett annat frälsningsförbund *utanför* Guds frälsningsförbund, ett laglöst förbund utanför Guds lagförbund (sid 661 f).

Hon förfalskar alltså det personliga frälsningsvattnet genom att göra det laglöst, budlöst. Och detta förfalskade dricksvatten har hon i århundraden öst ut i väldiga floder över vårt folk. Därmed har hon hållit dess medfödda käll- och strömfördärv vid makt och under statskyrklig namn- och skenfrälsning gjort det allt värre och värre.

Och nu börjar detta folkfördärv att träda i dagen på sjunderiksvis. Miljoner fördärvade källor och strömmar vräker ut sitt döda vatten och döda blod i en förfärande gudlöshet, budlöshet, samvetslöshet, laglöshet, hjärtlöshet, orättfärdighet, pliktförgätenhet, mammonsdyrkan, njutningslystnad, råhet, hat och förtryck i fasansfulla gestalter. Alla dessa strömmar flyter tillsammans och bildar blodleverhavet, som hotar att översvämma hela vårt land och döda allt, som har liv, i vårt folkhav.

Vredens skål tar sin heliga hämnd. »Rulla!» ropas det till hjulen. Framåt i vatten- och blodfördärvet! Snälltågsfart i synd och död! Och vi ser ju, hur fort det nu går.

Lagens förbannelse vältrar sig som en oemotståndlig lavin över vårt folk. Guds vrede brinner i de flesta hem. Människorna rusar fram som vådelddar i storm. Budlöshetens floder spränger alla dammar.

Jesus varnade för att upplösa ens det minsta bud och lära människornas sådant. Men den lutherska förfalskare-kyrkan har upplöst

alla Guds bud i deras evangeliigrund. Och nu är snart hela vårt folk upplöst i grund.

Hon har i sin lögnevangelsinga yra utrotat Guds bud ur vårt folk, som om själve den onde sutte i dem. Hon har jagat Guds lag ur vårt land, som om den vore vilddjuret.

Hade Guds och profeternas lagevangeliium predikats i »Andens och kraftens bevisning» och människorna blivit lärda att söka sin frälsning i lagförbundet med Gud, då hade det sett annorlunda ut i vårt land än vad det nu gör.

Varnande finger har höjts i varje tid, visande på den utställda arken; eldiga röster har ropat: »Fram med Guds bud, innan det är för sent!» Men förgäves. Man har hånat dem och kallat dem lagtrålar. Myndiga professorer och biskopar och andra prelater har bortvisat dem med maktspråk. Så har man släkte efter släkte banat väg för »den laglöse»; och nu är han här. Århundradens sådd bär sin bittra skörd. Guds under sekler förtrampade bud tar en fasansfull hämnd. ²⁸⁾

Så har den svenska skökan fördärvat vårt folk; hon har förvandlat dess källor och strömmar i ruttet, giftigt och stinkande blod.

Därmed har hon gjort vårt folk till ett förträffligt material åt den inbrytande antikristendomen.

Och i sinom tid kommer vår överhet och vårt folk att i den budlösa vetenskapens namn församla sig på det svenska Harmageddon. Där gör man det vanvettiga och fruktlösa försöket att totalt utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga ur vårt land. Där flyter de heligas blod. I denna blodssynd når årtusendens hat mot Gud, hans Son och de heliga sin högsta höjd i vårt land. Därpå stiger det andelekamliga blodets fördärv till sin högsta höjd av förruttnelse och dödligt gift. Allt levande i källor och strömmar dör. Alla måste dricka dödsblod och dö. Allt rätt, gott och sant dör ut. Och vårt arma, arma folk håller på att för tid och evighet drunkna i det dödsblod, som det i årtusenden berett åt sig.

Och hör, hör! Nu ljuder det fruktansvärda allvarsordet av »vattens ängel», som bevittnat alla brott mot Guds bud i vårt land. Han säger: *»Rättfärdig är du, som är och som var, du Helige, som har dömt så. De hava utgjutit heligas och profeters blod. Därför har ock du givit dem blod att dricka; de äro det värda».* (16:5–6)

Och nu instämmer altaret, på vilket alla heliga och profeter i alla tider i vårt land mördats med det hat och den förföljelse, som är dråp inför Gud. Detta altare säger: *»Ja, Herre Gud, du Allsmäktige, rätta och rättfärdiga äro dina domar».*

Sådan är den gyllene skålens heliga hämnd. Bitter är denna skål. Men innerst är det **Gud kärlek**, som utgjuter den. Och när Guds vrede genom denna skål har fullbordat födslokvalet, då träder det hjälplösa folkbarnet fram och lämnar sig villigt i Faderns armar. Allt vad detta törstiga barn förmår är att höja sitt finger mot arken och att med dödsbleka läppar och darrande tunga ropa: »Vatten, vatten, vatten!» Nu

28) Om »Lagens tvenne världsskeden», se sid 243 f. Och om »Förfalskningen av Andens lag», se sid 312–322.

kommer floden från Guds och Lammets tron och ger det vatten, som släcker törsten »till evig tid».

Arken är utställd av Gud under skålarnas tid. På Guds bud hänger det. Blott ur brutna bud flödar vårt folks mångtusenåriga blodselände. – Att stå brudtärna »utan vank» bland miljoner fräsande blodkällor och mördande blodströmmar, och att glatt och oförskräckt sjunga folkfrälsningens sång om den Allsmåktiges verk, vägar, fruktan och bud, det är ingen småsak, det.

Här provas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro.

Vredens fjärde skål.

Och den fjärde utgöt sin skål över solen, och det blev henne givet att bränna människorna såsom med eld. Och människorna brändes med stark brand, och de hädade Guds namn, hans som hade makten över dessa plågor; de ändrade icke sinne och gav honom icke ära. (16:8–9)

Johannes såg, att denna skål utgöts över solen. Och hon är i synen vår lekamliga sol. Men hon är där blott en bild.

Det kan nämligen icke vara vår lekamliga sol, som här bränner. Ty då skulle även segervinnarna direkt drabbas av denna plåga. Men skålarna utgjuts blott över djurtillbedjarna (v.2). Det ser vi också i vår text. Ty solen säges plåga sådana människor, som behöver ändra sinne, men som oaktat denna plåga icke ändrar sinne utan hädar Gud.

Solen i vår text betecknar alltså en andlig sol. Och vad är hon? Jo, se i arken; där har vi henne.

Solen är Guds lag, som blivit så arklagd i Kristus, att *han är, är* Guds lag i personlig gestalt.

Kristus är i andens värld, vad solen är i vår lekamliga värld. Också kallar han sig »världens ljus» eller sol. Och på Patmos lyser hans ansikte såsom middagens sol (Upp 1:16).

Vad vill det då säga, att denna sol bränner? Jo, se hur vår lekamliga sol förhåller sig till två växter, av vilka den ena har rot i tjänlig jord och den andra är uppryckt ur jorden. Den förra växer och frodas i solen; den senare bränns och förtorkas av samma sol.

Så även Guds lag; där den icke får välsigna, där förbannar den. Så också Kristus, som är högsta lag, nämligen »Andens lag». Där han icke får värma och liva, där bränner han. Så har han bränt judefolket i snart 2.000 år. Förtorkat, förbränt och hädande sin Messias går det där i solbranden ännu.

Att skålen utgjuts över solen, så att hon bränner, är alltså detsamma, som att floden av livets vatten från Guds frälsaretron förvandlas i floden av eld från Guds domaretron (Dan 7:9–10). Innerst är alltså den brännande solen detsamma som den i templet brinnande Guden under skålarnas tid. Hans brand sträcker sig till alla, som icke vill se och behjärta den utställda arken.

Varje barn på vår jord föds med en liten sol i sig. Också är ju hela barnet som en liten sol. Det kan värma och glädja alla i hemmet.

Denna medfödda sol är Guds bud. Och det har funnits även hedningar, som så tagit vara på sin medfödda sol, att de kunnat lysa, leda och värma många människor, såsom vi sett vid den 3:e skålen.

Men då människan bryter mot Guds bud, då bränner de henne genom samvetet. Och om hon fortsätter att bryta mot dem, då går solen ned och det blir mörkt, det blir natt. Men så kommer »vredens dag» (Rom 2:5). Då går solen upp, men med en förfärande brand.

Det får människan erfara i skräckveckan, som är en vredens domedag över henne. Då bryter solen fram och kastar sitt ljus över hennes flydda liv och bränner henne såsom med eld. Det brinner och bränner i ande, själ, och kropp. Fåret måste »gå genom eld» (Sak 13:7–9). Så de elva lärjungarna i deras skräckvecka (sid 459–470). Så Paulus i sjunderomarehålan. Han kände sig alltigenom förtorkad, förbränd och död av lagsolen. Det uttrycker han så: *Budordet, som var givet till liv, det blev mig till död* (Rom 7:10). Och hur frälstes han från den olidliga hettan? Jo, blott genom en ny sol. Och den kallar han »Andens lag», som är den frälsande lagsolen i Kristus.

Nu förstår vi den 4:e skålen. Ty skålarna kan förstås blott i ljuset av arken och i ljuset av lärjungarnas upplevelse under skräckveckan. Det är nyckeln till dem, den enda och rätta; vilket ju är självklart. Vad skålarna är, läser man sig icke till, man får leva sig till det i bitter erfarenhet, i samma mån som man dragit dem över sig.

Då människorna icke tar vara på sin medfödda sol och icke vill ta emot arkens Kristus-sol, då sänds ängeln med den 4:e skålen, som är full av Guds vrede. Den vreden innebär att Gud »överger» mänskligheten och lämnar henne åt lagöverträdelsen och åt solbranden. Därmed blir hon överlämnad åt **Solförfalskaren**, som står mellan havet och jorden. Han har genom skökan tagit hand om solen i arken, det är, tagit hand om evangelium. Och han förfalskar denna sol genom att göra den budlös och framför allt förstabudslös. Därmed håller han budöverträdelsen vid makt och gör den allt värre. Och så drar han en stegrad solbrand över folken.

Och i det 7:e världariket tar han hand om vetenskapen, som är en sida i den medfödda solen. Och även denna sol förfalskar han genom att göra den budlös och framför allt förstabudslös. Därmed lyckas han driva upp budöverträdelsen till sin högsta höjd, då alla jordens konungar och folk församlas på Harmageddon till utrotningskriget mot Gud, hans Son, hans bud och hans heliga.

Men nu stiger även solhettan till sin högsta höjd. Förfärande flammor kastar denna sol över världen. Mänsklighetens flydda liv framdras i ljuset. Folken står nu inför årtusendens livsresultat. Och vilket? Jo, den första skålens olidliga sårnader, den andra skålens olidliga blodhav och den tredje skålens olidliga blodkällor och blodströmmar. Och över hela detta världselände välver sig den fjärde skålens brännande sol på »den allsmäktige Gudens stora dag».

Detta domsljus tvingar nu världen att se, vad hon aldrig velat se, nämligen lagöverträdelsens sår- och blodsresultat, som nu hotar henne med ohjälplig undergång. Och nu bränns människorna av vredessolens starka hetta ända in till förtvivlan. Men de ändrar icke sinne, utan hädar

Gud, »som har makten över dessa plågor», vilka likt bojor av järn och stål skruvas allt hårdare åt.

Men sinnesändringen kommer under alla sju skålarnas slutakt, som är »Guds, den Allsmäktiges, grymma vredes vinpress» (19:15) eller »Guds stora gästabud», då solens ängel ropar alla himlarymdens fåglar tillsammans för att äta kött (v.17–18). Där hörs inga hädelser mer, utan folken kryper ned på knä inför folkens konung och skriar om arkens frälsande sol, som är »Andens lag». Och nu uppgår denna sol och breder sitt ljus över folken i tusen år.

Betrakta nu vårt folk och lägg märke till den 4:e skålens verkan i detsamma under de två världsrikerna.

Den personliga frälsningen ligger i solbuden eller i budsolen, som är »Andens lag», aldrig utanför den, ty där ligger mörkret. Då dessa solbud i Kristus förbundsmässigt läggs i hjärtat och skrivs i sinnena, då blir människan en sol eller en solmänniska. Om sådana människor gäller Herrens ord: »*Ni är världens ljus*» (Matt 5:14).

Men den lutherska förfalskarekyrkan lägger den personliga frälsningen utanför solbuden, utanför den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen, där den i tid och evighet aldrig ligger. Så har hon förfalskat frälsningssolen; hon har gjort den budlös. Och denna budlösa sol är drakens sol.

Med denna falska sol har den lutherska skökan i århundraden förmörkat och förtorkat vårt folk. Därmed har hon hållit lagöverträdelser vid makt och gjort den allt värre. Hon har förhärdat vårt folk med förfalskad sol, så att det icke vill veta av varken Gud eller hans bud.

Och i vår tid inträder en domedag även över vårt folk. Den allsmäktige Gudens stora dag går upp. Ett förfärande ljus kastas över vårt land. Det svenska vilddjurets och den svenska skökans flerhundraåriga verk läggs nu i dagen. Dessa folkfördärvande verk har man hållit dolda under det falska solljusets »kristeliga» namn, former och stadgar. Och man har med all iver och kraft nedtystat dem, som påvisat det smygande folkfördärvet.

Men nu går det icke längre att fördölja och förneka det. De tre första skålarnas domar framträder i uppenbar dag, såsom vi sett. Folket i stort sett är genomfrätt av otaliga syndasår och dödssår, och den antikristiska etterbölden slår ut hos hundratusentals människor i alla samhällsklasser. Förneka nu det den som kan! – Blodhavet ligger där tydligt över hela vårt land och söker döda allt levande i det svenska folkhavet. Massor av barn och ungdom förgiftas dagligen av det gudlösa och antikristiska blodet. Vill du nu söka dölja det? – Miljoner blodkällor och blodströmmar flödar och fräser från Ystad till Haparanda. Kan du blunda för det?

Nej, nu går det icke längre att smeta över och dra folk vid näsan med »kristeliga» skökofraser. Ty den 4:e skålens sol, som innerst är den i lagens tempel brinnande Guden, framdrar vilddjurs- och skökoverket i ljuset. Han låter århundradens budlösa utsäde skjuta upp och bära budlöshetens frukt. Och denna bittra förbannelsefrukt måste nu skördas och ätas.

Och i sinom tid kommer den förstabudslösa »vetenskapssolen» att församla vår överhet och vårt folk på Harmageddon för att utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga ur vårt land. Men därefter ställs vårt folk inför sin mångtusenåriga tillvaros fasansfulla resultat. De 7 plågornas »järn- och stålbojor», som det smitt åt sig självt, skruvas åt allt hårdare och hårdare. Dock – ännu hädar det sin Gud. Men i skålarnas slutakt skruvas de åt så hårt, att hädelsen tystnar och alla tungor ropar på arkens frälsande sol, som är »Andens lag». Och nu går den solen upp och breder ut sitt väldiga ljus över vårt dyra nordanland i tusen år.

På Guds bud hänger det. Ur brutna bud flödar vårt folks mångtusenåriga fördärv och elände. – Att i dessa tider stå brudtärna »utan vank» och glatt och oförskräckt sjunga folkfrälsningens sång om den Allsmäktiges verk, vägar, fruktan och bud, det är ingen småsak, det.

Här provas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro.

Vredens femte skål.

Och den femte utgöt sin skål över vilddjurets tron, och dess rike blev förmörkat, och människorna sönderbeto sina tungor i sin vanda. Och de hädade himmelens Gud för sin vandas och sina sårnaders skull; de ändrade icke sinne och upphörde icke med sina gärningar. (16:10–11)

Här talas om vilddjuret. Men det finns ju två vilddjur: havsdjuret och jorddjuret, eller kattbjörnen och lammormen.

Vilket av dem åsyftas här? Intetdera i och för sig, utan båda tillsammans. Ty under skålarnas tid är det fråga om den 7:e basunens mänsklighet, som i grunden är vilddjuret, även om detta djur är beslöjat med drakevangelium i det 6:e och med drakvetenskap i det 7:e världsriket.

Och här talas om vilddjurets tron. Vad menas med den? Naturligtvis motsatsen till tronen på kristallhavet. Där står brudtärnorna, som »vinna seger över vilddjuret och över dess bild», det är, som vinna seger över vilddjuret i dess dubbla eller tvåsidiga gestalt, som är kattbjörnen och lammormen.

Dessa segervinnare innehar alltså en tron, som är vilddjurstronen övermäktig. Och vari består deras tron? Jo, se i arken; där har vi den. Brudtärnornas tron är »Andens lag», som är segerlagen eller tronlagen i Kristus. Då den lagen läggs i hjärtat och skrivs i sinnena, då tronsätts människan i Kristus, så att hon kan övervinna »syndens och dödens lag», som är allt ont.

Vad är då vilddjurets tron? Jo, just denna senare lag, »syndens och dödens lag», som är segerlagen eller tronlagen i vilddjuret. Då den lagen genom mot-avlelsen och mot-födelsen från nedan läggs i hjärtat och skrivs i sinnena, då tronsätts människan i vilddjuret och därmed innerst i draken. Också sägs det ju om honom, att han gett sin tron åt vilddjuret (13:2).

Evangelii segerbud i Kristus är tärnornas segertron; och det första budet är själva grundväsendet i denna tron.

Och syndens och dödens segerlag i vilddjuret är djurmänniskornas segertron; och det första budet i denna lag är själva grundväsendet i denna tron (sid 230 f.).

Allt gott är innerst en lag: »Andens lag»; allt ont är innerst en lag: syndens och dödens lag.

Vi har nu sett, *vad* vilddjurets tron är. Och nu frågas: *Var* står denna tron? Den står i alla hjärtan, som lyder syndens och dödens lag och som härskar genom den. Men såsom en *rikstron*, från vilken folken behärskas, står den i den djuriska överhetens hjärtan. Och denna överhet bor i vilddjurets huvudstad. En sådan var det gamla hedniska Rom. Därifrån härskade vilddjuret över folken under det 5:e världariket. Men det 6:e världariket, i vilket vi lever, är »det söndrade riket», de »10 tårnas» och de »10 hornens» eller de »10 konungarnas» rike (sid 69–76). I detta rike är alltså vilddjurets tronmakt över världen fördelad på ett flertal djurriken, bland vilka stordjuren eller Europas »stormakter» är de förnämsta.

Alltså är i vår tid vilddjurets tron förlagd till det »kristna» Europas huvudstäder. Från dem härskar det »kristna» vilddjuret, som är kattbjörnen och skökan tillsammans, över ett eller flera folk. Så har vi en »kristen» vilddjurstron i Stockholm. Därifrån härskar den svenska kattbjörnen tillsammans med sin gemål, den svenska skökan, över vårt folk. Också får man ju ofta höra av vissa biskopar och andra skökoprelater, att »statskyrkan lever i äktenskap med staten». Ja, just så. Ett skönt äktenskap! Statens huvudprägel är vilddjuret eller världsanden, som enligt skriften har skökan till gemål. Hon berusar konungarna med sitt förstabudslösa evangelium, som är horerivinet, och lever i otukt med dem (Upp 17:1–2; 18:3, 7; sid 1080–1096). Detta är det beprisade äktenskapet, som man ännu har så kärt.

Varje barn på vår jord föds med en liten tron i sig. Den är budtronen. Och på den kan det sitta konung och i sprittande glädje och oskuld föra kärlekens regemente i hemmet. Men – o ve! – det föds även med anlag för vilddjurstronen. Också visar det snart ett litet vilddjurshjärta med vildvilja och vildsinne. Fader, moder! Hjälp ditt barn att sitta på den medfödda budtronen.

Det har funnits även hedningar, som så tagit vara på sin medfödda tron, att de efter sitt mått kunnat föra sanningens och kärlekens regemente över många människor.

Men då människan uppsåtligen bryter mot Guds bud, då mister hon den medfödda tronen och bestiger vilddjurets tron. Hon blir slav under syndens och dödens lag och utbreder dess välde över sina medmänniskor.

Men den heliga hämnaden vakar. »Vredens dag» kommer. En sådan domedag är skräckveckan. Där får hon erfara vilddjurets tronmakt och Guds 5:e skål eller dom över denna tron. Så de elva lärjungarna. Under hela deras vandring med Herren höll de sig kvar på de falska Messiasförhoppningarnas djurtron. Men så kom skräckdagarna i Jerusalem. Mästaren gick i döden. Därmed var det slut med hoppet om honom såsom en jordisk Messias, vilken skulle rädda deras djurtron. I stället

krossades nu denna tron. Och på pingstdagen tronsattes de genom kraftbeklädningen, »Andens lag» ifrån höjden.

Så också Paulus. Han satt på djurtronen och rasade som ett vilddjur mot de kristna. Men i sjunderomarehålan fick han erfara den tronens förfärande makt och Guds dom över densamma. »Skålen» utgöts över hans tron, och hela hans djurrike eller enskilda livsrike blev så »förmörkat» och förvirrat, att han »icke visste vad han gjorde» (Rom 7:15). Och hur frälstes han från denna hemska tron? Jo, blott genom lagtronen i arken. Och den kallar han »Andens lag», som tronsatte honom så i Kristus, att han kunde besegra »syndens och dödens lag», genom vilken han var tronsatt i vilddjuret.

Nu förstår vi den 5:e skålen. Förklaringen till densamma har vi i den utställda arken och i skräckveckan, som är sjunderomarehålan.

Då människorna icke tar vara på den medfödda lagtronen och icke vill veta av arkens lagtron, som är »Andens lag», då sänds ängeln med den 5:e skålen, som till sist för hela mänskligheten in i en odräglig skräckvecka, en sjunderomarehåla, där hon hotas av ohjälplig undergång för tid och evighet.

Ty skålen är full av Guds vrede. Och den innebär, att Gud »överger» mänskligheten och överlämnar henne åt den kära djurtronen, så att hon skall få nog av densamma.

Därmed blir hon lämnad åt **Tronförfalskaren**, som står mellan havet och jorden. Han har genom skökan tagit hand om tronen i arken, det är, tagit hand om tronevangeliet, som är »Andens lag». Och det förfalskar han genom att göra det budlöst och framförallt förstabudslöst och därmed *tronlöst*. Med detta tronlösa evangelium upprättar han vilddjurstronen i människornas hjärtan och gör den allt starkare genom den skenevangeliska förhärdelsen.

Och i det 7:e världriket tar han hand om vetenskapen, som är en sida i den medfödda lagtronen. Och även denna tron eller vetenskapstronen förfalskar han genom att göra den budlös och framför allt förstabudslös och därmed *tronlös*.

Med denna tronlösa vetenskap lyckas han driva upp vilddjurets tronmakt till en sådan höjd, att alla konungar och folk församlas på Harmageddon till det vanvettiga och fruktlösa försöket att utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga från jorden. Ty att det finns en Gud och en Frälsare, det tror icke dessa konungar och folk. Vetenskapen säges ha bevisat, att de icke finns.

Men efter denna fasansfulla världssynd på Harmageddon, stiger också världsfördärvet till en fasansfull höjd. De sista gnistorna av det medfödda lagljuset slocknar. Vilddjurets rike blir förmörkat. Särskilt grips dess överhet av denna världsförmörkelse. De styrande vet icke vad de gör och styr alldeles galet, så att allting går på tok. Allt går sönder och hela världen ligger i ruiner. Ingen kan råda bot. Ohjälplig undergång står för dörren. Och nu skär de tand och knyter hand mot Gud. Och de sönderbiter sina tungor av vända och hädar himlens Gud för sin vändas och sina sårnaders skull. Alltså börjar de nu tro, att det finns en Gud. Det är den första ljusstrålen i detta hemska världsmörker. Dock ändrar de inte sinne. Men nu kommer skålarnas slutakt. Folken kastas i Guds, den Allsmäktiges, grymma vredes vinpress, som trampas av konungars Konung, så att hans mantel blir såsom doppad i blod. Nu

har folken fått nog av den kära vilddjurstronen. Och nu stiger de ned från densamma för alltid och evigt. Och med dödsbleka läppar ropar de på tronen i arken. Och nu läggs tronlagen, som är »Andens lag», i folkens hjärtan och skrivs i deras sinnen. Därmed är de tronsatta i Jesus Kristus för tusen år och för alla evigheter.

Betrakta nu vårt folk och lägg märke till den 5:e skålens verkan i detsamma under de två världsriken.

Den personliga frälsningen ligger i arkens lagtron, aldrig utanför den, ty där står vilddjurets lagtron.

Evangelium frälser blott såsom ett *tronevangelium*, vilket *tronsätter* människan eller ger henne i Kristus en segertron, på vilken hon övervinner vilddjuret och dess bild. Segervinnarna på kristallhavet är konungar (sid 27 f.).

Men den lutherska förfalskarekyrkan har förfalskat tronevangeliet genom att göra det budlöst och därmed *tronlöst*. Ty hon lägger den personliga frälsningen i en juridisk rättfärdiggörelse *utanför* arkens lagtron eller *utanför* tronlagens läggning i hjärtat och skrivning i sinnen, där den i tid och evighet aldrig ligger.

Med detta tronlösa evangelium har den lutherska skökan satt människorna på vilddjurets tron och gjort den allt starkare genom den skenevangeliska förhärdelsen. Och under de sista mansåldrarna har även småkyrkorna bidragit till detta folkfördärv, ty även inom dem är det verkliga tronevangeliet sällsynt i lära och liv.

I våra dagar börjar vilddjurets tron att göra sig gällande på ett förfärande sätt i vårt folk. Och man söker råda bot mot eländet. Bland dessa »rådmän» finns många präster och lekmän, som råder rätt, ty de visar på den utställda arken. De råder till *tronbyte*, som är den enda räddningen. Ty blott så långt som vårt folk utbyter den budlösa djurtronen mot budtronen i arken, blott så långt är det räddat.

Men de flesta »rådmän» och »rådkvinnor» råder på tok. Den ene föreslår ett och den andre ett annat, så att det finns stora högar av förslag både i statskyrkan och i småkyrkorna. Men granska dessa förslag; och du skall få se att de saknar arken med det allena frälsande tron- eller budevangeliet. Man bökar och kravlar utanför den av Gud utställda arken och söker folkräddningen där. Talet om Guds bud undviker man. Ty folk vill ogärna höra det. Och vem kan undra på det, då folket i århundraden blivit lärt att lägga frälsningen *utanför* frälsningsbuden i arken. – Och så råder man till folkräddning, där räddningen aldrig ligger. Så förmörkad och förblindad är man.

Och på det politiska och sociala området är väldiga rörelser igång för att hejda det frambrutande vilddjursväldet. Men det är i stort sett inga rörelser mot den av Gud utställda arken. Och så blir det till sist en röra alltihop. Man är »förmörkad».

Det blåser nu en försvarsvind i vårt land. Eldiga skrifter utges, brinnande tal hålls och miljoner insamlas till vårt försvar. Men var är den eldiga skriften och det brinnande talet om Guds bud och om folkets förande till dem? Därom är det ganska tyst. Man blyges för att tala om

Guds bud. Så kravlar man även här utanför den utställda arken. Så förmörkad är man. Och så blir folket dag för dag en åtel. Och då hjälper det icke, om vi än hade en miljon soldater och ett tusen pansarbåtar. Ty så lyder den omutliga lagen: »Där åteln är, dit skola (märk: skola) örnarna församla sig.» (Matt 24:28; Luk 17:37). Ja, så står det på båda ställena i grundtexten och så översätts det numera. Så snart ett folk blivit åteln, då hjälper ingen härsmakt, ja, ingen makt på hela vår jord; örnarna *skola, skola* komma. Det är de föraktade budens heliga och omutliga hämnd.

Och så ropar man i statskyrkan och i småkyrkorna på en väckelse. Men vad menar man med en sådan? Jo, de förmörkade »rådmännen» – och de är de flesta – menar med väckelse ett sprakande och sprattlande utanför arken och utanför dess allena frälsande lagevangelium, som är »Andens lag». Men för sådana väckelser bevare oss Gud! De har i mansåldrar gått som vådeldar över vårt land. Dessa budlösa väckelser är i grunden *sövningar*. Också sover dessa »väckta» så djupt utanför Guds bud, att snart ingenting kan väcka dem. – Vad de s.k. troende i alla kyrkor behövde bedja om, det vore en verklig väckelse hos dem själva, ett uppvaknande över Guds bud och över frälsningen genom dem.

Ja, så kravlar man på tusende sätt utanför arken och söker så råda bot mot det frambrutande vilddjursväldet. Men föga eller intet gagnar detta. Och i sinom tid blir vilddjurstronen så mäktig och förmörkelsen så stor, att vår överhet och vårt folk församlas sig på Harmageddon till det vanvettiga och fåfänga utrotningskriget mot Gud, hans Son, hans bud och hans heliga. Men därpå stiger förmörkelsen till sin högsta höjd. Den sista gnistan av det medfödda lagljuset slocknar. Det blir kolsvart i vårt land. Och likt galningar styr vår överhet riksskeppet rakt in i de värsta bränningar och skär, där det krossas i spillror. Och nu sönderbiter man sina tungor av vanda och hädar himlens Gud för sin vandas och sina sårnaders skull. Men nu stiger den hädade Guden fram och kastar vårt folk i sin grymma vredes vinpress. Därmed har det fått nog av den kära vilddjurstronen och kryper ned i stoftet inför den Gud, som det hädat, och alla tungor ropar på tronbyte och alla hjärtan utbyter villigt den ödesdiga vilddjurstronen mot lagtronen i arken. Och på den tronsätter Gud **Kärlek** vårt folk för tid och evighet.

På Guds bud hänger det. Ur brutna bud flödar vårt folks mångtusenåriga vilddjursfördärv och elände. – Att i sådana tider stå brudtärna »utan vank» och glatt och oförskräckt sjunga folkfrälsningens sång om den Allsmäktiges verk, vägar, fruktan och bud, det är ingen småsak, det.

Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro.

Vredens sjätte skål.

Och den sjätte utgöt sin skål i den stora floden Eufrat, och dess vatten torkade ut, för att väg skulle beredas åt konungarna från östern. Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske

profetens mun tre orena andar utgå, likt paddor. Ty de äro demoniska människors andar, som göra tecken och som utgå till konungarna i hela världen för att samla dem till strid på den allsmäktige Gudens stora dag. (Se, jag kommer såsom en tjuv; salig är den som vakar och bevarar sina kläder, att han icke må gå naken och man får se hans skam.) Och de församlade dem till den plats, som på hebreiska heter Harmageddon. (16:12–16)

Denna skål omfattar väldiga världshändelser. Den innebär den genomgripande världsrevolutionen, i vilken skökodömet och det 6:e världariket övergår i det demoniska paddömet och i det 7:e världariket. Och vi har i Andens Lag under rubriken »Paddömetts laglöshet och paddblåsning» sökt att någorlunda utförligt framställa denna skål (sid 1039–1061). Till denna framställning hänvisar vi våra läsare. Ty nu inskränker vi oss till blott några små antydningar om vad vi där framställt.

Johannes såg, att Euftrat torkade ut. Denna flod var på hans tid en betydelsefull gränsflod, ett världsramärke. Ty väster om Euftrat låg det romerska riket; och öster om densamma bodde råa, barbariska konungar och folk. Dessa oroade ofta det romerska riket; men de hindrades mycket av den stora floden. Den var alltså för romarna en god hjälp emot dem. Euftrat utestängde barbarerna.

Men i vår text är denna flod blott en bild. Det finns en andlig Euftrat, som utestänger de andliga barbarerna. Och vad är den? Jo, se i arken; där har vi den. Euftrat är Guds lag. Den är världsramärket mellan Lammets värld och vilddjurets värld, mellan Guds rike och Satans rike.

Euftrat torkade ut, *för att väg skulle beredas åt konungarna från östern*. Detta är en fasansfull straffdom. Ty dessa konungar med sina härar är avgrundens makter, som med Guds tillstånd kommer för att ta en budlös värld i besittning. Deras ande är en demonisk padd-ande, som utgår ur drakens, vilddjurets och den falske profetens mun. Och denna avgrundensande är så mäktig, att han förmår samla hela världens konungar och folk på Harmageddon.

Här är alltså icke fråga om en världsrevolution i yttre mening, utan om en revolution i människoandarna. Och den består däri, att den demoniska paddanden tar dem i besittning, så att människorna blir demoniska och uppenbart antikristiska. Här har vi alltså en förfärande mot-pingstdag, då mot-anden, konungaanden från östern födes i människogestalt.

Vad menas då, närmare sett, med den 6:e skålens paddande? Naturligtvis motsatsen eller mot-anden till segervinnarnas ande på kristallhavet. Och vad är deras ande? Jo, se i arken; där har vi den. Den är Lammets ande, i vilken all Guds lag är ande och liv, det är evangelium. Det är denne evangeliske lag-ande, som lyft dem upp på kristallhavet och håller dem där.

Vad är då den demoniska padd-anden? Han är den av österns konungaande besatte människoanden, som likt en padda kryper utefter jorden och har jorden till sitt allt, allt, allt. Denna förstabudslöse och sataniske ande är det 7:e världarikets ande. Det är detta rike, som i våra dagar hotar att bryta in.

Varje barn på vår jord föds med Guds lag i sin ande. Det äger alltså en lag-ande, som är duvoanden, motsatsen till padd-anden (sid 1033–1039). Barnet är en liten »duva», som omsluts och ruvas av Jordans Duva, som är Herren Sebaots evige lag-ande. Skräm icke bort himlens Duva från ditt barn, ty då kommer österns padda i hennes ställe. Var på din vakt, ty ditt barn är också fött med anlag för paddan.

Det har funnits även hedningar, som så tagit vara på sin medfödde lag-ande, att de efter sitt mått hållit sig uppöver denna världens paddträsk och hjälpt många människor ut ur detsamma.

Men då människan uppsåtligen bryter mot Guds bud, då flyr Jordans Duva, och människoanden blir en padd-ande, som drar ner andra i träsket. Men den heliga hämnden vakar. »Vredens dag» kommer. En sådan dag är skräck-veckan. Då får människan lära känna sitt jordkrypande och jordälskande paddhjärta och Guds dom över detsamma. Så de elva lärjungarna. »Skålen» utgöts över deras Euftrat och dess vatten torkade ut. Lagens råmärke försvann så totalt, att alla elva förargades och flydde, och Petrus, själva »klippan», förnekade, svor och förbannade. Så klent var det beställt med deras råmärken; nu fick de se det. Och nu kom överkonungen från östern. Det var Satan med sållet. – Nu blev det fråga om födelse: antingen *födelse* från ovan genom pingstens duvoande eller födelse från nedan genom Satans padd-ande. Här föddes Judas på sin motpingstdag till en demonisk paddmänniska, då »Satan for in i honom»; men de elva föddes på pingstdagen till duvomäniskor.

Så även Paulus. I sjunderomarehålan låg han och kröp i träsket som en padda. »Skålen» göts ut över honom. Hans Euftrat torkade ut. Hans råmärken försvann så totalt, att alla onda begärelser löstes, och han var som en lekboll i deras hand (Rom 7:8). Och Satan hävde honom i sållet. Där gick det runt och så på tok för honom, att han icke visste vad han gjorde. Och hur frälstes han från paddhjärtat, paddträsket och sållet? Jo, blott genom en ny lagande, som inlade i hjärta och sinnen starka råmärken. Denne lag-ande kallar han »Andens lag». Den gjorde honom fri från »syndens och dödens lag», som är paddviljan, paddsinnet och paddhjärtat. Och denna frigörelse skedde genom födelsen från ovan. Ty så säger han: *Gud frälste oss genom ett bad av ny födelse och av förnyelse i helig ande* (Tit 3:5; sid 411 f.).

Nu förstår vi den 6:e skålen. Den utgöts över Euftrat och dess vatten torkade ut, för att väg skulle beredas åt konungarna från östern. Märk än en gång de förskräckliga orden: »för att väg skulle beredas åt konungarna från östern». Deras intåg är alltså en förfärande *straffinvasion* i mänskligheten.

Då människorna inte tar vara på sin medfödde lagande, som är deras skyddande Euftrat mot syndens och Satans barbarer, och då de icke vill veta av den frälsande lag-anden i arken, vilken ande är »den stora floden Euftrat» från Guds och Lammets tron, då sänds ängeln med den 6:e skålen, som är full av Guds vrede.

Denna vrede består däri, att Gud »överger» mänskligheten och lämnar henne åt sitt kära paddhjärta, så att hon får se, vart det för henne.

Därmed blir hon överlämnad åt **Eufrats-förfalskaren**, avgrundspaddan, som står mellan havet och jorden. Han har genom skökopaddan tagit hand om arkens Euftrat, som är »Andens lag», gränslöden mot barbarerna. Och han förfalskar Euftrat genom att göra den budlös och framför allt förstabudslös och därmed *vattenlös*. Genom denna vattenlösa Euftrat håller han paddhjärtat vid makt och förtorkar det allt mer och mer, så att vägen bereds åt honom och hans härar.

Och i vår tid, som är slutet av det 6:e världariket kommenderar han: »Framåt!» – och härarna tågar in över den av skökan förtorkade Euftrat. Vi ser nu dessa avgrundsandar i gestalten av gudlösa och antikristiska människor, som i miljontal uppträder särskilt i det förtorkade »kristna» Europa. Vad vill dessa demoniska sjunderikspaddor? Jo, hör deras rop i alla länder: »Till Harmageddon!». Dit vill de församla alla världens konungar och folk för att utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga från jorden. Och den samlingen kommer de att bringa till stånd, tack vare skökans kraftiga hjälp med Eufrats förtorkande.

Men efter striden på Harmageddon kastas folken i Satans såll, och där får de snurra och surra och dansa häxdansen med överpaddan från östern, tills de får så nog av både Satan, sållet och paddan, att de på sina knän ropar och skriar: »Euftrat, Euftrat, Euftrat!». Nu utgjutes folkfrälsningens flod »över allt kött». Och dess väldiga flöden breder sig över jorden, såsom vore hon av havets vatten betäckt. 29)

Betrakta nu vårt folk och lägg märke till den 6:e skålens verkan i detsamma under de två världarikena.

Den personliga frälsningen ligger i arkens lag-ande, som är duvoanden, aldrig utanför den, ty där ligger padd-anden.

Denna frälsning kommer till stånd blott genom pingstfödelsen, som frälste de elva och Paulus från padd-hjärtat och gav dem arkens duvohjärta, i vilket alla Guds lagar är lagda och skrivna. Ett sådant hjärta är en Euftrat, som med levande vatten genomströmmar alla tankar, ord och gärningar och därmed utestänger syndens och Satans barbarer.

Men den lutherska förfalskarkyrkan har slagit sig i lag med Eufratsförfalskaren. Hon har förfalskat den personliga frälsningens Euftrat genom att göra den budlös och framför allt förstabudslös och därmed vattenlös. Ty hon lägger denna frälsning i en budlös rättfärdiggörelse utanför nyfödelsen och alltså *utanför* arkens hjärte-Euftrat, där den i tid och evighet aldrig ligger, ty där ligger paddan.

Genom denna vattenlösa frälsnings-Euftrat har hon i århundraden förtorkat vårt folks medfödda Euftrat och därmed hållit paddhjärtat vid makt och gjort det allt värre och värre.

Och under de sista mansåldrarna har även våra småkyrkor deltagit i det ödesdigra förtorkningsverket. Ty även de kravlar sig till »frälsning» utanför arkens Euftrat eller pingst-ande, så att flertalet av deras anhängare aldrig uppnår pingst, utan stannar på rotlivsstadiet och blir icke segervinnare över vildjuret och dess bild.

---

29) Vi hänvisar än en gång till vår utförligare framställning över den 6:e skålens världshistoriska och redan i vår tid så tydliga och djupt ingripande tilldragelser, som alla Herrens heliga måste noga känna och dagligen beakta.

Så har skökan fött och föder alltjämt paddor med lammhorn i vårt land (sid 922–930). Av slika lamm-paddor, som i Lammets namn har jorden så kär och kryper på den, vimlar det både i statskyrkan och i småkyrkorna.

Så har statskyrkan, så långt som hon är statssköka, och småkyrkorna, så långt som de är småskökor, med stor iver och kraft förtorkat vårt folks Euftrat. Budens heliga rämärken är upprivna. Arkens gränser mellan gott och ont är utplånade. Laglöshetens hemlighet har länge varit verksam under skyddet av sekelgamla skökolögner i lära, liv och författning. I det fördolda har den utfört sitt verk och i stort sett underminerat hela vårt folk (sid 1024–1033). Och nu är vägen beredd för »den laglöse» hinsidan Euftrat. Och nu kommer han, såsom vi tydligt se. Och han kommer i spetsen för väldiga härmassor av avgrundsandar, som tar vårt folk i besittning. Till och med barnen grips av österns krönte ande. En Herrens hämndedag går upp över vårt folk. Den hämnden är invasionen från östern. En motpingstdag träder in. Ett hemskt östenväder går nu genom vårt land. Skaror av antikristiska djävulsbarn föds dagligen i alla samhällsklasser. Denna förfärande »pingstdag», som vi nu får bevittna, är den 6:e skålens omutliga hämnd för utebliven eller förfuskad pingstdag. Det enda, som kunnat rädda vårt folk, är födelsen från ovan. Men den har skjutits åt sidan och blott tagits på släp till en födelslös utanför-frälsning, ett släp som blivit allt mer efter och snart icke syns till. Så har den svenska skökan både i statskyrkan och i småkyrkorna banat väg för födelsen från nedan. Och nu är den i full gång, såsom vi ser. Då gudsbarn icke tagit vårt land i besittning, då skall djävulsbarnen göra det. Och nu föds här djävlar i människogestalt i mångtusental. Och de skall taga vårt land. Sådan är den heliga hämnden.

Hör ropet av österns barbarer! Det skallar från Kölen till Östervåg och från nordligaste nord till sydligaste söder. Av gudlösa och antikristiska tungor ropas det redan nu: »Till Harmageddon, till Harmageddon!» Och dit skall de församla vår överhet och vårt folk till utrotningskriget mot Gud, hans Son, hans bud och hans heliga.

Men därpå kastas vårt folk i Satans såll, som här är folk- och världssället, skålarnas slutakt. Där blir Guds vrede fullbordad. Men det är icke en folkfördärvande utan en folkfödande vrede, som genom förskräckliga födslokval pingstföder vårt folk, då det icke på lindrigare väg låtit pingstföda sig. – Ja, i stort sett, skall en gång alla tungor i vårt land ropa under strömmar av tårar: »Euftrat, Euftrat, Euftrat!». Nu är denna arkens flod från Guds och Lammets tron djupt föraktad, hånad och bortstött. Men det kommer en dag, då den blir det käraste, som finns i vårt nordanland.

På den utställda arken hänger det. Ur brutna bud flödar vårt folks mångtusenåriga fördärv och elände. Där budens rämärken rivs upp, där strömmar barbarerna in.

Att stå brud- eller budtärna »utan vank» i allt detta raseri mot Guds bud, ett raseri som kommer giftigast från sådana »Guds barn», som icke är något annat än budratande lamm-paddor; och att glatt och oförskräckt

sjunga folkfrälsningens sång om den Allsmäktiges verk, vägar, fruktan och bud, det är ingen småsak, det.

Och att stå segervinnande brudtärna mitt ibland »den laglöses» demoniska och mordiska härar, som nu vältrar sig in över Euftrat, det kan blott den, som låter kläda sig i den harmageddonska dräkten, »**byssusdräkten** den glänsande och rena» (Upp 19:8; sid 1179–1186; 1237–1244).

Ty inför österns mäktige konungaande krävs ingenting mindre än den apostoliske konungaanden med apostoliska krafter och gåvor.

Och i vår tid börjar iklädningen av detta himmelska byssus, nämligen i samma mån som barbarerna tågar in, ty de kan mötas blott i denne byssus-ande, som är österns ande övermäktig.

Och i vårt land börjar präster i hundratal och lekmanafolk i tiotusental i alla kyrkor att djupt känna sig behöva denne ande. Och om den blir sökt av *allt* hjärta, då varder den given. Och då kommer denna heliga byssusskara att vråka demondömet tillbaka över Euftrat för någon tid eller att åtminstone i någon mån hejda dess intåg.

Nu räcker här ingen kärlek till statskyrka eller småkyrka, ej heller någon om än så eldig iver att »frälsa» dem. Nej, nu krävs kärlek till byssuskyrkan, den ena, enda och allmänneliga *bergskyrkan*, i vilken man ingår genom en ny pingst, byssuspingsten. Blott *den* kyrkan står, när alla andra kyrkor faller för österns barbarer. Nu inbryter tider med storm, orkan och cyklon från öster, då blott det står, som står på berget, Sions berg.

Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro.

Vredens sjunde skål.

Och den sjunde utgöt sin skål i luften. Då utgick en stark röst från tronen i templet och sade: »Det är gjort.» Och nu kommo ljungeldar och röster och tordön, och en stor jordbävning uppstod, en jordbävning så våldsam och så stor, att dess like icke hade förekommit, alltsedan människor blevo till på jorden. Och den stora staden rämnade sönder i tre delar, och folkens städer störtade samman; och Gud kom ihåg det stora Babylon, så att han räckte det kalken med sin grymma vredes vin. Och alla öar flydde, och inga berg funnos mer. Och stora hagel, centnertunga, föllo ned från himmelen på människorna. Och människorna hädade Gud för den plåga, som haglen vållade, ty den plågan var mycket stor. (16:17–21)

Här står vi för sista gången i skriften inför de väldiga bilderna: ljungeldar, röster, tordön, jordbävning och hagel. Att de betecknar Guds domar, har vi sett i det föregående. Låt oss nu närmare betrakta dem.

Redan i det Gamla testamentet framställs Guds domar under bilden av förfärande oväder. Det forna Assur föll för ett sådant. Det säger oss dessa ord: »Och Herren skall låta höra sin röst i majestät och låta se, huru hans arm drabbar i vredesförgrymmelse och med förtärande eldslåga, med rasande storm, med störtskurar och hagelstenar» (Jes 30:30; jfr 32:18–19). (Att detta oväder är blott en bild, ser vi tydligt. Ty Assur föll icke för en hagelstorm i lekamlig mening.)

Och i Uppenbarelseboken förekommer detta bildspråk upprepade gånger. Där sätts det i samband med de heligas böner. Detta skall noga beaktas. Låt oss se.

I det 8:e kapitlet framträder 7 änglar med 7 basuner (v.2). Därpå kommer en annan ängel med ett gyllene rökelsekar och lägger »mycken rökelse till alla de heligas böner på det gyllene altaret, som står inför tronen» (v.3). Märk, att dessa böner kommer från »*alla* de heliga», alltså från de heliga både i himlen och på jorden. Det är en samfäll bön av hela skaran på Sions berg eller på kristallhavet, både den synliga och den osynliga. – Och alla dessa böner samlar ängeln i sin hand. Och ur denna hand uppstiger de inför Gud (v.4).

Detta är alltså ett väldigt »bönemöte». Och varom ber man? Jo, om eld. Och svaret kommer strax. Ängeln fyller rökelsekaret med eld från altaret och »kastar på jorden» och nu »kommo tordön och röster och ljungeldar och jordbävning»; och omedelbart därpå »gjorde sig de sju änglarna redo att basuna» (v.5–6).

Vilken väldig bönhörelse! Eld från himlen kastas på jorden, och denna eld tar sig gestalt i tordön, röster, ljungeldar och jordbävning; och dessa förfärande ting tar sig gestalt i de 7 änglarnas basuner, och för dem faller det nya testamentets Assur, vilket uppträder såsom det 5:e, 6:e och 7:e världsriket. Alltså faller dessa riken såsom svar på de heligas böner. Så mycket betyder de.

Vad är då böneämnet på det stora bönemötet? Ingenting mindre än hela världens frälsning från det världsfördärvande vilddjuret. Och därför beds det i första hand om domarnas eld, som förtär detta djur, ja just om den »förtärande eldslåga», som enligt det anförda stället hos Jesaja förtärde det gamla Assur.

Vi går nu till det 11:e kapitlet, som vi delvis redan känner till. Den 7:e ängeln basunar. Strax ljuder i himlen starka röster, som säger: »Väldet över världen har blivit vår Herres och hans Smordes» (v.15). Alltså återigen världsfrälsningen, och om den är man så viss, som om den redan skett. – Och nu faller de 24 äldste ned inför Gud och säger: »Vi tacka dig, Herre Gud, du Allsmäktige, att du har tagit i besittning din stora makt och trätt fram såsom konung». Alltså återigen världsfrälsningen och vissheten om densamma.

Sålunda har vi även här en samfäll bön och tacksägelse av alla heliga däruppe och härnere. Och böneämnet är världsfrälsningen. Och strax kommer svaret. Dörren till templet öppnas och arken blir synlig, och nu »kommo ljungeldar och röster och tordön och starkt hagel». Och vad det är, som drabbas av dessa domar, vet vi. Det är den 7:e basunens tvenne världsriken, det 6:e och 7:e. Deras fall inbegripes visserligen i den nyssnämnda bönhörelsen i det 8:e kapitlet. Men här sätts det i samband med ett nytt »bönemöte» för att bland annat starkt betona de heligas kärlek till hela världen och den betydelse, som deras böner har i Guds världsstyrelse.

Sålunda kommer den 7:e basunen såsom svar på de heligas böner. Alla vredens skålar har de bett fram, men på ett sådant sätt, att de slutar med världsfrälsning. Gud styr världen efter de heligas böner.

Nu går vi till vår text. Den 7:e skålen utgöts i luften. Då utgick en stark röst ifrån tronen i templet och sade: »Det är gjort».

Vad är det då, som är gjort? Naturligtvis skålarnas genomförande till folkfrälsning, varom det oavslutligen beds av skaran på kristallhavet, både den synliga och den osynliga. Den starka rösten från tronen säger till alla heliga, att de nu är bönhörda. – Det är gjort, säger han. Däröfver är han så viss, som om det redan skett. – Men det är ännu icke gjort, ty omedelbart efter denna röst kommer ljungeldar och röster och tordön och en jordbävning, vars like ingen människa förr skådat, och en hagelstorm med centnertunga hagel. Och dessa förfärande domar och den övermåttan härliga folkfrälsningen, som följer på dem – allt detta har segervinnarna bett fram och sjungit fram och fött fram med utsägliga kval.

Vad lär vi nu av allt detta? Jo, att de troendes största böneämne skall vara folk- och världsfrelsen.

Här brister det fruktansvärt hos dem. Det hålls årligen i vårt land tusentals bönemöten med snart sagt otaliga böneämnen. Men var är bönemötet på kristallhavet, var är böneämnet: folkets och hela världens frälsning?

Man har organiserat sig i mångkyrkogrupper av troende. Och varje sådan grupp tror sig vara självskriven till himlen, men folket därutanför, som icke vill gå in i denna grupp, förskrives till helvetet.

Vadan denna kortsynta blick och detta trånga hjärta, som aldrig når utanför den lilla klicken? Jo, de har sin grund i brist på arkens eviga förstabudsevangelium. Man känner icke den överjordiska och övervärldsliga förstabudskärleken, som aldrig nöjer sig med mindre i sin famn än hela folket, hela världen. Detta är kristallkärleken på kristallhavet. För den ligger folket frälst och kristallklart många tusen år innan det blir frälst.

Och folket känner mycket väl, att det i dessa småaktiga troende icke har några konungar och präster, som kan föra deras talan inför Gud och framlägga den skriande nöd och den brinnande längtan efter ett bättre liv, som rör sig på botten av folkhjärtat mitt under syndens förfärande raseri och domselände.

Nej, nej, I troende! Ut ur det vidriga och möglade mångkyrkoväsendet! Upp över alla partiskrankor, både statskyrkliga och småkyrkliga! Upp på Sions berg och in i bergskyrkan, den enda som *kan* och *skall* frälsa folket! Upp ur träsket och ur lammpaddinget, och ända upp på kristallhavet inför det gyllene altaret! Där haven I »kyrkan», som består av alla heliga i himmel och på jord. Där haven I det stora bönemötet dagligen och sekundligen och det stora böneämnet: hela världens frälsning. Till detta möte lyssnar den Allsmäktige, och efter dess böner styr han världen.

Skålen utgöts i luften. Det är vår lekamliga luft eller atmosfär. Men den är här blott en bild, nämligen en bild av en andlig luft. Och den är tydligtvis ingen god luft, eftersom vredens skål åstadkommer oväder i densamma.

Varje människa bildar omkring sig en visst beskaffad lekamlig luft. Det sker huvudsakligen genom utandning. Och de lärde säger, att om man kemiskt undersöker en människas andedräkt, så finner man i densamma just de ämnen, varav hennes kropp består. *Hon utandas*

alltså sig själv. Och sådan hon är till sin kropp, sådan blir luften omkring henne. Är hon frisk, så har hon en frisk luft; är hon sjuk, så har hon en sjuklig och giftig luft.

Så även på det andliga området. Här bildar varje människa omkring sig en andlig luft. Det sker genom utandning. Och hon utandas genom hela sitt andliga förhållande och särskilt genom sina ord. Dessa innehåller samma beståndsdelar som hennes ande och har samma beskaffenhet, som den har. *Hon uttalar sig själv.* Därav det gamla uttrycket: »Tala, så får jag se dig». – Så bildar hon omkring sig en andlig luft. Och den är sådan, som hon själv är. Är hon andligen frisk, så omger hon sig med en frisk luft, så att det känns så gott och hälsosamt i hennes närhet. Men är hon andligen sjuk, så har hon omkring sig en sjuklig och giftig luft. Och det finns människor så andligen ruttna, att de genom sina ord och gärningar förpestar miljoner människor.

På samma sätt bildar varje folk sin andliga luft eller atmosfär. Och den är sådan, som folket är. Och nu är varje folk, i stort sett, ett vilddjursfolk, alltså ett andligen sjukt folk. Och sålunda har varje folk, i stort sett, en sjuklig luft, en mer eller mindre djurisk och giftig folk-atmosfär. Och den inandas av barn och ungdom, som därigenom blir andligen sjuka, djuriska och förgiftade, och som sedan i sin ordning förgiftar folkatmosfären.

Vad menas då – närmare sett – med den andliga luften i vår text? Naturligtvis motsatsen till luften på kristallhavet. Och vad är denna senare luft? Jo, se i arken, där har vi den, eller rättare: därur kommer den. Luften på kristallhavet bildas ur Guds bud såsom lagda i hjärtat och skrivna i sinnena.

Och alla Guds bud, icke blott de 10 utan alla hans otaliga bud i tid och evighet, har Kristus sammanfattat i två bud, som han kallar det första och det andra. De är dessa: »*Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd*». Detta är det första och yppersta budet. Det andra är detta likt: »*Du skall älska din nästa som dig själv*». På dessa två bud hänger all lagen och profeterna (Matt 22:37–40; jfr Luk 10:27–28).

Hos segervinnarna på kristallhavet är dessa »tu bud» förbundsmässigt lagda i hjärtat och skrivna i sinnena. Därmed äger de den eviga tubudskärleken, som är den firsidiga all-kärleken till Gud och den tusenfaldiga **hel**kärleken till nästan. Denna höga och mäktiga kärlek utandas de i alla sina ord, ja, de »utdunstar» den i hela sitt liv med alla dess förhållanden. Därmed bildar de den eviga tubudsluften, kristall-luften. Den står omkring dem såsom en ren, klar och ljuvlig himlarymd. I den inträder himlens änglar och mångtusen heliga. I den hålls »alla de heligas bönemöte» om folk- och världsfrälsningen. Denna himlarymd är brudtärnornas atmosfär.

Vad är då den onda luften, i vilken skålen utgjuts? Den är den *budlösa* luften och alltså i sin sammanfattning den *tubudslösa* luften; den är själviskhetens eller vilddjurets luft. Den står omkring de budlösa som en hemsk atmosfär, en svart luftrymd, i vilken »luftens andemakter» träder in och bor. Och när denna luft blir starkt mättad av budlöshetens gift, då kommer ljungeldar, röster, tordön och hagel. Det blir ett vredens åskväder, som rensar luften.

Varje barn på vår jord födes med de »tu buden» i sitt hjärta. Och redan i dess första små jollrande ord och gärningar omger det sig med en god luft, en ljus och ljuvlig himlarymd, i vilken det känns så gott att stiga in. Men det födes också med anlag för budlös luft. Hjälp ditt barn att förbli i dess himlarymd. Och låt agans åskväder rensa dess luft.

Och det har funnits även hedningar, som så tagit vara på de två medfödda buden, att de omgivit sig med en kärlekens luft, som inandats av många människor till hälsa och liv.

Men när människan uppsåtligt bryter mot de två buden, då mister hon kärlekens himlarymd och bildar kring sig den budlösa nattrymden. Med den förpestar hon sina medmänniskor och särskilt sina egna och andras barn. Men den heliga hämnden vakar. Ett vredens åskväder utbryter över henne i sinom tid. Ett sådant går över människan i skräckveckan. Det fick de elva lärjungarna erfara. Blixtar flammade i deras falska Messiashimmel. Då mästaren gick i döden, slog åskan ned i deras hjärtan och dödade den »jordiske» frälsare, som där satt. Och en jordbävning uppstod därinne, som bröt upp och raserade deras obrutna naturgrund. Och då herden fördes på korset som en *ogärningsman* och de själva alltså även var »*ogärningsmän*», då utbröt hagelstormen över de värnlösa fåren. Förskräckta kröp de ihop i en klunga inom lyckta dörrar. Varje buller därutänför kunde betyda deras död. – Och mitt i allt detta hördes »röster», de 10 budens krav- och domarestämmor, inför vilka man stod alldeles vanmäktig 30). – Så rensades deras osunda atmosfär. Och på pingstdagen lades de två kraftbudena från höjden i deras hjärtan och skrevs i deras sinnen. Och dem utandades de till den apostoliska atmosfären, i vilken många miljoner människor inandats den eviga tubudskärlekens luft.

Så även Paulus. I sjunderomarehålan blixtrade, åskade och haglade det över honom, så att han blev så nedslagen, att han låg där död som en stock och tung som en sten. Och mitt i allt detta hördes »rösterna»; de 10 Sinaibudens 10 röster krävde laguppfyllelse och gottgörelse; och de förenade sig i den tordönslika tubudsrösten, som vid vite av »fördömelse» (Rom 8:1) krävde all-kärlek till Gud och hel-kärlek till nästan. Men inför dessa förfärande röster stod han alldeles vanmäktig. Och nu kom en fruktansvärd jordbävning, som vräkte upp den gamle fariseen och slungade honom så långt, att han aldrig kom tillbaka. – Så raserades den hårda Saulusgrunden, och rensades den giftiga Saulusluften. Men hur fick han Paulusgrunden och Paulusluften? Jo, blott genom »Andens lag», som i sin sammanfattning är de två kraftbudena från höjden. Då de blivit lagda i hans hjärta och skrivna i hans sinnen, då ägde han den rena och fasta laggrunden i Kristus, och ur den bildade han den paulinska tubudsluften, som likt en kristallklar och världsomfattande himlarymd omslutit miljoner människor. – »Andens lag» upplyfte honom ur trälhålan och ställde honom på Sions höga berg, där han såsom en oövervinnelig triumfator i Kristus utropar dessa hjälteord över världen: *Jag är viss därpå, att varken död eller liv,*

30) Betydelsen av ordet »röster» hämtar vi ur Hebr 12:19. Där står i grundtexten samma ord som i vår text. Och där betyder det »röster» eller ljud av de ord, som Gud talade på Sinai (2 Mos 20:18–19). Och i hans bud hörs ännu hans domsröster. Då de talar, då kostar det att vara människa. Man vill fly, fly, men kan icke fly.

eller änglar eller herradömen eller väldigheter, eller de ting, som äro, eller de ting, som skola komma, eller höghet eller djuphet eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek, som är i Kristus Jesus, vår Herre (Rom 8:38, 39).

Nu förstår vi den 7:e skålen. – Då människorna icke tar vara på de två medfödda buden, så att de genom dem håller luften ren, och då de icke vill veta av de två frälsande buden i arken, då sänds ängeln med den 7:e skålen, som är full av Guds vrede. Och den vreden innebär att Gud »överger» mänskligheten, så att hon får fortgå i sin tubudslöshet och göra luften olidligt giftig. Ty detta övergivande innebär, att hon, inom vissa fastställda gränser, prisges åt **Luftfördärvaren**, som står mellan havet och jorden. Han har genom skökan tagit hand om tubudsevangeliet i arken. Och det förfalskar han genom att göra det budlöst och framför allt förstabudslöst. Med detta ormevangelium håller han tubudslösheten vid makt och gör den allt värre. Därmed gör han folkatmosfären allt mer tubudslös och giftig. Men när den blir så uppfylld av detta gift, att segervinnarnas motståndskraft icke hårdar ut längre och mänskligheten står i fara att ta obotlig skada, då kommer åskväder och jordbävning.

Vi har i det föregående av denna bok sett, att vredens skålar omfattar den 7:e basunens båda världsriken, nämligen det 6:e, som är skökodömet, och det 7:e, som är padd- och demondömet. Denna viktiga sanning påvisar vår text med väldig kraft. Den låter nämligen åskvädret och jordbävningen först övergå skökodömet, som här kallas »den stora staden» och »det stora Babylon».

Denna stad och detta Babylon är innerst sköko-Rom. Men från detta Rom tronar den babyloniska skökan över »de stora vattnen», som är skökodömet folk. Hon sitter på de 7 bergen i Rom (Upp 17:9; sid 83–89) och hon sitter på stora vatten (v.1) på samma gång.³¹⁾ Så är både Rom och dessa »vatten» hennes »stora stad». Staden tänkes här utvidgad till hela skökodömet, som är det babyloniska stadsdömet. – På ett motsvarande sätt förhåller det sig med det sanna profetdömet, som också kallas en stad, nämligen »den heliga staden» (11:2), vilken förtrampas av hedningarna, som i det 6:e världsriket är skökodömet. Alltså består detta rike av två »städer», nämligen det stora Babylon och dess motsats: den heliga staden.

Det är detta babyloniska skökodöme, över vilket jordbävningen och åskvädret går fram och bryter grunden och rensar luften. Så skedde vid slutet av medeltiden. Då var grunden så fördärvad och luften så förgiftad av den romerska skökan, att segervinnarna höll på att duka under och folken var nära att ta obotlig skada. Men i rätta stunden kom åskvädret, rösterna och jordbävningen. Luther trädde fram, och genom honom sändes fräsande blixtar och förkrossande åskslag över det romerska skökodömet. Och han åstadkom en jordbävning så stor, att den skakade hela Europa och vräkte påven ur många länder och folk. Och de två budens »röster» från arken ljöd som tordönsstämmor i miljoner hjärtan och krävde försoning och liv. Dessa röster fick sitt svar

³¹⁾) Ordet ”sitter” är i grundtexten samma ord på båda ställena.

i Luthers tubudstro, som han uttrycker så: »*Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud*» (sid 628–635). Just denna tubudsrost och denna tubudstro var själva hjärtat i Luthers reformation (sid 966–970). Men den efterlutherska förfalskarekyrkan förkastade denna rättfärdiggörande tro och lade den personliga frälsningen i en rättegångsrättfärdiggörelse utanför de två budens läggning i hjärtat och skrivning i sinnena (sid 643–670). Därmed nedtystade hon reformationens *livsröster* och avskar dess *livsnerv*. Därmed blev hjärtegrunden fördärvad; och så inträdde luftfördärvet i alla lutherska folk, som till hjärteväsendet blev ett med det romerska skökodömet (sid 930–935).

Men reformationens jordbävning var blott en del av den »stora jordbävningen». Ty redan långt före Luther hade »den stora staden» rämnat i två delar, nämligen den östromerska och västromerska kristenheten. Och genom reformationen rämnade den senare i två delar: den romerska och den protestantiska. Och sålunda har »den stora staden rämnat sönder i tre delar»: den östromerska, den västromerska och den protestantiska. Och icke blott detta, utan var och en av dessa delar har rämnat sönder i många delar, särskilt den protestantiska, som har hundratals partier och småkyrkor.

Detta skökodömet sändersplittrande genom åskvädret och jordbävningen är en Guds dom men också en Guds nåd, ty därigenom försvagas det och luften rensas i någon mån. De många skökokyckorna, både statskyrkor och småkyrkor, bekrigar *varandra*. Men om i deras ställe finnes blott en osplittrad skökokyrka, då vände hon hela sin makt mot segervinnarna och utrotade dem från jorden; och en sådan kyrka skulle även obotligt kväva folken i sin giftiga luft.

Och folkens städer störtade samman, säger texten. Vad menas då med dessa folk och städer? Jo, de drabbas ju av jordbävningen även de, och alltså hör de med till skökodömet. Men de nämns ju vid sidan av »den stora staden», som är skökodömet, och antyds därmed såsom oberoende av detsamma. Ja, naturligtvis. Alla kristna skökofolk har genom sin världsliga överhet, alltså i *politiskt* hänseende, intagit en viss självständighet gentemot skökan och ofta tuktat henne grundligt, då hon varit alltför egenmäktig och fräck.

Men skökan har förgiftat även den politiska luften i dessa städer och folk. Och så har hon dragit över dem åskväder och jordbävningar i gestalten av politiska omvälvningar i förening med fasansfulla krig och uppror, som i regel åtföljts av pest och hungersnöd och annat domselände. Så »ha folkens städer störtat samman». Många riken har krossats i den »stora jordbävningen». Så t.ex. under det 30-åriga kriget. Det var den romerska och den protestantiska skökan, som bragte detta hemska oväder och denna förfärande jordbävning över Europa. Men genom dem rensades luften i någon mån. 32)

---

32) I sin förklaring över Uppenbarelseboken s. 251 (Bibelforskaren 1886 s. 361) anför prof. Myrberg några ord av Löwe angående det förskräckliga fördärvet i »den protestantiska och katolska världen», vilket fördärv bröt fram i det 30-åriga kriget. Läs hans ord om vredens skålar, Europas blodhav, blodkällor och blodströmmar.

Men den »stora jordbävningen» har ännu icke nått sin höjd i skökodömet. Den skall redan där bli så stor, »att dess like icke förekommit, alltsedan människor blevo till på jorden». I den jordbävningen går den stora skökan under för evigt. Det uttrycks så i vår text: »Gud kom ihåg det stora Babylon, så att han räckte det kalken med sin grymma vredes vin.» Den kalken sättes till dess läppar genom vredens *sjätte* skål, såsom vi sett. Från östern kommer ett åskväder och en jordbävning, som vräker hela skökodömet överända och kastar skökan i evigheternas eld, och allt detta under ett trefalt »Halleluja» av alla heliga i himmel och på jord (19:1–4).

Denna dom över det stora Babylon beskrivs utförligt och mångsidigt i Uppenbarelsebokens 17:e och 18:e kapitel. Så stor vikt lägger skriften på den. Naturligtvis, ty här når jordbävningen sin högsta höjd i det 6:e världsricket. Den åstadkommer här den största världsrevolution, som någon människa skådat: Det 6:e världsricket går under och det 7:e bryter in.

Vi har nu sett, hur åskvädret och jordbävningen går fram genom skökodömet och till sist gör slut på detsamma. Men därefter stryker de fram genom det 7:e världsrickets padd- och demondöme, som uppstått ur det stora Babylons folkruiner. Ty visserligen är skökan såsom en folkförvillande makt försvunnen. Men den förskräckliga insats, som hon under årtusenden gjort i de av henne behärskade folken, den står kvar. Och dessa av henne fördärvade folk är just det förträffliga material, varav österns barbarer uppbygger padd- och demondömet. Genom skålarnas gudsvrede övergår skökofördärvet organiskt i padd- och demonfördärvet. Skökopaddan föder demonpaddan. Sköko-Babel går upp i demon-Babel såsom knoppen i blomman (sid 920 f; 1083–1096). Men denna fasansfulla världsrevolution i människoandarna vill man icke se. Särskilt blir skökan alldeles rasande, om någon påvisar hennes skuld i detta.

Den 7:e skålens domar över padd- och demondömet och därmed över det 7:e världsricket framställer vår text i dessa ord:

»Och alla öar flydde, och inga berg funnos mer. Och stora hagel, centnertunga, föllo ned från himmelen på människorna. Och människorna hädade Gud för den plåga, som haglen vållade, ty den plågan var mycket stor.»

Detta är ett så fasansfullt bildspråk, att ingen människa kan fullt fatta eller beskriva de verkligheter, som det betecknar.

Här antar ovädret gestalten av en hagelstorm, vars like ingen dittills skådat. Ty visserligen har hagelstormar hört med till ovädret under skökodömet, men ingen människa i det 6:e världsricket har sett eller kommer att få se »hagelstenar», tunga som ett centner.

Här når alltså ovädret och därmed även jordbävningen sin högsta höjd. Också är verkningarna härav större än någonsin. Ty »alla öar flydde». Vad menas med dem? De är givetvis alla fasta sammanslutningar i folkhavet, som är padd- och demonträsket. »Öarna» är den tidens mångfaldiga föreningar och sällskap, vilka alla innerst går ut på att utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga från jorden. Men en jordbävning uppstår, för vilken alla dessa öar flyr, icke en enda blir kvar.

»Och inga berg funnos mer.» Dessa berg är tydligen den demoniska världsandens »bergfasta höjder», som åstadkommits genom förstabudslös vetenskap och kultur. Redan nu skryter ju demonpaddorna över sina »vetenskapliga upptäckter och resultat», vilka sägs tydligt bevisa, att kristendomens Gud, frälsning och himmelska liv är blott »sjukliga fantasier». Dessa människor bygger upp höga och prålände »berg» av paddvetenskap och pekar på dem såsom »absolut orubbliga». Men i sinom tid kommer en jordbävning så stor, att när den har gått över, »finnas inga berg mer», nej, icke ett enda.

Och i samband med denna jordbävning kommer den förskräckliga hagelstormen, som slår ned människorna och slår sönder alla deras gudlösa verk. Därmed blir plågan »mycket stor». Dock – ännu hädar de Gud. Men i skålarnas slutakt hörs inga hädelser mer. Till den kommer vi strax.

Betrakta nu vårt folk och lägg märke till den 7:e skålens verkan i detsamma under de två världsrikena.

Den personliga frälsningen ligger i den nytestamentliga arkens »tu bud», aldrig utanför dem, ty där ligger »syndens och dödens lag» eller två bud, som är motbuden till Guds »tu bud» (sid 229–241). Utanför tubudskärleken ligger tubudssjälviskheten; och aldrig i världen kan frälsningen ligga i den.

Men den lutherska förfalskarekyrkan lägger den personliga frälsningen i en budlös rättfärdiggörelse *utanför* de två budens läggning i hjärtat och skrivning i sinnena. Och denna frälsning utropar hon såsom »den äkta evangeliska». Men nu har ju en ängel på himlens mitt utropat det första budet såsom »evangelium». Och aldrig i världen kan väl den evangeliska frälsningen ligga utanför evangelium. Men där lägger hon den. Hon lägger den alltså pladask i tubudssjälviskheten. Också kommer hon aldrig ur Romarebrevets 7:e kapitel. Där ligger den evangeliska frälsningen, säger hon. Ja, just i sumphålan har den lutherska sumphönan sin frälsning. 33)

Med detta tubudslösa drakevangelium har hon i århundraden hållit tubudslösheten vid makt bland vårt folk och gjort den allt värre. Därmed har hon bringat folket att bilda sig en tubudslös atmosfär under skyddet av dop, kyrkobesök, nattvardsgång och andra »kristeliga» former och stadgar. Och denna atmosfär har släkte efter släkte inandats av miljoner människor och förgiftat och dödat dem. Och i mitten av förra århundradet var luften så mättad av tubudslöshet under statskyrklig skenfrälsning, att stor fara förelåg för segervinnarnas förgiftning och för folkets obotliga fördärv.

Men nu kom ett åskväder och en jordbävning i förening med de två budens röster från arken. Andliga väckelser uppstod överallt i landet. Genom dem kom ljungeldar från Gud över det svenska Babel. Blixtar flammade överallt i den kvava och dödande statskyrkoluften, som sökte kväva och döda de nya rörelserna. Och en så stor jordbävning uppstod och fortgick under årtionden, att den nu sönderbrutit detta Babel på

---

33) Om förhållandet mellan Romarebrevets kap 7 och 8 se s. 224–229 i Andens Lag.

nästan varje punkt i dess skökolära och skökoförfattning och hotar att helt och hållet vräka detsamma överända.

Så blev de andliga rörelserna en dom över statskyrkan och rensade i någon mån den olidliga luften. Men grundfelet i dessa rörelser var det, att de icke tillräckligt aktade på »rösterna» från arken, och alltså icke införde det allena frälsande tubudsevangeliet i vårt folk. Det första budet får i dessa rörelser, i stort sett, icke vara vad det är: »ett evigt evangelium», utan vill gärna vara blott ett Sinaibud. Och då man icke har detta evangeliska livscentrum, som är det första, största och yppersta budet, på vilket hela livet och hela rörelsen hänger, så kan man icke evangeliskt koncentrera sig själv och sin rörelse, utan allting går ut på vidden och bredden. Man har för litet av förstabuds-Kristus, och så har man för litet av det allt behärskande förstabudscentrum.

Så har våra småkyrkor till större delen blivit småskökor, som slagit in på storskökans förstabudslösa eller förstabudshalva väg. Så bidrar även de till att hålla folkets budlöshet vid makt och göra den allt värre genom skenandlighet och därmed förgifta luften.

Genom jordbävningen har alltså det svenska Babel »rämnat sönder» i många delar. I stället för *en* babylonisk sköka har vi fått minst ett tjog. Och alla är de innerst andliga döttrar till den stora centralskökan i Rom, ty det är innerst hennes ande, som behärskar hela skökokristenheten. – Men så har vi också i alla dessa kyrkor tillsammans fått många tusen segervinnare, som står på kristallhavet.

Så är vår tids andlighet både i statskyrkan och i småkyrkorna, i stort sett, icke mycket att prisa, då den ses från arkens förstabudssynpunkt eller då den ses från Smyrnas, Filadelfias, det prima Tyatiras och det prima Sardes ståndpunkt, *vilken är den enda som mönstraren på Patmos godkänner.* 34)

Nej, den andliga luften i vårt land är skämd. Tusentals predikningar varje söndag i kyrkor och bönehus är alldeles inga predikningar i »Andens och kraftens bevisning», utan endast unkna, möglade och luftfördärvande *föredrag*, som saknar den friska och rensande förstabudsluften från höjden.

Och största delen av andliga böcker är ingenting annat än luftförgiftning. Bäst att de brändes, ty de saknar det evangeliska förstabuds-**alltet**, som lyfter upp över allt skapat och ställer människan såsom segervinnare på kristallhavet.

Och största delen av den andliga tidningspressen går ut på att pressa in giftig luft och av alla krafter ta den i försvar. Förstabudsventilen saknas eller är blott ställd på glänt.

Och det myckna andliga talet i vissa sällskapskretsar och i syföreningar, som ofta blott är kafferep och skvallerföreningar, är ingenting annat än ett gudeligt och luftförpestande prat.

Så står det nu en svart eller grådaskig luftrymd över vårt folk, en förrädisk atmosfär, i vilken barn och ungdom i hundratusental inandas den förstabudslösa eller förstabudshalva andlighetens gift. Ja, den andliga luften i vårt land är kvav, tung och mördande. Det känner I

---

34) Om dessa församlingar se det 9:e kapitlet i Andens Lag.

brudtärnor i statskyrkan och i småkyrkorna, som stån på det svenska kristallhavet.

Men hör, hör! Nu mullrar åskan i öster. Hemska flammor vid horisonten! Ovädret rycker in över Euftrat. Luftens andemakter gör sitt intåg, där skökan berett luften åt dem. Den svenska atmosfären fylls av demoniska människors andar. Snart har vi jordbävningen här, den största som funnits, sedan människor blev till i vårt land. Den kommer att störta skökan både i statskyrkan och i småkyrkorna. Sköko-Babel övergår i demon-Babel. Därmed rensas luften. Ty då träder fienden fram *utan* kristlig förklädnad. Han kommer såsom den ohöljda och uppenbara gudsförnekelsen och antikristendomen. Det är rent spel, men ett hemskt spel. Ty nu stiger tubudslösheten och därmed luftfördärvet till sin högsta höjd. Det kommer att visa sig på det svenska Harmageddon. Men därefter utbryter den allra största jordbävningen och den allra svåraste hagelstormen. Då flyr alla öar i vårt folkhav och inga berg finns mer i vårt land; och vårt arma folk piskas med centnertunga hagel. Dock – ännu hädar det Gud. Men i skålarnas slutakt tystnar alla hädelser i vårt land. Ur den framträder folket i rensad luft och ropar till Gud om tubudsevangeliet, med vilket det bildar en kristallklar himlarymd över vårt dyra nordanland i tusen år.

Arken är utställd av Gud under skålarnas tid. På Guds bud hänger det. Ur brutna bud flödar vårt folks mångtusenåriga fördärv och elände. – Att stå brudtärna, det är tubudstärna i all denna tubudslöshet och giftiga luft samt att glatt och oförskräckt sjunga folkfrälsningens sång om den Allsmäktiges verk, vägar, fruktan och bud, det är ingen småsak, det.

Här provas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro.

Skålarnas slutakt

Och jag såg himmelen öppen, och se, en vit häst, och den som satt på honom heter »Trofast och Sannfärdig»; och han dömer och strider i rättfärdighet. Och hans ögon voro såsom eldslågor, och på sitt huvud bar han många kronor, och han hade ett namn skrivet, som ingen känner utom han själv. Och han var klädd i en mantel, som var doppad i blod, och hans namn är »Guds ord». Och honom följde på vita hästar de himmelska härskarorna, klädda i rent, vitt byssustyg. Och från hans mun utgick ett skarpt svärd, varmed han skulle slå folken. Och han skall styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den Allsmäktiges, grymma vredes vinpress. Och på sin mantel och sin länd har han detta namn skrivet: »Konungars konung och herrars herre».

Och jag såg en ängel stå i solen, och han ropade med hög röst och sade till alla fåglar, som flögo fram uppe i himlarymden: »Kom hit, församla eder till Guds stora gästabud för att äta kött av konungar och krigsoverstar och hjältar, kött av hästar och deras ryttare, ja, kött av alla, både fria och trälar, både små och stora.»

Och jag såg vildjuret och konungarna på jorden med sina härskaror samlade för att utkämpa sin strid mot honom, som satt på hästen, och mot hans härskara. Och vildjuret blev gripet, därjämte ock

den falske profeten, som i dess åsyn gjorde de tecken, med vilka han förvillade dem, som togo vilddjurets märke och dem som tillbådo dess bild. Båda blevo de levande kastade i eldsjön, som brinner med svavel. Och de andra blevo dräpta med ryttarnas svärd, det som utgick från hans mun, och alla fåglar blevo mättade av deras kött (Upp 19:11–21).

Och jag såg en ängel komma ned från himmelen; han hade nyckeln till avgrunden och hade en stor kedja i sin hand. Och han grep draken, den gamle ormen, det är djävulen och Satan, och fängslade honom för tusen år och kastade honom i avgrunden och stängde igen och satte dit ett insegel över honom, på det att han icke mer skulle förvill folk, förrän de lusen åren hade gått till ända. Därefter måste han åter komma lös för en liten tid (20:1–3).

Här har vi skålarernas slutakt. Ty med dem skulle ju Guds vrede bli fullbordad. Och här ser vi den fullbordad över alla onda makter, både de djuriska konungarna och folken samt vilddjuret och den falske profeten och till sist över själve draken. – Därpå såg Johannes troner; och de, som satte sig på dem, skulle döma och regera med Kristus i tusen år (20:4). Detta är den Smordes välde över alla folk, som i skålarernas slutakt blivit lagda på knä inför folkens konung.

Slutakten av Guds vrede är fasansfull. I grundtexten står ett starkt uttryck för densamma. Och somliga översätter så: »Guds, den Allsmåktiges, grymma vredes vinpress». 35) Och denna översättning bibehåller vi. – Icke så som om Gud vore grym, utan det ordet är ett mänskligt talesätt för att beteckna övermåttan svåra domslidanden. 36)

Denna vrede framställs under bilden av en vinpress, som trampas av »Konungarnas konung». I denna press når alla Guds domar sin högsta höjd. Här samlar sig alla vredens skålar till en gemensam slutdom, som ohjälpligt krossar hela vår värld, så långt som hon vilar på lagöverträdelse. Här ligger mänskligheten genomfrätt av förstabuds-såret, som slagit ut i otaliga sår och etterbölder. Här är hon blodhavet, där allt levande har dött. Och alla hennes källor och strömmar är dödsblod, som nu hotar att ge den eviga dödens dryck. Här välver domssolen sin förfärande middagsbrand över jorden; och folken ser, vart budlöshetens vägar fört dem. Här uppnår laglöshetens mörker i vilddjurets rike sin midnattsstund; dess tron och dess välde störtar i evig ruin. Nu grips österns konungar och härar av en dödlig fasa; ty Konungen på den vita hästen i spetsen för det vita rytteriet rycker dem in på livet med det skarpa svärdet. Nu flammar vredens blixtar för sista gången; åskslagen blir grymma; hagelstenarna grymma; jordbävningen blir grym; och grymt ljuder arkens tvångsröster. De kräver hela vår värld på knä inför världarnas Konung och Herre. Detta är »Lammets vrede». Här dryper hans mantel av blod. – Grym har mänskligheten varit på otaliga sätt; här möts hon av den heliga hämndens grymhet. Och allt detta fasansfulla elände, hela detta gräsliga världsöde flyter ur brutna bud, ur osedd ark. Skålarernas slutakt är lagförbannelsens slutakt.

35) Så H. M. Melin.

36) Se författarens bok »De sju domstolarna», sid 10–21.

Samma sak eller Guds vredes grymma slutakt framställs också under bilden av »Guds stora gästabud», en av de förskräckligaste bilder i skriften. Gud slaktar hela mänskligheten, både konungar, krigsoverstar, hjältar, ryttare, »ja, alla, både fria och trälar, både små och stora». Se, där ligger hela mänskligheten i en förfärande köttmassa, såsom en måltid för alla himlens fåglar.

Detta gränslöst råa och anstötliga bildspråk vill med oerhörd kraft framställa den sanningen, att här gör Gud ett evigt och ohjälpligt slut på hela mänskligheten såsom djurisk, vilken spelat herre på hans jord och trotsat hans vilja och bud och tillbett vilddjuret och följt den falske profeten och gått drakens ärenden.

Hela mänskligheten, i stort sett, har under sin mångtusenåriga tillvaro icke varit något annat än en fänad, en nötboskap, som icke velat akta på Guds medfödda bud eller se upp på hans ark, utan blott sett på jorden som sitt allt. Alla hennes kyrkor och kyrkosamfund och alla hennes härliga kultursamhällen har i stort sett icke varit något annat än stallar och hagar för oxar och kor.

Nåväl, du fänad, se här ditt slut! Du skall en gång av den Allsmäktige slaktas till en måltid åt alla himlens fåglar.

I detta stora gästabud uppgör Gud sluträkningen med sina fiender för tusen år.

Det är Guds dödade, slaktade bud, som tar den heliga hämnden i ett allmänt folkslaktande.

Det är det mångtusenåriga hånet och gycklet med Gud och hans bud, som här möts med det heliga hånet av solens ängel, då han inbjuder alla fåglar till Guds gästabud för att äta allas kött.

I den 3:e bilden sträcker sig Guds vredes slutakt in i andevärlden. Vilddjuret och den falske profeten grips och kastas levande i eldsjön. De ditkastas »levande». Dessa andemakter grips alltså mitt i sin hemska verksamhet. Den avklippas i rätt stund genom gudomligt maktingripande för att icke fortsättas intill mänsklighetens ohjälpliga undergång.

I den sista bilden sträcker sig vredens slutakt ända ned till det ondas avgrundscentrum. Draken, som stått mellan havet och jorden, gripes, bindes och inlåses i avgrunden för tusen år. Därmed är Guds vrede fullbordad.

Skålarnas slutakt ligger i en för oss okänd framtid. Vi kan därför icke närmare ge oss in på densamma. Vi vet blott, att alla Guds domar, sådana de i sina väsentliga grunddrag beskrivs i de 7 skålarna, kommer att här nå sin högsta utveckling. Men de kommer säkerligen att anta gestalter, som vi nu icke ens kan ana. Huru pressen, gästabudet och andemakternas gripande kommer att te sig i verkligheten, det får blott den tidens människor skåda och veta.

Under skålarnas slutakt finns icke segervinnarna på jorden i synlig gestalt. De har »dött» genom förvandling och blivit borttryckta på skyar (1 Kor 15:51, 52; 1 Tess 4:15–17). De har intill blods kämpat kampen på Harmageddon mot alla världens besatta konungar och folk – och

vunnit seger. Och de har in i namnlösa marter och kval lagt alla sina folk på den allsmäktige och barmhärtinge Gudens hjärta och sjungit folkfrälsningens sång på kristallhavet intill den stund, då änglarna löser jordens vindar, som också är en bild av skålarnas slutakt (Upp 7:1–3). Innan denna världsorkan bryter ut, har de såsom Henok tagits bort av Gud. På dem har nu dessa ord av profeten sin högsta tillämpning: *Mitt folk skall bo i fridshyddor, i trygga boningar och på säkra viloplatser. Men under hagelskurar skall skogen fällas och djupt skall staden bliva förnedrad* (Jes 32:18, 19).

Men i slutet av skålarnas slutakt bestigs kristallhavet av Israels folk, som blir det första av jordens folk, vilket omvänder sig till Gud. Därmed öppnas folkfrälsningens flod från Guds och Lammets tron. Våldiga andekrafter från höjden bryter in bland alla folk. Israel blir folkfrälsningsmissionären; och de i pressen krossade och till gästabudet slaktade folken träder fram med sina osynliga brudtärnor i spetsen och böjer knä för folkens konung.

Israel har löfte om »trolovning med Gud för evig tid». Ty så säger Herren: *Jag skall trolova mig med dig i rättfärdighet och rätt, i nåd och barmhärtinghet. Ja, i trofasthet skall jag trolova mig med dig, och du skall få lära känna Herren* (Hos 2:19, 20).

I slutet av skålarnas slutakt kommer denna trolovning till stånd. Israel blir ett brudfolk. Men nu är i folkutkorelsen Israel roten och stammen till alla jordens folk (Rom 11:13–24). Och då stamfolket blir bruden, då blir också grenfolken bruden.

Och så kommer även vårt folk att – sedan det trampats i den grymma vredens vinpress och slaktats som det svenska nötet till ett mål åt alla fåglar – tillika med alla svenska brudtärnor träda fram inför folkens konung och slutas som brud i hans famn för tusen år och för alla evigheter. **Halleluja! Amen.**

Guds Vredes Skålar av N.P. Wetterlund

Bibelcitaten är hämtade från professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var den bibelöversättningen som Wetterlund använde.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2019-02-27

Ordförklaringar till ”Guds Vredes Skålar”

Lagläggning, lagskrivning, arklagd: När Gud i frälsningen och helgens fullbordan med sin Ande skriver och ingjuter sin lag i lärjungens hjärta, som mottager Kristus och får kraft att övervinna synden och förbli i Gud.

Lagevangelium: Det fulla evangeliet där Guds bud ingår i det sanna evangeliet.

Förstabudsblick, förstabudsöra, förstabudslungor: Alla Guds bud sammanfattas i de två buden. Det första: Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd (Luk 10:27). Den som kommit in i Guds sabbatsvila bedömer allt efter det första budets mått.

De två buden: Lagen sammanfattas i de två buden att älska Gud och sin nästa (Matt 22:37–40). Se föreg.!

Tubudslös: Att inte älska Gud och sin nästa.

Förstabudsförbannelsen: Frukten av att bära namnet kristen men inte älska Gud — en större förbannelse än den som vilar över en vanlig hedning.

Vildjurshjärta: När människan inte tar emot Gud i sitt liv så övergår syndens frö som finns i varje människa på jorden till totalt uppror, ibland fördolt i skenfrälsnings gestalt: lammormen.

Förstabudssynden: Då människan inte älskar Gud — inte besvarar hans kärlek och därmed bryter alla andra bud.

Kvacksalvaren, Vattenförfalskaren, Solförfalskaren, Eufratsförfalskaren, Luftförfalskaren: Draken i alla dess former och gestalter som strider mot kvinnan och hennes barn (Upp 12:17–18).

Sjunderomarehålan: I Romarbrevets sjunde kapitel beskrivs hur en människa har det som lever fången under lagen och som i egen kraft försöker göra Guds vilja.

Skräckveckan: Då människans trälomstid går mot slutet och då hennes verkliga natur blir blottad i grunden och alla hennes jordiska förhoppningar om Jesus krossas. Det som hände med lärjungarna då Jesus fördes till korset. Nödvändig för varje lärjunge för att kunna födas till ett pingstbarn.

Domsrättfärdiggörelse, rättegångsrättfärdiggörelse: Wetterlund vänder sig mot den juridiska försoningsläran i kyrkan, som förlägger rättfärdiggörelsen *utanför* människan. Rättfärdiggörelsen genom tron är ett tillstånd i den troende människans hjärta, där hon mottager Kristus som är hennes rättfärdighet.

Tronevangelium, tronsätter: När evangeliet får vara vad det är, gör det lärjungen till en övervinnare i Kristus över synden.

Byssusdräkten, Byssus-pingsten: Det grekiska ordet för *linne* som översteprästens kläder var gjorda av och som Gud kläder sin Brud i är *byssion*. Den dräkten är Jesu gärningar som Han har gjort i den människans liv.

Bergskyrkan: Den som har blivit fri i Anden har kommit till Sions berg redan här i tiden (Upp 14:1 ff; Hebr 12:18–29).

Centnertunga hagel: I grundtexten står det ”talenttunga”. Talent var inte bara ett mynt utan också ett viktmått, som har varierat mellan 30 och 60 kg under biblisk tid.

Sidhänvisningar till sidor i "Andens Lag"

Sidhänvisningar i "Guds Vredes Skålar" är till sidor i bokutgåvan av "Andens Lag". Motsvarande sidor i de digitala pdf-filerna av "Andens Lag" listas nedan:

bokutgåvan		Kap	pdf-fil	
från	till		från	till
1	33	1	1	20
6	9	1	4	5
9	f.	1	5	f.
25		1	15	
27	f.	1	16	f.
35	f.	1	21	f.
46	f.	1	27	f.
50	56	1	30	34
69	76	2	8	12
76	f.	2	12	f.
78	89	2	13	20
83	89	2	16	20
90	93	2	20	22
93		2	23	
145	f.	4	22	f.
165	f.	4	35	f.
176	f.	4	41	f.
229	241	5	7	14
230	f.	5	7	f.
243	f.	5	15	f.
271	276	5	32	35
285	287	5	41	42
312	322	5	58	64
334	344	6	7	13
345	374	6	14	32
411	f.	6	55	f.
428	443	6	65	74
459	470	7	6	13
460	f.	7	7	f.
576	596	8	35	48
611	613	8	56	57
628	635	8	66	71
643	670	8	76	91
661	f.	8	86	f.
710	f.	9	24	f.
735	739	9	38	41
742	760	9	43	53

bokutgåvan		Kap	pdf-fil	
från	till		från	till
756	760	9	51	54
792	f.	9	72	f.
794		9	73	
799	f.	9	77	f.
805	f.	9	80	f.
859	f.	9	112	f.
889	891	9	130	131
920	f.	10	2	f.
922	930	10	4	9
930	935	10	9	11
943	f.	10	16	f.
958	998	10	26	49
959	983	10	26	41
966	970	10	31	33
983	998	10	41	50
999	1018	10	50	61
1024	1033	10	66	71
1024	1061	10	66	89
1033	1039	10	71	75
1039	1061	10	75	89
1056	1061	10	89	89
1062	1066	11	1	3
1062	1108	11	1	29
1080	1096	11	12	22
1083	1096	11	14	22
1099	f.	11	24	f.
1164	f.	12	20	f.
1179	1186	12	29	33
1187	1198	12	34	41
1191		12	36	
1194	1198	12	38	41
1198	1244	12	41	68
1206	1214	12	45	50
1210	f.	12	48	f.
1214	f.	12	51	f.
1216	1227	12	52	58
1228	1237	12	59	64
1230	1235	12	60	63
1237	1244	12	64	68
1241	1244	12	66	68

Nils Peter Wetterlund föddes 1852 i Slättåkra församling i Halland. Han prästvigdes 1885, tjänstgjorde i Torsång, Leksand, Skattunge och Floda församlingar. Gift 1886 med Maria Arosenius. Höll avskedspredikan i Floda kyrka 1914. Förutom *Andens Lag* författade han en rad småskrifter. Till sina församlingsbor skrev han *sändebrev* från Stockholm, där han var bosatt till sin död 1928.

För beställning av Wetterlunds skrifter:

N.P. Wetterlunds Skriftkommittés hemsida www.npwetterlund.se

*****

Du håller i Din hand en mycket viktig profetisk bok: **Guds Vredes Skålar**, skriven av *N.P. Wetterlund 1913*.

Den kan vara en hjälp att förstå det som händer i *världen och kyrkan idag*. Vi lever i de stora omvälvningarnas tid, då *allt som är gjort av människohand skakas*. För att den som är född av *Guds Ande* inte ska bli *förvirrad* eller *förskräckt*, har *Gud låtit denna bok bli tillgänglig i ändens tid*.

Det är min förhoppning att den skall vara en hjälp för *Dig att se klart vad som är av Gud och som duger som näring för Din inre människa, så att Du kan bli en övervinnare i Andens kraft*.

Anders Griph, präst
Nya Hjälmeryd, oktober 1990